

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

หนึ่งเดือนสี่สามเดือนเก้า

Hanatira : เขียน cocobonu : ภาพปก

จัดทำครั้งที่ 1 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2558)

The Blue star & Pinky sky Café

พิสูจน์อักษร : Marirene

กราฟฟิกรูปเล่ม : TananyaArt

กราฟฟิกภายในเล่ม : smilewithm3 / pnxmd / Hanatira

เผยแพร่และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์ : novelkingdompartltd@gmail.com,

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher>

หนึ่งเดือนสี่สามเดือนเก้า!

หนึ่งเดือนสี่สามเดือนเก้า ถ้าหากแยกออกมาเป็นตัวเลขจะได้ 1 4 3 9 โดยตัวเลขทั้งสี่ตัวนี้มาจากการเทียบจำนวนพยัญชนะภาษาอังกฤษ 3 ตัวแรก 1 4 3 เป็นการบอกรักแบบตัวเลขในภาษาอังกฤษ เทียบได้ดังนี้ I = 1 Love = 4 You = 3 ส่วนตัวเลขสุดท้าย 9 คือจำนวนตัวอักษรของชื่อตัวเองทั้งสองคน AKIN NARIN รวมกันเป็น 9 ตัวอักษร

ชื่อตอน **03/09** คือวันกับเดือน คำอ่านจะเป็น 'สามเดือนเก้า' ไ้เดือนเก้าขึ้นก่อนเพราะโนเรื่องช่วงแรกจะอยู่ในฤดูฝน และจะจบลงในช่วงฤดูร้อน นั่นก็คือ **01/04** คำอ่าน 'หนึ่งเดือนสี่' หากเอาประโยคทั้งสองมารวมกันจะได้เป็นชื่อเรื่อง 'หนึ่งเดือนสี่สามเดือนเก้า' ส่วน **hot chocolate** ที่ต่อท้ายวันที่และเดือน จะเป็นชื่อเครื่องดื่มร้อนนมที่มีในตอนนั้น

แต่คุณ... ผู้ที่กำลังเดินเข้ามายัง The blue star and pinky sky cafe

ขอให้ฉันและเครื่องดีฟในร้านเต็มเต็มความสวยงามน่าหัวใจ
และขอให้ทุกตัวอักษรเป็นดั่งงานศิลปะแสนหวาน
ที่ได้ลิ้มลองเพื่อให้อร่อยยากกลับมาอีก

จาก.ใครสักคนที่อยากให้คุณมีรอยยิ้ม :)

01/09: ซ็อกโกแลตร้อน

สองขายาวของชายหนุ่มผู้มีใบหน้าเรียบนิ่งก้าวเดินไปตามทางถนนที่ไร้ผู้คน ไร้รถราขับผ่าน มีเพียงเสียงเพลงคลาสสิกจากหูฟังเท่านั้นที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนในเวลาแบบนี้ได้ดีเยี่ยม มือหนายกขึ้นมากดปุ่มลดเสียงหูฟังเพื่อฟังเสียงของเม็ดฝนที่ตกกระทบลงบนร่มบนใบหน้าถูกแต่งเติมด้วยรอยยิ้มเล็กน้อยเพราะพึงพอใจกับเสียงฝนและเสียงดนตรีที่เข้ากันได้ดีจนเกิดเป็นเสียงอันไพเราะ

เมี้ยว

เสียงร้องของแมวทำให้ชายหนุ่มร่างสูงหยุดชะงักครู่หนึ่งก่อนมองหาต้นตอของเสียงเสียงฝนและเสียงดนตรีเป็นเสียงที่ไพเราะ แต่เสียงของแมวเป็นเสียงที่ฟังที่ไร้อ่อนโยนวบแทบทุกครั้งที่ได้ยิน

เมี้ยวว

เสียงเรียกจากเจ้าแมวดังขึ้นอีกครั้งทำให้เขาพอจะรู้ว่ามาจากทางไหน สองขายาวจึงค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้พุ่มไม้อย่างใจเย็น เพราะหากรีบร้อนเกรงว่าเจ้าแมวจะตกใจตื่นวิ่งหนีไปได้

เหมียว เหมียว

เสียงนุ่มทุ้มถูกเปล่งออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง หากแต่เต็มไปด้วยความเป็นห่วง เขาวางร่มในมือลงแล้วใช้มือทั้งสองข้างค่อย ๆ แหวกพุ่มไม้ออกเพื่อเปิดช่องทางให้ตัวเองและแมวได้สื่อสารกันถนัด

“ไม่ได้จะทำร้าย” เขาพูดหลังจากที่เห็นเจ้าแมวพองขน ถอยตัวหนีแถมขู่ฟ่อใส่เขาอย่างหวาดกลัว

“ออกมาเร็ว” ชายหนุ่มยื่นมือเข้าไปหาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ไม่ต่างจากแมว เพราะหากได้กางเล็บแยกเขี้ยวเมื่อไหร่ เจ้าแมวตัวนี้คงฝากร่องรอยไว้บนตัวเขาอย่างแน่นอน

เมื่อจับแมวตัวน้อยอายุราวสองเดือนได้สำเร็จ มือหนาจึงลูบศีรษะเจ้าแมวสีส้มเบา ๆ เพื่อปลอบโยน ก่อนจะอุ้มร่างที่กำลังสั่นเทาขึ้นมากอดไว้หวังคลายความหนาว

“ไปอยู่ด้วยกันไหม” พุดเสร็จก็ต้องชะงักเพราะเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าไม่สามารถพาสัตว์เลี้ยงขึ้นคอนโดได้ แคมเทอร์ฟ้าเพื่อนของเขามันมีแมวแล้ว แคมตัวโตมากด้วย

“คงไปอยู่ด้วยกันไม่ได้แล้ว กลับไปที่เดิมไหม”

เขาพุดออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งเหมือนไม่สนใจอะไร แต่การกระทำของมนุษย์ผู้ใจดีกลับสวนทางกัน ชายหนุ่มรูดซิปเสื้อคลุมตัวนอกของตัวเองลงแล้วนำแมวน้อยเข้าไปอยู่ในเสื้ออย่างหลุกหลุเล ก่อนยกร่มที่วางไว้ขึ้นมากางให้ตัวเองและสัตว์เล็กอีกหนึ่งตัว ร่มไม่ได้ช่วยให้พ้นจากความเปียกหรือ เพราะเขาเปียก

ไปหมดแล้ว แต่เจ้าแมวเปียกอีกไม่ได้

“ถ้าหายใจไม่ออกก็โผล่หน้ามาหาฉัน”

เหมือนเจ้าแมวตัวน้อยจะรู้เรื่องในสิ่งที่ชายหนุ่มพุด รีบโผล่หน้าออกมาจากกลางเสื้อแล้วจ้องเจ้าทาสคนใหม่ตาใสแป๋ว ในจังหวะนั้นเอง **อคิน...** ชายหนุ่มผู้มักใจอ่อนกับสัตว์ทุกตัวบนโลกได้ถูกเจ้าแมวตัวน้อยทำสัญญาทาสเรียบร้อยแล้ว

นรินทร์ ทำคางมองเม็ดฝนที่เกาะอยู่บนกระจกใสอย่างเหม่อลอย ในวันที่เข้าร้านทำไมฝนชอบตก คนตัวเล็กถอนหายใจไปหนึ่งที ก่อนเดินไปหยุดตรงหน้าเครื่องทำกาแฟที่เพิ่งลงทุนซื้อมาแพงแสนแพง แต่ยังไม่ได้กำไรจากการขายคืนมาเลยสักบาท แคมตรงหน้าร้านการไฟฟ้าก็จะเอาสายไฟลงอีก ลูกค้าไม่เข้ายาวไปถึงเดือนหน้าแหง ๆ

“อะไรเนี่ยย พี่นรินทร์ยืนทำหน้าเศร้าอีกแล้ว”

ครีมบาร์ิสต้าประจำร้านทักนรินทร์ด้วยเสียงสดใส ก็จะไม่ให้เขาเศร้าได้ไงล่ะ เขาเพิ่งเรียนจบได้หมาด ๆ ก็มาเปิดร้านกาแฟเลยทำไมก็ยังไม่ได้ นรินทร์เครียดดด ขายไม่ดีไม่พอฝนก็ยังมาตกตอกย้ำความเหงาอีก

“เราเบื่อฝนอะครีมมม”

“โอ้ ๆ นะคะ มา ๆ ระหว่างรอลูกค้า ครีมมีคาถามาฝาก”

“คาถา?” คาถาอะไรของน้องเขากัน

“ใช่ค่ะ ครีมนายมูจะช่วยพี่นรินทร์เอง” ครีมนพตพลาถกด์โทรศัพท์แล้วยื่นให้ดู

“นี่คะคาถาเรียกเนื้อคู่ พี่นรินทร์นะโมสามจบแล้วสวดคุณะคะ จะได้หายเหงา”

“นี่ครีม พวกเราไปไหว้ทุกศาลในเมืองหลวงแล้วยังไม่มีใครเข้ามาเลยนะ”

“เอาน่า ลอง ๆ ไปก่อนค่ะ”

นรินทร์รับโทรศัพท์ของครีมมาอย่างยอมใจ ครีมและเขาไปไหว้ขอพรมาเกือบหมดทุกที่แล้วจริง ๆ ขอแฟนตรง ๆ นี่แหละแต่ยังไม่มีใครเข้ามาเลยสักคน จนถอดใจจากการอยากมีแฟนไปแล้วเนี่ย

“เอาจริงหรือ”

“จริงสิคะ เอ้า นะโมสามจบให้ไว”

นรินทร์มู๋หน้าแล้วหลับตาลง ท่องนะโมสามจบในใจ หลังจากนั้นจึงลืมตาขึ้นมาทอ้งบสวดในโทรศัพท์ของครีม เอาเถอะ ถือว่าหาอะไรทำคลายเครียดแล้วกัน

“ปุปเพอะ สันนิวา เสนะ ปัจจะบันนะ หิเตนะวา...”

กริ่ง กริ่ง

เสียงเปิดประตูจากลูกค้ารายแรกของวันดังขึ้น ตามมาด้วยชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งในสภาพเปียกปอนไปทั้งตัว ในอ้อมแขนมีแมวตัวน้อยโผล่ใบหน้าออกมาจากในเสื้อตาใสแป้ว นรินทร์ละสายตาจากแมวตัวน้อยขึ้นไปมองเจ้าของใบหน้าเรียบนิ่งด้วยความงุนงง ส่วนเจ้าของแมวและแมวก็จ้องไปทางนรินทร์เป็นตาเดียว ทำเอาคนโดนจ้องทำตัวไม่ถูกเลยทีเดียว

“เอ่อ ร ับอะไรดีครับ” นรินทร์ถามขึ้นอย่างตะกุกตะกัก

“ซ็อกโกแลตร้อน สตรอว์เบอร์รี่ช็อคเค้ก กลับบ้านครับ”

“ซ็อกโกแลตร้อน 1 สตรอว์เบอร์รี่ช็อคเค้ก 1 กลับบ้านนะคะครับ”

นรินทร์ทวนรายการพลาถงเงหน้าขึ้นไปสบตากับคนตรงหน้า เงามะต๋อนตัวเองฉายชัดในดวงตาของอีกฝ่ายกำลังทำให้โลกนรินทร์หยุดหมุน มีเพียงเสียงเพลงในร้านเท่านั้นที่ยังคงเคลื่อนไหวอยู่ เวลาเพียงครู่หนึ่งเท่านั้นในการสบตากัน แต่มีหนึ่งคนที่กำลังรู้สึกว่ามันยาวนานเหลือเกิน ยาวนานพอที่จะทำให้อกข้างซ้ายวูบไหวไปพร้อมกับใบหูทั้งสองข้างที่ร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างน่าประหลาดใจ

เมี้ยวววว

ดวงตาสวละความสนใจจากอีกฝ่ายมาส่งยิ้มให้เจ้าเหมียว ยื่นมือเรียวยาวไปรับบัตร
เครดิตของคนตรงหน้าด้วยอาการสั่นเล็กน้อย ก่อนพยายามควบคุมอาการของตัวเองให้ปกติ
ที่สุด

“ชอบไหม” เสียงนุ่มทุ้มดังขึ้นในจังหวะที่นรินทร์คืนบัตรให้กับเจ้าของ

“ครับ?” นรินทร์ขมวดคิ้วสงสัย

“ชอบแมวไหม”

อ้อ... แมว...

“ชอบครับ”

“ฝากได้ไหม”

“คุณหมายถึงแมวอะไรครับ” นรินทร์พูดกับคนตรงหน้าแต่สายตาโฟกัสที่เจ้าแมว
น้อยในเสื้อ

“ครับ เหมือนเค้าจะชอบคุณ”

เค้า? เค้าคือแมวใช่ไหม

แรงสะกิดขยี้เสื้อของครีมทำให้นรินทร์หันไปมองเห็นว่าครีมพยักหน้ารัว ๆ ให้เขารับ
เจ้าแมวน้อยนั้นไว้ แต่ร้านของเขาเป็นร้านกาแฟและขนมหวานนี่นา หากรับเจ้าแมวมานของ
มันอาจจะส่งผลเสียต่อลูกค้าก็ได้ ที่สำคัญคุณเขาเป็นใคร อยู่ ๆ ก็เอาแมวมาให้เราเนี่ยนะ
เพิ่งจะเจอกันเอง

“เอ่อ...”

“ผมพาเค้ามาจากข้างถนน เค้าตากฝนอยู่”

คนตรงหน้าเหมือนรู้ว่านรินทร์กำลังลำบากใจจึงพยายามอธิบายให้เขาฟังอย่าง
ยากลำบาก ดูแล้วน่าจะเป็นคนไม่ค่อยชอบพูด เพราะใช้คำพูดได้ประหยัคมมาก

“พีนรินทร์รับน้องมาเถอะนะคะ ดูตาน้องสิ ฮือออ” ครีมเขย่าแขนอ้อนวอน

“ผมเลี้ยงเค้าที่คอนโดไม่ได้” เพราะนรินทร์ยังไม่ให้คำตอบ อคินจึงจัดเหตุผลขึ้นมา
พูดแล้วเอียงศีรษะเล็กน้อย แถมส่งสายต้อ้อนวอนมาให้อีก

โอเค นรินทร์แพ็คคนแบบนี้...

“งั้นให้น้องมาอยู่กับเราก่อนก็ได้ครับ”

“ขอบคุณครับ” อคินยกยิ้มพอใจกับตัวเอง ก้มลงมองแมวน้อยในเลื้อ ก่อนจะรู้ดชิบลงแล้วอุ้มออกมาอย่างเบามือ

เมี้ยว

“อยู่กับคินไม่ได้”

ในจังหวะที่คนตรงหน้าก้มลงไปพูดกับแมว นรินทร์แทบจะใจเหลวไปกองอยู่บนพื้น ทำไมแมวตาที่มองไปทางเจ้าแมวตัวน้อยถึงฉายความอบอุ่นออกมาขนาดนั้น

เมี้ยว!

“ไปอยู่กับเพื่อนก่อนนะ”

เพื่อน? นรินทร์งัดกับคนตรงหน้าที่บอกให้เจ้าแมวไปอยู่กับเพื่อน เพื่อนหรือ ใครเพื่อนแมวกัน ร้านเขาไม่มีสักตัว

“ซ็อกโกแลตร้อนได้แล้วนะคะ” ครีมเย็นถูกระดาษส่งให้อคิน ก่อนหันกลับมาทำตาเป็นประกายใส่นรินทร์

“ส่งน้องมาครับ”

นรินทร์เงยหน้าขึ้นไปสบตาครู่หนึ่งแล้วรีบหลบทันที ก่อนยื่นมือขึ้นไปรอรับแมวตัวน้อยสัสสมาไว้กับตัวเอง ก้อนเนื้อข้างซ้ายของเขากำลังเต้นไม่เป็นจังหวะ ทำไมหัวใจของเขาถึงได้เต้นราวกับจะทะลุออกมาจากอกขนาดนี้กัน

เมี้ยววว

“โอ้ ๆ ตัวสั่นหมดเลย เดียวเราพาไปที่อุ่น ๆ เองนะ” นรินทร์ก้มลงมาพูดกับแมวพลาญอุบขนนุ่มด้วยความเอ็นดู

“ขอบคุณนะครับ” คนตัวสูงพูดขึ้นพลาญหยิบถุงเครื่องดื่มขึ้นมา ก่อนตั้งท่าจะหันหลังออกจากร้าน

“เดี๋ยวก่อนครับ” นรินทร์เรียกแล้วเดินออกจากเคาน์เตอร์ไปยืนต่อหน้า พอมายืนใกล้กันแบบนี้เขาจำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นไปคุยด้วยเลยทีเดียว เพราะคนตรงหน้าสูงกว่าเขาอยู่มาก

“คุณ คุณชื่ออะไรหรือครับ”

“อคิน”

“แมวคุณล่ะครับ”

“เค้าเป็นของคุณ”

“คุณตั้งใจให้น้อยครับ”

“เต้าหู้”

“ครับ?”

“เค้าชื่อเต้าหู้”

“โอเค เต้าหู้มาอยู่กับนรินทร์นะ”

เมี้ยว

“เอ่อ... แล้ว แล้วคุณจะมาที่นี่อีกไหมครับ”

อคินมองหน้านรินทร์นิ่งไม่ตอบอะไร จนคนตัวเล็กกว่าแอบอยู่ปากเล็กน้อยเพราะคิดว่าตัวเองกำลังถามคำถามที่ก้าวก่ายอีกฝ่ายเกินไป แต่แล้วจู่ ๆ มือหนาก็ยื่นมาลูบหัวของเจ้าแมว สัมผัสด้วยความอ่อนโยน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาหานรินทร์ เราสบตากันอีกครั้งในจังหวะที่ไม่ทันได้ตั้งตัว รอยยิ้มจากใบหน้าเรียบนิ่งค่อย ๆ ปรากฏขึ้นจนเกิดเป็นภาพที่งดงามแทบลืมหายใจ รอยยิ้มที่ทำเอาโลกของนรินทร์หยุดหมุนอีกครั้ง หากแต่คราวนี้เหมือนโลกทั้งใบของนรินทร์หยุดหมุนเพื่อมองรอยยิ้มนั้น รอยยิ้มของอคิน...

01/09 (Narin) : เพื่อบันทึกนะหนึ่งพันนานพอที่จะตกหลุมรักใครสักคนได้หรือเปล่า

02/09: ไอลกรีมกะทิ

“ไมล์ครับบบ ผมอยากไปร้านนี้”

“ร้านนี้เหรอ ไม่มีขนมอะ ขายแต่เครื่องดื่มเราไม่ไป”

“ผมอยากไปอะครับ”

“ไปร้านนี้ดีกว่า มีหนังสือ มีขนม มีเครื่องดื่มด้วย บาร์สต๊าหล่อด้วยนะ”

“ไมล์!!”

“อ่า ๆๆ”

อคินเฝ้าคางมองเพื่อนและแฟนของมันเถียงกันเรื่องร้านกาแฟมาได้สักพัก เป็นภาพที่ชินตาสำหรับเขาแล้วในแทบทุกวัน ทะเลาะกันประจำ คนหนึ่งก็ขู่ฟ้อ ๆ อีกคนก็เอาแต่ยิ้ม ยอมไปหมดเสียทุกอย่าง เขาละสายตาจากเพื่อนมาพิจารณาขนมกลีบลำดวนในมือ ก่อนหยิบเข้าปากไปหนึ่งคำ รสชาติหวานละมุนเล่นเข้าสู่ปลายลิ้น ตามมาด้วยกลิ่นหอมของเทียนที่เกิดจากการอบจนหอมกรุ่น หอมจนเขาต้องยกกล่องขึ้นมาดูว่าซื้อมาจากร้านไหน

‘The blue star and pinky sky café’

เขารู้สึกคุ้นกับชื่อนี้เหมือนเคยเจอหรือได้ยินจากที่ไหนสักแห่ง แต่เขานึกไม่ออกเลย มือหนาหยิบโทรศัพท์ตัวเองขึ้นมาถ่ายบาร์โค้ดกดแอดไลน์ร้านไว้ ก่อนยกแก้วชาดำขึ้นมาจิบ ชาดำละมุนกลมกล่อมเข้ากันได้ดีกับความหอมหวานของขนมกลีบลำดวน

อร่อยมาก...

“อร่อยใช้ไหมละคิน” ไมล์แฟนของเพื่อนเขาถามขึ้น

“ครับ”

“พี่สั่งมาจากไอจีแหละ”

“ครับ”

“แล้ววันนี้คืนไปไหนไหมวันหยุดนี้นะ”

“ซื้อต้นไม้ครับ”

“ต้นไม้อีกแล้ว พี่คงต้องออกแบบห้องใหม่ให้คืนแล้วไหมเนี่ย”

“คืนชอบ”

“พี่รู้ ๆ พี่กับเทห์จะไปเชียงใหม่เย็นนี้นะ อีก 7 วันจะกลับ อยู่คนเดียวเหงาแย่เลย”

“เชียงใหม่อะไรเรื่อย” อคินถามด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งแต่แววตาเก็บประกาย
ระยิบระยับไว้มองอยู่แล้ว

“อ่า ๆๆ อคินนน”

“ถ้าเจออะไรเรื่อยจะซื้อมาฝาก แต่กลับมาแล้วเอาแฟนมาอวดได้ปะ” เทห์ฟ้าถาม
แล้วเดินมารวบคอไม้ล่อกอด

“ไม่มี”

“ไม่เชื่อหรอก”

“ยุ่ง”

“อ่า ๆๆ”

อคินมองสองคนตรงหน้าพลางเก็บถ้วยชาตัวเองให้เสร็จเรียบร้อย ก่อนเดินหนี
ออกจากห้อง เขายังไม่มีแฟน มีคนเข้ามาคุยด้วยเยอะ แต่เขาไม่รู้จะตอบกลับไปยังไง ส่วนมาก
จึงเป็นการเข้ามาพูดคุยกับเขาในระยะหนึ่งแล้วหายไป อาจจะเป็นเพราะเขาไม่ถนัดสนทนา
กับใครด้วยมั้ง ถ้ามีแฟนแล้วมันต้องสื่อสาร พูดคุย หรือแสดงออกเยอะขนาดนั้น เขาเลือกอยู่
กับต้นไม้ไปก่อนก็ได้

สองขายาวเดินไปยังลานจอดรถด้วยท่วงท่าสบาย ๆ ไม่รีบร้อน เขาเป็นชายหนุ่มวัย
ทำงานที่ใช้ชีวิตไปตามธรรมชาติแล้วปล่อยให้ไหลไปตามกระแสของมัน วันหยุดมักไปซื้อต้นไม้
หาบ้านคาเฟ่เจียบ ๆ นั่งอ่านหนังสือและกินขนมอร่อย ๆ วันปกติทำงานเสร็จก็กลับห้องนอน
เป็นชายหนุ่มวัยทำงานที่อยู่บนเมืองที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายแต่ก็ยังใช้ชีวิตเนิบนาบเรียบง่าย
ได้อย่างลงตัว

ครี๊ดดด

“อือ” เสียงขานรับโทรศัพท์สั้น ๆ ประจำตัวถูกเปล่งออกมาในจังหวะที่ร่างสูงขึ้นไป
นั่งบนรถ

(ขอกำลังใจหน่อยดิ เย็นนี้จะขึ้นคอนเสิร์ต)

“พยายามเข้า”

(ค่อยมีกำลังใจหน่อย ไปไหนอะ อยู่กับพีเมลปะ)

“ไม่”

(อดเลย อยากได้ยินเสียงพีเมล)

“เทห์หรง”

(รู้หน้า จันแค่นี้ ๆ ไม่รู้มีงไปไหน แต่ขับรถดี ๆ นะ)

“อือ”

(โอเค บายยย)

“มีงทำได้อยู่แล้วซัน”

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง อคินจึงเอาโทรศัพท์ออกมาจากหูเพื่อดูว่าวางสายไปหรือ
ยัง

“อะไร”

(คิดถึงมีงง)

อคินกดวางสายแล้วยึดโทรศัพท์ลงในกระเป๋า ก่อนจะขับรถออกจากคอนโด เขาเป็น
คนเพื่อนเยอะและค่อนข้างจะเป็นที่ต้องการของเพื่อน เคยสงสัยว่าทำไมมีปัญหาอะไรพวกมัน
ต้องมาหาเขาตลอด ได้คำตอบมาว่า ‘เพราะท่ามกลางเมืองที่วุ่นวาย วกวน และสับสน ยังมีมีงที่อยู่
ด้วยแล้วเงียบ สงบ และสบายใจ’ ส่วนเขาน่ะคิดว่าพวกมันใช้ชีวิตให้วุ่นวายเองต่างหาก

นรินทร์ก็ลงไปจับศีรษะกลม ๆ ของแมวตัวน้อยอย่างมันเขี้ยว การดำเนินชีวิตเขา
เปลี่ยนไปเมื่อมีเต้าหู้เข้ามา จากที่ปกติจะไปแค่พบลูกค้า ไปหอศิลป์เพื่อหาแรงบันดาลใจใน
การวาดรูป ตอนนี้ก็มีกิจกรรมเพิ่มขึ้นคือการพาแมวไปอาบน้ำ พาแมวไปฉีดวัคซีน ซื้อของเล่นให้
แมว ชีวิตที่แสนเบื่อจึงแปรเปลี่ยนมาเป็นความสนุก ความสุข และการเฝ้ารอคนคนหนึ่ง

“เต้าหู้ วันนี้อยู่กับครีมนะ”

เมี้ยว

เสียงตอบรับของเต้าหู้ทำให้รินทรใจเหลวเป็นน้ำไปหมด กว่าจะได้ออกจากร้านก็หลายนาที่เพราะเจ้าของร้านมัวแต่ก้มลงไปฟัดแมว

“โอ้ยย พี่รินทรค้า ดูหน้าเต้าหู้ด้วยค่า ว่าน้องทำหน้ายังไง ฮ่า ๆ”

ครีมพูดพลางส่ายหัวอย่างเอ็นดูให้คุณเจ้าของร้าน ตั้งแต่มีเต้าหู้คุณเขาก็มาร้านได้ทุกวัน จากปกติจะมาอาทิตย์ละสองสามครั้ง เดียวนี้มาทุกวัน แถมมีชะเง้อมองเวลาลูกค้าเข้าร้านแทบทุกคน ทั้งแมวทั้งเจ้าของชะเง้อแง อย่างกับกำลังรอคอยใครอยู่

“ฮ่า ๆ เราจะแวะไปตลาดต้นไม้ด้วย เดี่ยวเรามานะครับ”

“จ้า”

“เราบอกเต้าหู้ต่างหาก”

“จื!” ครีมกอดอกขีดหน้าทำหน้าองุ่น ๆ ใส่รินทร

“ฮ่า ๆ เราบอกครีมแหละ ฝากดูแลร้านด้วยนะครับ”

“จ้า”

แสงแดดที่ตกลงกลางศีรษะทำเอารินทรนัวหน้าไม่อยากจะเดินไปไหนต่อเพราะแดดร้อนมาก ร่างบางในชุดกางเกงยีนส์สีดำเสื้อยืดสีครีมกวาดสายตาดูหาอะไรอร่อยไปรอบ ๆ ก่อนหยุดสายตาที่ร้านไอศกรีมตัดโบราณด้วยสายตาที่เป็นประกาย สองขาเรียวสวยรีบก้าวเท้าไปหาร้านรถเข็นแล้วสั่งด้วยน้ำเสียงสดใส หวังว่าความเย็นและรสหวานของไอศกรีมจะช่วยคลายร้อนได้บ้างนะ

“คุณลุง เอาชาเย็นหนึ่งครับ” สารพัดถุงที่บรรจุต้นไม้ต้นเล็กถูกวางลงหลังสั่ง ไอศกรีมที่ตัวเองอยากกินไปแล้ว

“ชาเย็นหมดแล้ว เหลือกะทิ เผือก ทุเรียน”

“กะทิครับ/กะทิครับ”

รินทรหันขวับไปทางบุคคลด้านข้างที่พูดออกมาพร้อมกันทันที แต่ไม่ทันไรใบหน้าขาวเนียนใสก็หันกลับมาพร้อมกับความแดงของแก้ม หัวใจที่เต้นปกติมาโดยตลอดเต้นเร็วขึ้นอย่าง

บ้าคลั่ง ทำไมคุณเขามาอยู่ตรงนี้ คนที่เผื่อรอที่จะได้เจอมาหลายอาทิตย์จู่ ๆ ก็ปรากฏตัวอยู่ข้างกายง่าย ๆ แบบนี้ได้ไงกัน!

“กะทิเหลือหนึ่งแท่งพอดี” เสียงของลุงชายไอศกรีมทำให้นรินทร์รีบดึงสติกลับมา ดวงตาสวยโพกสลายตาไปตรงมือของคุณลุงที่กำลังตัดแบ่งไอศกรีมรสกะทิให้เขาและคนด้านข้างอยู่ มือไม้ก็ไม่รู้จะเอาไปวางไว้ตรงไหนแล้ว

“เท่าไรครับ” อคินถามในตอนที่ได้รับไอศกรีมจากมือคนขาย เขาเอียงคอมองคนด้านข้างที่ตัวเล็กกว่าครู่หนึ่ง ก่อนจะหันกลับมาหาลุงคนขาย

“20 บาทลูก”

อคินจ่ายเงินเสร็จแล้วจ้องไอศกรีมตัดโบราณในมือพลางนึกถึงตอนที่ยังเป็นเด็ก เขาและเพื่อนในซอยพยายามวิ่งตามรถขายไอศกรีมจนเหนื่อยหอบ มีวันที่วิ่งทันบ้าง ไม่ทันบ้าง แต่ทุกครั้งที่ได้กินมักอร่อยเสมอ

“อ้าว เจอไหมเจ้าหนู ถ้าไม่เจอไม่เป็นไรค่อยมาจ่ายลุงวันหลังก็ได้”

เสียงของคนขายไอศกรีมทำให้อคินเงยหน้าขึ้นไปมองคนตัวเล็กกว่า กำลังควานกระเป๋าคะป้ออย่างด้วยมือข้างเดียว อีกมือหนึ่งถือไอศกรีมกะทิเอาไว้ แถมเหมือนกำลังจะละลายเลอะมือเล็กนั้นอีกด้วย คนใจดีอย่างเขาเห็นแบบนั้น จึงยื่นแบงก์ยี่สิบไปจ่ายให้แทน

“จ่ายแล้ว”

“ฮือ ไม่ได้นะครับให้เราหาก่อน”

“ลุงเขาต้องไป” อคินบอกไปแบบนั้น เพราะคนขายไอศกรีมกำลังจะขึ้นไปแล้ว พลันสายตาก็ไปสบเข้ากับดวงตากลมสีน้ำตาลสวยเข้าเต็ม ๆ ใบหน้าขาวเนียนแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย อาจเพราะความร้อนหรือเพราะอะไรเขาไม่อาจทราบได้ แต่สิ่งหนึ่งที่แวบเข้ามาในหัวเขาคือ แมวตัวหนึ่ง...

“ไอศกรีมละลาย” อคินซื้ไปที่มีมือเล็กเพื่อหลบแวตาคู่สวย

“อ อ้อ ครับ” นรินทร์ส่ายหัวแรง ๆ เพื่อให้ตัวเองตั้งสติ เวลาสบตากับคนตัวสูงตรงหน้าทีไรรู้สึกโลกหยุดหมุนทุกที ก่อนมือเล็กจะยกโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมาเพื่อขอโอนเงินคืนให้อคิน

“เอ่อ เราขอโอนคืนได้ไหมครับ” นรินทร์เอ่ยออกไปพร้อมเงยหน้าขึ้นไปมองคางคนตัวสูง จำกันไม่ได้แน่เลย เพราะไม่มีท่าทางไหนที่แสดงออกมาว่าจำเขาได้ ดูลึ เขากลามไปนานแล้วคนตรงหน้ายังทำแค่มองหน้าเขานิ่งเฉยไม่มีท่าทีใด ๆ

“เราขอเลขบัญชีคุณหน่อย”

“ผมต้องไปแล้ว”

“งั้นเราจะตามคุณไปจนกว่าคุณจะยอมเอาเลขบัญชีให้ล่ะ” นรินทร์หอบสารพัดถุงของตัวเองขึ้นตั้งท่าจะก้าวเดินตามคนตัวสูงไป

อकिनไม่ได้ตอบคนตัวเล็กกว่า สองขายาวเดินลัดเลาะไปตามตรอกซอยที่นรินทร์มาที่ไรก็หลงตลอด แต่อकिनกลับเดินอย่างชำนาญ

“คุณชอบต้นไม้ใช่ไหมครับ” นรินทร์ถามในขณะที่เดินตามคนตัวสูงแบบไม่รู้จักเหนื่อย คงลืมไปแล้วว่าในตอนแรกตัวเองชี้เกียจเดินแคไหน

“ครับ”

“ว่าแล้วเชียว คุณชอบปลูกต้นอะไรครับ”

“ต้นแก้ว”

“ชอบดอกไม้ไทยสินะ เราน่ะชอบดอกแดนดิไลออน ตอนมันแห้งพอเป่าแล้วให้ความรู้สึกถึงความเป็นอิสระเลยครับ” นรินทร์พูดเสร็จก็ยกไอศกรีมขึ้นมากิน รสหวานจากกะทิยังทำให้คนตัวเล็กอารมณ์ดีมากกว่าเดิม ให้เดินทั้งวันก็ไม่เหนื่อยแล้วมั้งเนี่ย

คนหนึ่งก็พูดไม่หยุดอีกคนเหมือนไม่ใส่ใจ แต่ก็ฟังคนช่างพูดอย่างไม่ขัดอะไร อकिनเป็นคนชอบฟังแต่ไม่ค่อยชอบพูดออกมาเท่าไรนัก หากจะพูด คำพูดนั้นคงเป็นคำที่ถูกกลั่นกรองออกมาอย่างดีแล้ว

“คุณมาที่นี่บ่อยใช่ไหมครับ”

อकिनเอียงคอสงสัยให้คนช่างถามเล็กน้อย รู้ได้ยังไงกัน

“อ้อ เราเห็นคุณเดินไปซอยนั้นซอยนี้อย่างชำนาญ เราเลยคิดว่าคุณมาบ่อยแน่ ๆ ไม่เหมือนเรามาที่ไรหลงทุกทีเลย”

ยังไม่ทันพูดอะไรกลับไขข้อสงสัยได้ราวกับอ่านใจออก อकिनแอบชำเลื่องมองใบหน้าแดงก่ำนั้นเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับมาสนใจบรรดาสารพัดดอกไม้ต้นไม้มตรงหน้า

“ร้อนไหม”

“ฮะ? คุณถามเราเหรอ” นรินทร์มองซ้ายมองขวา ไม่มีใครนอกจากตัวเองจึงตอบ “อ้อ นิดหน่อยครับ คุณจะซื้อต้นนี้เหรอ” นิ้วเรียวยาวชี้ไปที่ต้นมะลิ เขาพอมองออกว่าอकिनชอบดอกไม้พันธุ์ไทย เพราะไปแต่ซอยที่จำหน่ายพันธุ์ไทยเท่านั้น

“ครับ” ด้วยความเป็นคนดีของอकिन มือหนาจึงเอื้อมไปจับถุงที่อยู่ในมือของนรินทร์มา ถือไว้ให้ แดดมันร้อนต้องมาถือของหนัก ๆ ตัวก็เท่าแมวเองจะไปไหวได้ยังไง มีอีกข้างที่ว่าง ยกโทรศัพท์ขึ้นโชว์บาร์โค้ดให้คนตัวเท่าแมวสแกนเพื่อจ่าย

“จริง ๆ เราถือเองได้นะ”

“จ่ายก่อน”

“ครับ” นรินทร์มุ่นหน้า นำโทรศัพท์ตัวเองขึ้นไปสแกนบาร์โค้ดกับคนตัวสูง หลังจากเสร็จแล้วจึงยกโทรศัพท์ตัวเองขึ้นไปชูลิปให้ดู “โอนแล้วนะครับ”

อकिनมองหน้าจอลงแล้วชะงักไปครู่หนึ่ง บนจอโทรศัพท์ไม่ใช่สลิปแต่เป็นภาพเจ้าของ โทรศัพท์และแมวหนึ่งตัว เขารู้สาเหตุแล้วว่าทำไมถึงคั่งหน้า คนคนนี้เป็นเจ้าของ ‘เต้าหู้’ แมวที่เขาไปฝากไว้เมื่อหลายวันก่อนนั่นเอง

เป็นเพื่อนกันกับเต้าหู้จริง ๆ ด้วย เหมือนกันไม่มีผิด...

“หน้าจอล็อก” อकिनพูดก่อนจะก้มลงมองต้นไม้ที่เรียงรายอยู่ข้างล่าง

“เราไปกดล็อกตอนไหนเนี่ย” นรินท์ปลดล็อกแล้วโชว์ให้คนตรงหน้าดูอีกครั้ง “อะ เห็น ยังครับ”

“อ้อ” อकिनตอบหลังจากที่ดูชื่อผู้โอนเรียบร้อยแล้ว

นรินทร์

“คุณจะซื้อต้นมะลิใช่ไหม” นรินทร์ถามหลังจากที่อकिनเอาแต่จ้องดอกมะลิ ไม่ยกขึ้นมาเสียที

“ครับ” เขาอยากได้แต่ในคอนโดไม่มีที่ไว้แล้ว เทห์ฟ้าต้องบ่นแน่ถ้าเขาซื้อไปเพิ่ม

“ซื้อมะลิซ้อนต้นเล็กไปก่อนก็ได้ครับ”

อकिनมองใบหน้าที่ขึ้นสีชมพูจาง ๆ นั้นด้วยความสงสัย เป็นอีกครั้งที่นรินทร์รู้ว่าอकिन กำลังคิดอะไรอยู่ ความสามารถพิเศษหรือเปล่า? เขาควรบันทึกไว้ในใจว่านรินทร์เป็นบุคคลที่น่าศึกษา คั่นคว่า และทำวิจัย

“ไว้เถอะค่อยเอามาฝากเราไว้เหมือนเต้าหู้ก็ได้” นรินทร์พูดแล้วทำตาโตใส่อकिन อकिनยังจำเขาไม่ได้นี่นา ถ้าคุณเขาถามว่าเต้าหู้ไหนหน้าแตกยับแน่เลยนรินทร์เอ๊ย

“เอาต้นนี้ครับ” อकिनยกกระถางต้นมะลิซ้อนขนาดกลางขึ้นมา แล้วส่งให้คนขายบรรจุใส่

ถุง

นรินทร์แอบถอนหายใจอย่างโล่งอกเพราะอकिनไม่ได้ถามต่อ จากนั้นจึงเดินตามอकिनไปโดยไม่พูดอะไรอีก จริง ๆ จะขอต้นไม้ที่อकिनถืออยู่มาถือเองแล้วกลับก็ได้ แต่เขาเพิ่งรู้ว่าชอบตัวเองตอนอยู่กับอकिन ชอบเวลาตัวเองหัวใจเต้นแรงไม่เป็นสำ ชอบอาการร้อนผ่าวบนใบหน้า อืม... นี่มันเรียกว่าอาการตกหลุมรักไหมนะ

“นรินทร์”

นรินทร์ชะงักแล้วเงยหน้ามองคนตรงหน้า ก่อนมองซ้ายมองขวาอकिनเรียกเขาเหรอ ใช่ไหม... เสียงนุ่มทุ้มแบบนี้ ใบหน้าเรียบนิ่งแบบนี้ สายตาอบอุ่นแบบนี้มีคนเดียวบนโลกใบนี้ไหม ว่าแต่รู้จักชื่อเขาได้ไง?

“คุณ คุณเรียกเราเหรอ” นรินทร์พูดแข่งกับเสียงหัวใจตัวเองที่เต้นโครมครามกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา เขาไม่เคยรู้สึกชอบชื่อตัวเองมากขนาดนี้มาก่อนเลย จนกระทั่งอकिनเรียก

“ครับ เรียกนรินทร์”

“แป๊บ แป๊บนึงนะครับ”

นรินทร์รีบหันหลังให้อकिनแล้วยกมือขึ้นมากุมหัวใจตัวเองเอาไว้ เขาต้องการอากาศหายใจตอนนี้ด่วน ถ้าแก้มองไม่หันกลับไปคุณเขาจะเรียกชื่ออีกไหมนะ

“นรินทร์”

ช่วย... ช่วยนรินทร์ด้วย

ร่างสูงขมวดคิ้วงเพราะเรียกนรินทร์หลายครั้งนรินทร์ก็ไม่ยอมหันมาหาเลย เขาจึงเดินอ้อมไปยืนตรงหน้าคนตัวเล็กแล้วโน้มหน้าลงไปมองใบหน้าที่กำลังหลับตาแน่น

อาการแบบนี้คืออะไรกันนะ หิวหรือเปล่า

“นรินทร์หิวหรือครับ”

นรินทร์ลืมหัดขึ้นมาแต่รีบหลับลงตามเดิมเพราะใบหน้าของอकिनอยู่ใกล้แค่นี้เอง อकिनจะทำแบบนี้ไม่ได้ รู้ไหมว่ามันส่งผลต่อหัวใจของนรินทร์ขนาดไหน คนเพิ่งรู้จักกันจะทำแบบนี้ได้หรือ อकिनอย่ามาเล่นกับใจของคนสิ

“ป เปล่า เราแค่ร้อน คุณเรียกเราทำไมเหรอ แล้ว... แล้วคุณรู้ชื่อเราได้ไง”

“ในสลิป” อकिनตอบ นึกว่าหิวซะอีก

“อ้อออ สังเกตขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย แล้วตกลงคุณเรียกเราทำไมหรือครับ”

“เหมือนฝนจะตก”

“โอ๊ะ จริงด้วยครับ” นรินทร์เงยหน้าขึ้นไปมองท้องฟ้าที่ขึ้นเป็นสีเทาหม่น

ปะ...

เม็ดฝนหยดลงบนใบหน้าขาวเนียน ก่อนจะค่อย ๆ เทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ขาดสาย ร่างของนรินทร์ถูกดึงไปตามแรงจากมือของใครสักคน พอตั้งสติได้จึงรีบเอามือตัวเองขึ้นมาบังไว้เหนือศีรษะ แล้ววิ่งไปตามแรงดึงของใครคนนั้น คนที่เข้ามาในชีวิตของเขาได้ไม่กี่วัน แต่ทำให้หัวใจเต้นแรงไม่แพ้ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอ ข้อมือที่ถูกกำไว้แน่นถูกแปรเปลี่ยนมาเป็นจับไว้อย่างอ่อนโยน มุมปากสวยยกยิ้มออกมาอย่างห้ามไม่ได้ อุณหภูมิของอากาศตอนฝนตกจะอยู่ที่เท่าไรไม่รู้ แต่อุณหภูมิบนมือตอนนี้เป็นอุณหภูมิที่พอเหมาะกับการกุมมือใครสักคน

อคินกวาดสายตาสถานที่ที่สามารถหลบฝนได้ ก่อนจะพาเจ้าของแมวผู้ช่างพูดเข้าไปหลบฝนหน้าร้านค้าที่ปิดทำการไปแล้ว ร่างสูงมอหามุมที่พอเหมาะกับการตกลงมาของไอฟนแล้ววางต้นมะลิลงเพื่อให้โดนไอฟนเล็กน้อย

ปริมาณน้ำฝนเท่านี้ น่าจะรู้สึกดีขึ้นใช่ไหม?

ใช่แล้ว อคินกำลังสื่อสารทางจิตกับต้นมะลิที่อีกไม่นานก็คงจะผลิบานให้ได้ชื่นชม เขาเอาแต่สนใจต้นมะลิจนลืมไปแล้วว่ามีอีกข้างได้กุมมือของใครอีกคนไว้อยู่

นรินทร์ก้มมองมือที่ถูกกุมไว้แล้วเงยหน้าขึ้นไปมองเสี้ยวหน้าชายหนุ่ม เขาเพิ่งรู้ว่ามือของตัวเองมันเหมาะที่จะถูกกุมด้วยมือใหญ่ของใครสักคนมากกว่าจะไปกุมมือใครเสียอีก

“คุณ”

อคินละสายตาจากต้นมะลิมามองคนด้านข้างโดยที่มือก็ยังจับไว้อยู่

“คุณจำเราไม่ได้เหรอครับ”

อคินโน้มตัวลงมาฟังนรินทร์ใกล้ ๆ เพราะเสียงฝนที่กระหน่ำลงบนหลังคาทำให้เขาไม่ได้ยินเสียงของนรินทร์เลย ส่วนคนที่รู้สึกมากกว่าอย่างนรินทร์ตัวแข็งทื่อไปหมดแล้ว มือก็จับกันอยู่ ตัวยังจะขยับเข้ามาใกล้กันอีก จะรู้ตัวไหมว่าตัวเองเป็นคนที่อันตรายต่ออัตราการเต้นของหัวใจแค่ไหน

“นรินทร์พูดอีกครั้ง” อคินเอียงหูเข้าหาคนตัวเล็กกว่าให้ฟังได้สะดวก การกระทำของตัวเองมันส่งผลต่อหัวใจของอีกคนอย่างไร เขาไม่รู้ตัวหรอก

“คือ คุณจำเราได้ใช่ไหมครับ”

“อืม”

“จำได้แล้วทำไมไม่บอกกันตั้งแต่แรก”

“ไม่รู้จะพูดยังไง”

เป็นอีกครั้งที่นรินทร์ระบายยิ้มออกมาหลังจากที่อकिनยืนตัวตรงขึ้นตามเดิมแล้ว ไม่รู้ว่าเขาชอบอकिनมากหรืออะไร ทำไมทุกการกระทำ คำพูด หรือแม้แต่การเอียงคอสงสัยถึงดูน่ารักไปหมด เป็นการกระทำโดยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบแรงต่อหัวใจมาก

“ทำไมคุณไม่ไปร้านสักที”

“งานเยอะ”

“เรานึกว่าคุณทิ้งเต้าหู้ไว้แล้วซะอีก”

“สบายดีไหม”

“อ้อ น่องอ้วนขึ้นแล้วนะ คุณเห็นต้องอดใจก้มลงไปพัดไมไหวแน่ ๆ”

นรินทร์พูดพลางนึกถึงเจ้าแมวส้มที่ชอบมากล่อเคลียขาของเขา แต่พอเขาก็กลงไปเล่นด้วยกลับเดินสะดักันหนีเสียอย่างนั้น

“ถ้าว่าง... เราอยากให้คุณไปอีกนะ มีเมนูแนะนำเยอะเลย เราเพิ่งวางขายขนมไทยแหละ เราคิดว่าคุณน่าจะชอบขนมไทย... คือ เอ่อ... ไป ไปชิมนะครับ!” นรินทร์ตัดสินใจพูดรวดเดียวจบแล้วหลับตาก้มลง ให้นายเออะ นรินทร์เป็นถึงขนาดนี้เลยหรอเนี่ย

“ขนมปังไส้สังขยา”

“ฮะ?”

“ผมชอบ”

อकिनหันไปมองเสี้ยวหน้าของคนตัวเล็กกว่าแล้วปล่อยมือที่จับอยู่ออก ก่อนจะยกหมวกของเสื้อยืดขึ้นมาสวมไว้

“จะไปแล้วใช่ไหม” นรินทร์ถามขึ้นหลังจากเห็นท่าทางเตรียมพร้อมของร่างสูง หลังฝนซาแล้ว เราสองคนคงต้องแยกกันจริง ๆ

“ครับ”

“ครับ กลับดี ๆ นะ” นรินทร์พูดไปแบบนั้นก่อนจะมองตามร่างสูงที่หยิบต้นมะลิขึ้นมา จะไปแล้วจริง ๆ ใช่ไหม เขาจะติดต่อกับอकिनได้ไหม ช่องทางไหนล่ะ ทำไงดี เรียกไว้ดีไหม

“คุณ”

ร่างสูงมองใบหน้าขาวเนียนแล้วเอียงคอรอประโยคที่อีกฝ่ายจะพูด

“คือ...” พุดออกมาสินรินทร์! “คือว่า... คืออ คุณอายุเท่าไรครับ!!”

จบ

จบกัน... ถามอายุเนี่ยนะ บ้าหรือนรินทร์

“26”

“อ้อ เรา เรา 24” นรินทร์ตอบออกไป ไม่ใช่แบบนี้สักหน่อย เขาไม่ได้จะถามอายุ เขาจะขอไลน์ต่างหาก

“ถ้ามะลิโตแล้วจะเอาไปฝาก” อคินมองต้นมะลิในมือตัวเอง นรินทร์บอกเองว่าถ้าโตแล้วเอาไปฝากเลี้ยงได้

“จะรอนะครับ!” นรินทร์เงยหน้าขึ้นไปมองคนตัวสูงกว่าด้วยตาที่เป็นประกาย แสดงว่าทุกคำพูดของเขาอคินรับฟังและจำได้หมดสินะ

“อืม” มือหนาวางเหมาะไว้บนศีรษะของคนอายุน้อยกว่าแล้วหันหลังเดินออกไปปล่อยให้อีกคนนั่งอึ้งอยู่อย่างนั้น ความอบอุ่นที่ยังเหลืออยู่บนศีรษะเรี่ยกรอຍยิ้มเล็ก ๆ ขึ้นมาบนใบหน้า เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วที่นรินทร์ยิ้มออกมาพร้อมกับหัวใจที่เต้นไม่เป็นสำ ไม่คิดเลยว่า การเจอกันเพียงชั่วขณะในวันที่ฟ้าสีหม่นกับฝนที่ตกกระหน่ำ จะทำให้คนคนหนึ่งมีความสุขได้ขนาดนี้

The Blue star & Pinky sky Café

02/09 (Narin) : อุณหภูมิของอากาศตอนฝนตกจะอยู่ที่เท่าไรไม่รู้
แต่อุณหภูมิบนหัวใจตอนนี้เป็นอุณหภูมิที่พอเหมาะกับการกุมมือใครสักคน

03/09: Blue star Cupcake

นรินทร์นั่งมองร้านเช่าหนังสือตรงหน้าสลับกับกระดาศสีขาวบนโต๊ะยาวติดกระจกท่ามกลางยุคที่ผู้คนส่วนใหญ่นิยมอ่านหนังสือผ่านโทรศัพท์มือถือหรือแล็ปท็อป ร้านเช่าหนังสือแห่งนี้จึงเป็นหนึ่งในไม่กี่ร้านที่ยังคงหลงเหลืออยู่ มือเรียวสวยจับพู่กันจุ่มลงวาดสีอย่างเบา มือค่อย ๆ จรดปลายพู่กันลงบนแผ่นกระดาศ ร้านหนังสือตรงหน้าคือสิ่งที่นรินทร์กำลังตั้งใจวาดอย่างประณีตงดงาม ดวงหน้าหวานระบวยิ้มอย่างน่ารักเมื่อเห็นเด็กนักเรียนสองคนเดินจูงมือกันผ่านหน้าเขาไป ก่อนจะก้มลงมาจรดปลายพู่กันลงบนกระดาศอีกครั้งหลังเปลี่ยนสีเพลงเปียโนคลอในร้านชวนให้อารมณ์เต็มไปด้วยความสงบนิ่ง

ครี๊ด

เสียงสั้นของโทรศัพท์เรียกความสนใจจากจิตรกรหน้าหวานให้วางพู่กันลง มือเรียวหยิบโทรศัพท์ของร้านขึ้นมาดูข้อความก่อนจะระบวยิ้มออกมาด้วยความดีใจ ในที่สุดก็มีคนสั่งซื้อขนมกับทางร้านเขาสักที เป็นลูกค้ารายแรกของวันเลยก็ว่าได้ที่สั่งซื้อผ่านทางออนไลน์

“กลีบลำดวน 1 กล่อง ลูกชุป 1 กล่อง ถ้วยฟู 1 กล่อง” นรินทร์ทวนคำสั่งซื้อแล้วเหลือบไปมองชื่อไลน์ของคนสั่ง

‘AKIN’

นิ้วเรียวกดไปที่รูปโปรไฟล์ในทันทีหลังเห็นชื่อ เป็นภาพของผู้ชายคนหนึ่งใส่เสื้อสีดำ ยืนหันหลังให้กับกล้อง ตรงหน้าเป็นภูเขาสีเขียวเรียงซ้อนกันสลับกับก้อนเมฆสีขาว แค่ว่าหลังนรินทร์ก็จำได้แล้วว่าเขาคนนี้เป็นใคร... มือเรียวสวยสั่นเล็กน้อยเพราะความตื่นเต้นหรืออาจจะเป็นความรู้สึกลึกลับในใจ ถึงแม้อีกคนจะทักมาสั่งขนมในไลน์ของร้านก็ตาม ว่าแต่อดคิดจะจำชื่อร้านเขาได้ไหมนะ

The blue star and pinky sky Café: ขอขอบคุณสำหรับการสั่งซื้อนะคะ รวมทั้งหมด
400 บาทค่ะ

นรินทร์พิมพ์ตอบคิโนไปด้วยการใช้คะ/ค่ะเป็นทางเสียง พนักงานในร้านของเขามี 3 คน
ล้วนเป็นผู้หญิงทั้งหมด มีแค่พนักงานส่งขนมเท่านั้นที่เป็นผู้ชาย ปกติห้อง ๆ ในร้านจะเป็นคน
รับออเดอร์ทางออนไลน์ แต่วันนี้เขานึกอยากช่วยแบ่งเบาภาระบ้าง ถึงแม้ในแต่ละวันออเดอร์
ทางออนไลน์จะไม่ถึง 5 ออเดอร์ก็เถอะ

AKIN: บช.ครับ

สมกับเป็นคุณเขานะ ประหยัดคำพูดมาก ดวงหน้าสวยกดพิมพ์เลขบัญชีของร้านไป
ด้วยรอยยิ้ม

The blue star and pinky sky Café: ให้จัดส่งที่ไหนคะ

AKIN: สำนักงานใหญ่การไฟฟ้านครหลวง

The blue star and pinky sky Café: รอสักครู่ค่ะ ทางร้านกำลังจัดเตรียม
ให้

AKIN: ได้วันนี้?

อะไรของคุณเขา ไม่รับวันนี้แล้วจะรับวันไหน การไฟฟ้านครหลวงก็แค่ไม่ก๊ากเอง...

The blue star and pinky sky Café: ค่ะวันนี้ อีก 45 นาทีน่าจะถึงคุณลูกค้า
นะคะ

AKIN: ร้านไม่ได้อยู่ต่างจังหวัดหรอกครับ

นั่นไง ว่าแล้วเชียว คุณเขาจำร้านนรินทร์ไม่ได้ แล้วไปคิดว่าร้านอยู่ต่างจังหวัดได้ง่อก่อน

The blue star and pinky sky Café: ร้านเรามีสาขาเดียวที่กรุงเทพฯ ค่ะลูกค้า
AKIN: ขออเมริกาโน่เพิ่ม 1 แก้ว และจ๋ามงกุฎเพิ่ม 1 กล่องครับ

นรินทร์ขำเล็กน้อยเพราะเอ็นดูคินไม่ไหวแล้ว พอรู้ว่าร้านอยู่กรุงเทพฯ ก็เอาใหญ่
เลยนะ โอเคไม่เป็นไร การไฟฟ้าก็แค่ปากซอย เขาไปส่งให้ได้สบายมาก

The blue star and pinky sky Café: ได้ค่ะ

“ครีมมม เดี่ยวเราไปส่งขนมที่การไฟฟ้านะคะ” นรินทร์เอ่ยบอกครีมที่กำลังจดจ่อ
กับการแต่งหน้าเค้กอยู่ ก่อนที่สองขาเรียวยาวจะเดินไปหยิบกล่องขนมที่คินสั่งขึ้นมาใส่ถุง ขนมที่คิน
สั่งสามารถเก็บไว้ได้นาน เขาจึงวางขายขนมประเภทนี้เฉพาะทางออนไลน์ และจัดส่งให้ทั่ว
ประเทศ

“แก้วนี้นคงอร่อยกว่าแก้วไหน ๆ แหะ” ครีมแซวหลังจากที่เห็นคุณเจ้าของร้าน
ตั้งใจงาแฟพร้อมใบหน้าที่แต่งเติมไปด้วยรอยยิ้ม

“เราก็คงหวังว่าคนดื่มจะชอบนะ” นรินทร์ระบายยิ้มออกมาแล้วเช็กออเดอร์ว่าครบ
หรือยัง พอได้ของครบตามที่คินต้องการร่างบางจึงเดินไปสวมหมวกกันน็อกแล้วขึ้นไปนั่งบน
เวสป้าคู่ใจ ก่อนจะค่อย ๆ วางบรรดาขนมและกาแฟบนกระเป๋ากันเก็บความร้อนอย่างเบามือ
ใช้แล้วแหละ...

เขาจะไปส่งขนมกับกาแฟด้วยตัวเอง ร้านของนรินทร์ไม่ได้เข้าร่วมกับแอปพลิเคชัน
สั่งอาหารจากไหนเลย ทางร้านจัดส่งเองโดยไม่ผ่านตัวกลางใด ๆ โดยให้เหตุผลว่า การไปส่งขนม
ให้ลูกค้าเองมันให้ความรู้สึกเหมือนมอบความสุขเองกับมือ

AKIN: ที่เหลือจ่ายเป็นเงินสดได้ไหมครับ ผมเพิ่งขึ้นลิฟต์มา ไม่เดินกลับไปโอนให้อีก
แล้วได้ไหม

ข้อความถูกส่งมาพร้อมกับรูปถ่ายกระดาษใบเสร็จโอนเงินจากตู้เอทีเอ็ม ใบหน้า
น่ารักน่าทะนุถนอมนั้นระบายยิ้มอีกแล้ว ยิ้มเป็นรอบที่เท่าไรของวันก็ไม่รู้ สมัยนี้ใครเขาโอน
เงินผ่านตู้เอทีเอ็มกันเล่า

นรินทร์แหงนหน้าขึ้นมองตึกสูงเสียดฟ้าของการไฟฟ้านครหลวง ระยะทาง
12 กิโลเมตรไม่ได้เป็นอุปสรรคในการส่งขนมของนรินทร์เท่าไร เพราะแค่คิดว่าจะได้เห็น
หน้าอกคนก็มีความสุขตั้งแต่สตาร์ทรถแล้ว มือเรียวก็ขึ้นมาจัดแมสส์ดำให้พอดีกับใบหน้า บน
ศีรษะสวมหมวกกันน็อกสีฟ้า เผยให้เห็นแค่ดวงตากลมสวยเท่านั้น

อคิน จะจำกันได้ไหมนะ

The blue star and pinky sky Café: มาถึงหน้าตึกแล้วนะคะ

นรินทร์พิมพ์บอกอย่างรู้สึกสนุก เขาสนุกกับการใช้คะ/คะ คุยกับอคินมากเลยตอนนี้

“ขนมใช้ไหมครับ”

ร่างบางสะดุ้งทันทีหลังคนในช่องแชตมาเผลอยู่ตรงหน้า ใบหน้าหล่อจนน่าทิ้งของอคิน
ทำเอานรินทร์กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ให้ตายเถอะ ทำไมแม้กระทั่งหอบหายใจ
เล็กน้อยยังดูดีได้ขนาดนี้กัน

ก็อ้อ ๆ

อคินเคาะหมวกกันน็อกของคนส่งขนมตรงหน้าไปสองที เพราะเขารอคำตอบนาน
แล้ว แต่ในจังหวะที่สบเข้ากับดวงตากลมสวยภายใต้หมวกกันน็อกนั้นเข้า เขาจึงชะงักไปครู่
หนึ่ง

มีคนเดียวเท่านั้นบนโลกใบนี้...

“ที่เหลือ 200 บาทครับ เอ๊ย ค่ะ!” นรินทร์หลับตาปีพุดผิดพุดถูกไปหมดแล้ว เวลา
สบตากับอคินที่ไรเป็นแบบนี้ทุกที เสียอาการหมดแล้ว

อคินยื่นเงินสดให้กับคนตรงหน้าแล้วกวาดสายตามองหาขนม พอนรินทร์ยกสารพัด
กล่องขนมหน้าตาน่ากินออกมาจากกระเป๋า แววดาเฉยชาของอคินจึงแปรเปลี่ยนเป็นวาววับ
ทันที

ภายใต้แมสที่ปิดบังรอยยิ้มของนรินทร์ไว้ไม่ให้อีกฝ่ายเห็นได้เป็นอย่างดี อคินเป็นลูกค้าคนแรกที่แสดงออกชัดเจนว่ามีความสุขที่ได้รับขนมจากทางร้านเขามากขนาดไหน มากจนเขาอยากทำให้กินทุกวันเพื่อดูปฏิกิริยาตอบกลับของอีกฝ่าย

“ดูท่าพี่จะชอบกินขนมมากนะคะ” นรินทร์พูดด้วยน้ำเสียงปกติ แต่ก็ยังแก้มอีกคน ด้วยการพูดคะ/ค่ะอยู่ สนุกนรินทร์แหละ

“ครับ”

อคินเปิดแก้วอเมริกาโน่ขึ้นมาดื่มแล้วมองคนตรงหน้า ร่างบางในเสื้อยืดสีชมพูอ่อน ทับด้วยกางเกงยีนส์สีซีด บนศีรษะมีหมวกกันน็อกสีฟ้าปิดบังผมสีน้ำตาลอ่อนไว้อยู่ ไม่ร้อนหรือใจไม่ยอมถอดหมวกกันน็อก แล้วต้องรีบแค่ไหนถึงไม่ถอดผ้ากันเปื้อนสีครีมปกรูปก้อนเมฆนั้นออกด้วย

“ถ้าชอบก็สั่งอีกนะ เราจะซื้อมาส่งให้ถึงที่เลย จากร้านเรามาตึกนี้ก็ไม่ไกลเท่าไรเนี่ย พี่เป็นลูกค้ารายแรกของวันเลยนะคะ!”

เสียงพูดเจื้อยแจ้วประจำตัวของอีกคนเป็นสิ่งยืนยันว่าอคินไม่ได้มองผิด มีคนเดียวเท่านั้นที่เข้ามาในชีวิตเขาในช่วงนี้ แยมเข้ามาด้วยความบังเอิญถึงสองครั้ง

“จะไปแล้วหรือ” อคินถามเพราะเห็นนรินทร์ตั้งท่าจะไปแล้ว

“ค่ะ”

เหมือนเจ้าตัวชอบคิดว่าอคินจะจำตัวเองไม่ได้แต่เขาจำได้ดี เจ้าของแมว เจ้าของกาแฟกลมกล่อมแก้วนี้ และเจ้าของดวงตากลมสวยที่มองมาทางเขาด้วยตาที่เป็นประกายอยู่เสมอ

“ไว้พี่สั่งกับร้านเราอีกนะ เราจะมาส่งเอง ทุกวันก็ยังได้เลยคะ”

ก็ยังไม่เลิกใช้คะ/ค่ะคุยกับอคิน เขาคิดว่านรินทร์ช่างเป็นคนที่น่าศึกษาค้นคว้ามาทำวิจัยสักเล่มจริง ๆ เป็นคนยิ่งได้รู้จักยิ่งมีแต่ความแปลกใจเต็มไปหมด แยมยังเป็นคนที่น่าเกล้งอยู่ไม่น้อย

“กลับอย่างปลอดภัยนะคะ” คนตัวสูงพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ก่อนวางมือหนาลงบนหมวกกันน็อกโยกไปมาเบา ๆ แล้วปลีกตัวเดินขึ้นตึกการไฟฟ้านครหลวง ปล่อยให้อีกฝ่ายนั่งอึ้งอยู่คนเดียว

กลับอย่างปลอดภัยนะคะ นะคะจ้ะหรือ โปรดไว้ชีวิตนรินทร์ด้วย...

อคินวางถุงขนมลงบนโต๊ะทำงานแล้วทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้อย่างอารมณ์ดี กินขนมมาก็หลายร้านแต่ไม่เคยอารมณ์ดีแบบนี้มาก่อนเลย นรินทร์ใส่สารเสพติดไว้ในกาแฟหรือขนมหรือเปล่า

“ร่างกายคงจะขาดน้ำตาลมากใช่ไหม นั่น หอบขนมมาเต็มไม้เต็มมือ” หัวหนาแผนกเดินมาโต๊ะแล้วมองบรรดาสารพัดขนมของอคิน ผู้ที่มักมีของหวานอยู่เต็มโต๊ะเสมอ

“ครับ” เช่นเคย มีเพียงพยางค์เดียวเท่านั้นที่ออกมาจากปากของอคิน

“นั่นอะไรน่ากินวะ” หัวหนาชี้ไปที่ขนมคาราทองแล้วตั้งท่าจะหยิบขึ้นมาชิม แต่โดนเจ้าของขนมรวบกล่องใส่ถุงเก็บไว้ทันที

“ห้าม”

“ปกติไม่เห็นจะหวง ไม่กินก็ได้ไว้ย” หัวหน่าวัยสามสิบปลาย ๆ มองลูกน้องคนโปรดพลางส่ายหัวไปมา ก่อนวางเอกสารงานไว้บนโต๊ะ “เราจะดับไฟฟ้าเพื่อปฏิบัติงานของเขตนี้ ในคืนนี้”

อคินมองตามนิ้วของหัวหนาที่ชี้ลงบนแผนที่ของพื้นที่เขตนั้น เป็นพื้นที่ที่กำลังจะดำเนินการนำสายไฟลงไปได้ดิน จึงมีการระงับการจ่ายไฟฟ้าเพื่อปฏิบัติงานตามแผนอยู่บ่อยครั้ง

“ครับ”

“คนที่จะไปคุมงานที่หน้างานกับช่างสายและช่างเทคนิคเพิ่งลาากิจแบบด่วนมากไป ดังนั้น... คุณช่วยไปดูหน้างานแทนเขาหน่อยได้ไหมอคิน”

“ได้ครับ” ในเมื่อเป็นคำสั่งจากหัวหนา ถึงจะไม่อยากไปแคไหนก็ไม่อาจปฏิเสธ คงทำได้เพียงตอบรับงานนั้นอย่างจำยอม

วันนี้เป็นอีกหนึ่งวันที่นรินทร์วิ่งวุ่นทั้งวันเพราะมัวเช็คสต็อก ทำบัญชี ไหนจะต้องมาเป็นบาร์ิสต้าจำเป็นอีก โดยปกติเขาจะไม่ค่อยเข้าร้านหรอก หากแต่วันนี้เขาจำเป็นต้องมาทำแทนบาร์ิสต้าที่ลางานแบบกะทันหัน สภาพของคุณเจ้าของร้านหลังจากที่ลูกค้าเริ่มบางลงแล้วจึงหมดสภาพอย่างให้เห็น

“อ้ออ เหนื่อยมาก เราควรรับบาร์ิสต้าเพิ่มดีไหมครีม” คนตัวเล็กพูดพลางเดินไปนั่งที่เก้าอี้ตัวสูงแล้วค่อย ๆ แลบใบหน้าลงบนโต๊ะยาวติดกระจก

“พีนรินทร์ไงเป็นบาร์ิสต้าเองเลย ทำขนมก็เป็นนี่นา ไหงไม่ยกจะชอบเข้าร้าน”

“ก็เราชอบวาดรูปพอ ๆ กับชอบทำขนมนี่นา” นรินทร์ตอบเสียงอู้

นรินทร์เรียนจบคณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาทัศนศิลป์ งานที่ทำอยู่ตอนนี้ก็ไม่มีอะไรมาก เขาแค่วาดรูปตามที่ยากวาดแล้วลงขายบนเว็บหรือจัดโชว์ที่นิทรรศการต่าง ๆ รับงานจากลูกค้าบ้างเป็นครั้งคราว ด้วยความที่บ้านของเขาค่อนข้างมีฐานะ พอเรียนจบทางพ่อก็เปิดร้านกาแฟไว้ให้เรียบร้อย เหลือแค่เขาเข้ามาบริหารจัดการด้วยตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นความเป็นจริงก็ไม่ได้สวยหรูอย่างที่เขาวาดฝันไว้หรอก มันเหนื่อยเป็นบ้า...

เมี้ยว

“เต้าหู้เหรอ หายไปไหนมาเนี่ย”

นรินทร์อุ้มเอาเจ้าตัวนุ่มฟูขึ้นมาพืดให้หายมันเขี้ยวก่อนวางก้อนนุ่มไว้บนโต๊ะ หลังจากมีเจ้าเต้าหู้ในร้านเขาก็เพิ่มการทำความสะอาดอย่างเคร่งครัดเลยแหละ เพราะเกรงว่าขนฟู ๆ จะปลิวเข้าขนมของลูกค้าเอา แถมหน้าร้านยังมีเขียนป้ายบอกไว้ด้วยว่า ‘ร้านนี้มีแมว’

“วันนี้เราไปหาอคินมา จำคินได้ใช่ไหม มนุษย์ผู้ไม่มาหาเต้าหู้เลยตั้งแต่วันนี้นั่นน” นรินทร์พืดให้แมวไม่พอใจคินอยู่ทุกวัน แต่เจ้าแมวกลับทำเหมือนไม่สนใจสิ่งที่นรินทร์พูดเลยสักนิด แถมเวลาใครเข้ามาในร้านก็มักชะเง้อคอมองเหมือนรอใครอยู่อีก

“แต่เต้าหู้ชอบอยู่กับเราใช่ไหมละ”

เมี้ยว

“อ้อ น่ารักชะมัดเลยย” นรินทร์อุ้มเจ้าก้อนตรงหน้าขึ้นมาหอมทันทีหลังได้ยินเสียงขานรับที่ฟังทีไรก็ใจระทวยทุกครั้ง

พรีบ!

“โอ๊ะ!”

อยู่ ๆ ไฟทั้งร้านก็ดับลง นรินทร์จึงกอดเต้าหู้เอาไว้แล้วลูบหัวเบา ๆ เพื่อปลอบว่าไม่เป็นไร แต่จริง ๆ แล้วการทำแบบนี้ของนรินทร์มันมีไว้ปลอบตัวเองต่างหาก...

“ครีม ครีมอยู่แถวนี้ไหม”

“อยู่ค่ะ แป๊บนึงนะพี่ ครีมนำถังหาโทรศัพท์และไฟฉาย ทำไมการไฟฟ้าไม่แจ้งดับไฟเลยเนี่ย” ครีมนับอุบอิบพลาญพยายามคลำหาโทรศัพท์

เมี้ยวว

“อ๊ะ! เต้าหู้ยาดีนสิ” นรินทร์กอดเต้าหู้ไว้ เพราะเต้าหู้พยายามดิ้นจะออกจากอ้อมแขนให้ได้ จนในที่สุดนรินทร์ยอมแพ้อ้อย ๆ วางเจ้าก้อนลง

เมี้ยวว

“ไม่ ๆ เต้าหู้จะไปไหน!” ทันทิที่เป็นอิสระเต้าหู้ก็รีบวิ่งออกไปนอกร้าน

“เต้าหู้!” นรินทร์ไม่ชินกับความมืด ร่างของเขายืนนิ่งไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัวไปไหน

“พีนรินทร์!!” ครีมวิ่งเข้ามาด้วยความรีบร้อนพร้อมกับไฟฉายในมือ เธอรู้ว่านรินทร์กลัวความมืด

“ครีม เต้าหู้วิ่งออกไปแล้ว ไปไหนไม่รู้” นรินทร์พูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ แสงไฟที่เคยสว่างจ้าของย่านนี้มีมืดสลัวไปหมด แม้กระทั่งไฟทางถนนก็ดับสนิท ไร้อิฐราขับผ่านจนเกิดเป็นความเงิบ ดวงตาสวยสั้นไหวเล็กน้อยแล้วพยายามไล่ความกลัวออกไป

“เดี๋ยวครีมไปตามให้ค่ะ”

“ไม่ เดี๋ยวเราไปเองครีมเฝ้าร้านเถอะ”

“แต่...”

“ไม่เป็นไร เราขอไฟฉาย” ร่างบางหยิบไฟฉายจากครีมมา สูดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะรีบวิ่งออกมาจากร้าน ความมืดคือสิ่งที่น่ากลัวสำหรับนรินทร์ การมองไม่เห็นอะไรเลยมันทำให้ตัวเราเองไม่รู้เลยว่า ภายใต้อำนาจมืดนั้นจะมีอันตรายอะไรบ้าง

“เต้าหู้! อยู่ไหน เมี้ยว ๆ” ท่ามกลางความมืดสลัวดวงตากลมสวยกวาดสายตามตามแสงของไฟฉายไปรอบบริเวณ แสงไฟสีส้มอ่อนเพียงหนึ่งเดียวในย่านทำให้สองขาเรียวยาววิ่งไปหาด้วยใจที่ร้อนรน ร่างบางหรีตามองรถซ่อมไฟการไฟฟ้านครหลวงที่จอดอยู่ตรงหน้าเสาหม้อแปลงไฟฟ้าขนาดใหญ่ มีช่างไฟฟ้าอยู่ 4-5 คนกำลังปฏิบัติงานอย่างเคร่งเครียดอยู่

ซ่อมไฟกันอยู่หรือ

เมี้ยว!

นรินทร์หันขวับไปทางต้นตอของเสียงทันทิ เมื่อเห็นว่าเป็นเต้าหู้ที่อยู่ในอ้อมแขนของใครสักคนจึงรีบวิ่งไปหาด้วยความดีใจ

“เต้าหู้!”

อकिनมองคนตัวเล็กกว่าตรงหน้า ดวงตาคู๋สวยมีน้ำตาคลอพร้อมจะไหลออกมาอยู่ทุกเมื่อ ก่อนก้มมองเจ้าแมวที่หลายวันก่อนเขาพาไปฝากไว้กับเจ้าของดวงตาสวยคู่นั้น มือหนาลูบหัวของแมวในอ้อมแขนอย่างเบาเมื่อ

เมี้ยว เต้าหู้ที่อยู่ในอ้อมแขนร้องออกมาเสียงหงอยราวกับจะขอโทษนรินทร์ ก่อนมุดเข้าไปในวงแขนของอकिनเพื่อหลบ

“ไม่ต้องมาขอโทษ เราไม่ให้อภัยเต้าหู้หรอก” นรินทร์ยังคงสนใจแค่เต้าหู้โดยไม่รู้เลยว่าคนที่อ้อมอยู่นั้นเป็นใคร

เมี้ยว!

พูดกันรู้เรื่องหรือ?

อकिनมองหนึ่งมนุษย์กับแมวหนึ่งตัวจ้องตากันเหมือนกำลังสื่อสารอะไรกันนิ่งโดยไม่พูดอะไร

เมี้ยววว

“ไม่ต้องพูดเลยกลับบ้านกันได้แล้ว เอ่อ ขอบคุณ... เฮ้ย!”

นรินทร์ปล่อยทิ้งไฟฉายลงพื้นด้วยความตกใจทันทีหลังจากเห็นว่าเป็นใคร ใบหน้าหล่อเอียงคอสงสัยมองมาทางร่างบางด้วยใบหน้าเรียบเฉย

อकिनเอง

“คุณ...” อยู่ ๆ ความกลัวก็สลายหายไปแทนที่ด้วยอาการใจเต้นไม่เป็นสำ จนคนตัวเล็กกว่าไม่กล้าที่จะขยับร่างกายทำอะไรเลย

“เค้าวิ่งมาหาผม” อकिनเป็นฝ่ายพูดก่อนเพราะอีกฝ่ายเงียบไปโดยไม่พูดอะไร “ผมจำเค้าได้เลยอืมไว้”

นรินทร์มองคนตัวสูงกำลังพยายามอธิบายว่าทำไมเต้าหู้ถึงมาอยู่ตรงนี้ให้เขาเข้าใจ อकिनอยู่ในชุดช็อปเซฟตี้สีกรม บนศีรษะสวมหมวกเซฟตี้สีขาว สะพายกระบอกแบบไว้ข้างตัว เวลาอยู่ในชุดทำงานแบบนี้อकिनเท่มาก พระเจ้าค่อนข้างจะล่ำเอียงมากไปหน่อย ทำไมถึงป็นคุณเขามาได้ดูดีตั้งแต่หัวจรดเท้าขนาดนี้

“กำลังจะไปหาที่ร้านแล้วแต่ณรินทร์มาก่อน” อคินพยายามอธิบายออกไปเพื่อให้
ณรินทร์เข้าใจมากที่สุด จะได้ไม่ต้องทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้แบบนั้น เขาพยายามอย่างหนัก
แล้ว

“อื้อ” ณรินทร์ตอบหลังจากที่ตามหาเสียงของตัวเองเจอแล้ว ก่อนเอื้อมมือไปอุ้มเต้าหู้
จากอ้อมแขนของอคิน “คุณทำงานอยู่เราไม่กวนแล้ว ถ้าเสร็จก็ไปที่ร้านได้นะครับ”

“เสร็จแล้ว” อคินพูดออกไปแบบนั้นจนช่างสายเทคนิคที่กำลังทำงานอยู่มองหน้ากัน
อย่างงุนงง แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยอะไรออกมา เสร็จจะไรกัน นายช่างอคินมัวแล้ว

“งั้นเดินไปพร้อมเราไหม”

“อืม”

ท่ามกลางความมืดมิดมีเพียงแสงสว่างจากไฟฉายเท่านั้นที่ยังคงสว่างอยู่ หมอกและ
ไอเย็นจากฝนปกคลุมไปทั่วทั้งเมือง อ้อมแขนเรียวเล็กจึงกระชับร่างนุ่มฟูไว้เพื่อให้ความอุ่น
ทั้งคู่ยังคงเดินไปเรื่อย ๆ บนทางเท้าโดยไม่ได้พูดอะไร แม้จะมีอีกคนเดินอยู่ข้างกันด้วยก็ตาม

“การไฟฟ้าไม่เห็นแจ้งเลยว่าจะดับไฟ” เป็นณรินทร์เองที่ทำลายความเงียบก่อน

ร่างสูงละสายตาจากทางเท้าตรงหน้าไปมองแมวส้มในอ้อมแขนเล็ก ก่อนค่อย ๆ ไล่สายตา
ขึ้นไปมองเสี้ยวหน้าสวยอย่างถ้อยวิสาสะ เมื่อเข้าไม่ได้เห็นหน้าเลยเพราะใส่แมสและหมวกกันน็อก
ตอนนี้เห็นแล้ว

“แจ้งแล้วครับ”

“เราไม่เห็นได้รับแจ้งเตือนเลย คุณรู้ไหมตอนไฟดับอยู่ ๆ เต้าหู้ก็วิ่งออกมาข้างนอก
เราตกใจแทบแย่ โทรศัพท์เราก็อายุที่ไหนไม่รู้ มีตมมากเลยนะครับ” ณรินทร์ได้ที่ฟองใหญ่

“ไม่ชอบความมืดเธอ”

“เราไม่ได้กลัวความมืดหรอก เราแค่กลัวการอยู่คนเดียวตอนมืดสนิท” แววดาฉาย
ความเจ็บปวด “เนี่ย เต้าหู้คงคิดถึงคุณแน่ ๆ ถึงได้วิ่งมาหา”

“คิดถึงเหมือนกันครับ” อคินลูบยื่นมือไปชนแมว แต่สายตามองใบหน้าน่ารักที่แฝง
ความหม่นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความสดใส

“คิดถึงเต้าหู้?”

“ครับ ขอขอบคุณที่ดูแลเค้า”

“ไม่เป็นไรครับ” นรินท์บอกพร้อมกับรอยยิ้มบนใบหน้าจนตาหยีไปหมด อยากแก้มขบเคี้ยว/เคี้ยวจัง แต่กลัวอคินจะไม่เล่นด้วย เพราะเขาไม่ได้อยู่ในร่างคนส่งขนม เอ้ จะว่าไปแล้ว อคินจำร้านเขาได้ไหมนะ

“คุณจำร้านเราได้ไหม”

ทำไมจะจำไม่ได้

อคินคิดในใจแล้วหยุดมองคนตัวเล็กกว่าด้านข้าง ก่อนจะค่อย ๆ แยกแยะในอ้อมแขนมาอ้อมไว้เองเพราะกลัวนรินท์เมื่อ

“ว่าแล้วเชื่อว่า คุณจะจำไม่ได้”

เป็นครั้งแรกที่นรินท์เดาใจเขาไม่ถูก

“ข้างหน้านี้เองร้านเรา มีเมนูใหม่ที่กินเฉพาะในร้านมาแนะนำด้วยนะครับ”

อคินเดินตามนรินท์เข้ามาในร้านพร้อมกับไฟที่สว่างวาวราวกับจะต้อนรับเขา สายตาคมกวาดมองไปรอบ ๆ ที่นี่ยังคงมีบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเงียบสงบเหมือนเดิม กลิ่นกาแฟผสมกับกลิ่นขนมอบ ผสมปนเปกันจนเกิดเป็นกลิ่นหอมกรุ่นไปทั่วร้าน อคินชอบกลิ่นนี้มันเหมือนกลิ่นประจำตัวของนรินท์

“พีนรินท์ เป็นไงบ้าง เจอเต้าหู้ไหมคะ โอ้ พระเจ้า!!” ครีมหันไปจับร่างนรินท์มาหมุน ๆ เพื่อเช็คว่ามีรอยแผลตรงไหนไหม ก่อนจะตกใจอย่างสุดขีดเมื่อเห็นผู้มาพร้อมนรินท์

“ไฟมาแล้วเหรอ อ๊ะ นี่พื่อคินนะ คนที่เอาเต้าหู้มาฝากเราไว้เมื่อเดือนก่อนจำได้ไหม” สรรพนามคำว่า พื่อคิน ถูกเอ่ยออกจากนรินท์ครั้งแรก

“อ้อ จำได้ค่ะ ไฟมาแล้วครีมขอออกไปข้างนอกซื้อน้ำตาลนะคะ พอดีน้ำตาลหมด”

“หมดแล้วเหรอ เอ๊ะ ครีม!” นรินท์เรียกตามหลังแต่ก็ไม่ทันครีมเสียแล้ว น้ำตาลยังเหลือตั้งเยอะนี่นา

อคินมองคนตัวเล็กเดินไปหยิบผ้ากันเปื้อนสีครีมปกรูปก้อนเมฆอยู่ตรงกลางมาสวมใส่ เจ้าตัวร่วนอยู่กับบรรดาขนมตรงหน้าไม่สนใจมนุษย์กับแมวอีกเลย ร่างสูงเดินไปวางเต้าหู้ลงบนฟูกวงกลม จากนั้นจึงเดินไปหาเจ้าของร้านที่หน้าเคาน์เตอร์อย่างสนใจ

“เมนูแนะนำอยู่ไหนครับ”

“อ้อ เรา กำลังทำ คุณอย่าเพิ่งตั้งสมาธิเราไปนะ!”

อคินยื่นกอดดมมือเรียวยาวสวยค่อย ๆ ปิบครีมสีฟ้าลงบนก้อนน้ำตาลรูปดาวอย่างพิถีพิถัน พอเจ้าตัวปิบเสร็จก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาหาในจังหวะที่เขาก็จ้องอยู่พอดีจึงชะงักไปครู่หนึ่ง

นรินทร์ดวงตาสวยมาก

“เสร็จแล้วครับ Blue star Cupcake เราได้แรงบันดาลใจมาจากนิทานเรื่องหนึ่ง มีชื่อเรื่องว่า ‘ดวงดาวสีฟ้ากับท้องนภาสีชมพู’ เป็นเรื่องของกระต่ายตัวหนึ่งที่ชอบนั่งมองดวงดาว กับหมาป่าตัวหนึ่งที่เฝ้ารอให้ท้องฟ้าเป็นสีชมพู”

นรินทร์อธิบายให้อีกคนฟังด้วยแววตาที่ภาคภูมิใจกับผลงานตัวเองมาก นิทานที่เขาเอ่ยถึงมันไม่มีอยู่จริงหรอก ชื่อเรื่อง ดวงดาวสีฟ้ากับท้องฟ้าสีชมพู แปลไทยมาจากชื่อร้านของเขาเอง เนื้อเรื่องจะจบลงยังไงเขาเองก็ยังไม่ทราบ จนกว่าจะมีคนมาดำเนินเรื่องนี้ไปด้วยกันละมัง เรื่องนี้ถึงจะจบลง

อคินมองคัพเค้กตรงหน้าที่มีดาวสีฟ้าหนึ่งดวงวางอยู่บนสูตรองด้วยฟ้านขนมสีชมพู ท้องนภาสีชมพูโอบอุ้มดวงดาวสีฟ้านั้นไว้หมดแล้วอย่างที่เจ้าตัวบอก

ช่วงคิดจริง ๆ

“แล้วหมาป่าตัวนั้นได้เห็นท้องฟ้าสีชมพูหรือยังครับ”

“เรายังอ่านไม่จบเลย”

“นรินทร์ แล้วทำไมกระต่ายถึงชอบมองดวงดาวล่ะครับ”

“เดี๋ยวถ้ามีเวลาเราจะบอกนะว่าทำไมถึงชอบ อะ คุณลองชิมดูนะครับ”

อคินรับช้อนจากมือเล็กขึ้นมาตักชิมหนึ่งคำ ความหวานแล่นเข้าสู่ปลายลิ้นจนคนที่เคียดกับงานมาอย่างอคินรู้สึกสบายสมองขึ้นมาทันที กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากบลูเบอร์รี่เข้ากันได้ดีกับความหอมหวานของเนื้อเค้กที่มีส่วนผสมมาจากนมสด

อร่อยมาก...

นรินทร์ระบายยิ้มออกมาจนตาหยีหลังจากที่อคินได้ชิม มองหน้าเขาที่ง ๑ แบบนั้นแสดงว่าอร่อยมากแน่ ๆ ปกติเขามักมีความสุขเสมอเวลาที่ลูกค้าชิม แต่คนตรงหน้าต่างออกไปเหมือนความสุขนั้นถูกคูณให้มากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าอะไรแบบนี้เลย

“จริง ๆ เรายังไม่ได้วางขาย เราแค่อยากให้คุ้มนได้ชิมก่อน ถ้าคุ้มนบอกว่าอร่อยเราก็จะวางขาย”

“ทำไมจะไม่ค่อย”

“ฉันแสดงว่าเราวางขายได้เลยนะ!”

“ครับ” อकिनแปลกใจ คนตรงหน้าเขาเป็นคนแปลกอีกแล้ว จะขายเมนูแนะนำประจำร้าน
ทำไมต้องให้เขาตัดสินใจก่อนด้วย หัวข้อวิจัยเกี่ยวกับนรินทร์มีเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่เจอเลย

“พรุ่งนี้วันเสาร์นี่นา คุณจะไปซื้อต้นไม้ไหม”

“เต็มห้องแล้ว”

“ซื้อเข้าห้องเราไงครับ” นรินทร์พูดออกไปแบบนั้นแล้วทำตาโต แะแล้วนรินทร์พูด
อะไรออกไปเนี่ย

“ไปก็ได้ครับ”

ฮะ!?

“ไปห้องเราเหรอ!”

“ไปซื้อต้นไม้” อकिनวางมือเหมะไว้บนศีรษะของคนตัวเล็ก จะทำหน้าตกใจอะไรขนาด
นั้น “ขอเบอร์โทร เดี่ยวผมโทรหาตอนจะเข้มาครับ”

ฮะ!? เข้มาครับ!!

“คุณไม่นั่งรถไฟไปเหรอครับ” นรินทร์ถามในขณะที่มือหนาของอีกคนยังวางอยู่บน
ศีรษะตนเอง เขาไม่รู้จะตกใจอะไรก่อนดีระหว่างอकिनขอเบอร์โทร จะมารับเขา หรือมือหนา
แสนอบอุ่นที่วางอยู่บนศีรษะตัวเอง

“นรินทร์จะถือต้นไม้หนัก”

ฮือออ อकिनคุณมันน่ารักซะมัดเลย!!

“อะ อะโอเค นี่ เบอร์เรา” นรินทร์ยื่นนามบัตรของตัวเองให้อีกคน

อकिनละมือจากกลุ่มผมของนรินทร์แล้วรับนามบัตรมา ก่อนจะหยิบปากกาในกระเป๋า
เสื้อขึ้นมาเขียนเบอร์โทรของตัวเองลงบนกระดาดไบเสร็จ ที่ได้มาจากร้านสะดวกซื้อส่งให้
นรินทร์

“นี่เบอร์ผม” อकिनยื่นไปให้แล้วโน้มตัวลงไปให้ใบหน้าอยู่ในระดับเดียวกันดวงดาว
มากมายเปล่งประกายในดวงตาสวยของนรินทร์เต็มไปหมด

“อ้อ ครับ” นรินทร์ตอบแล้วมองไปทางอื่น

“แป้งเลอะแถมหมดแล้ว” อคินบอกพลางยกนิ้วเรียวยไปลูบแป้งบนแก้มนิ่มออกอย่างเบา มือ เมื่อมั่นใจว่าไม่มีคราบแป้งบนใบหน้าคนตัวเล็กกว่าแล้ว อคินจึงยืดตัวขึ้นเต็มความสูงก่อนจะ ยึดคนที่นั่งลงไปแล้วเบา ๆ นรินทร์ช่างเป็นคนที่น่าเกลี้ยงจริง ๆ

“ไว้เจอกันนะคะ”

อคินยิ้มให้คนตรงหน้าเล็กน้อยแล้วเดินออกไปจากร้าน ปล่อยให้คนอื่นนั่งอึ้งอยู่นานสองนาน ส่วนนรินทร์ยังหาสติตัวเองไม่เจอ สัมผัสสออบอุ่นจากมือหนายังติดอยู่บนแก้มเนียนอยู่เลย ไม่ทันไรก็มาส่งยิ้มให้กันแล้ว รอยยิ้มของคนที่ไม่ค่อยยิ้มอย่างอคิน กำลังทำให้อัตราการเต้นของหัวใจพุ่งสูงขึ้นจนแทบจะทะลุออกมา ดวงตาสวยมองแผ่นหลังค่อย ๆ เลื่อนหายไปอย่างช้า ๆ พอกลับสายตาก็ทั้งตัวลงนั่งกับพื้นอย่างหมดแรง ทำไมเป็นคนที่ยืนแรงต่อหัวใจขนาดนี้...

03/09 (Akin): หัวข้อวิจัยเกี่ยวกับนรินทร์สีเพื่พ้านทุกครั้งทีเจอเลย

04/09: นมปงส์ขาโบเตบ

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นทั่วห้องทำให้ร่างบนเตียงขยับร่างกายเล็กน้อย ภายในห้องนี้ ตกแต่งด้วยโทนสีขาวสลับกับเฟอร์นิเจอร์สีน้ำตาลอ่อนดูสะอาดตา แม้กระทั่งชุดนอนที่คนบนเตียงสวมอยู่ยังเป็นสีขาวปักลายสีกรม ริมหน้าต่างมีต้นมะลิพันธุ์เล็กแบ่งบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมฟุ้งกระจายไปทั่วห้อง

“หอม” ความหอมจากดอกมะลิทำให้อคินเจ้าของห้องพึมพำออกมาเบา ๆ โดยที่ยังคงหลับตาอยู่

‘ถ้ามะลิโตแล้วคุณค่อยเอามาฝากเราเลี้ยงก็ได้’

เปลือกตาที่หลับอยู่ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นแล้วมองไปยังต้นมะลิที่มีเสียงของ คนคนหนึ่ง ออกมา แสงแดดในยามเช้าลอดผ่านหน้าต่างตกกระทบลงบนลำต้นมะลิต้นเล็ก

‘คุณตั่งน้องเขาไว้ที่ริมหน้าต่างนะครับ น้องชอบแสงแดด’

คนอะไรเรียกต้นไม้ว่าน้อง

‘ถ้าน้องเขาออกดอกบานสะพรั่งกลิ่นจะหอมมาก ๆ บางคนจะไม่ชอบเลย แต่เราหวังว่าคุณจะชอบนะครับ’

ชอบมาก

อคินค่อย ๆ ลุกขึ้นแล้วเดินไปหาต้นมะลิพูดได้ ก่อนยื่นนิ้วชี้ไปสัมผัสดินในกระถาง เพื่อพิสูจน์ความชื้น เมื่อพบว่าในกระถางยังคงมีปริมาณความชื้นเพียงพอ เขาจึงเอ่ยถามต้นมะลิออกมาเบา ๆ อยู่คนเดียว

“วันนี้คงไม่ต้องการน้ำใช่ไหม”

“ ... ”

“แสงประมาณนี้น่าจะพอนะ”

“ ... ”

“ขอบคุณที่เติบโตมาอย่างดี”

อकिनพูดกับต้นมะลิที่ออกดอกสวยงามเต็มกระถางเสร็จจึงเดินไปเข้าห้องน้ำด้วยความอารมณ์ดี เขาเป็นคนไม่ค่อยชอบพูดกับใคร ถ้าไม่ใช่สิ่งที่เขาชอบ มีแค่สิ่งมีชีวิตอย่างอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์เท่านั้นที่จะได้ยินเขาพูดอะไรยาว ๆ ใช้เวลาในห้องน้ำไม่นาน ร่างสูงจึงเดินออกมาหยุดที่หน้ากระจก เอื้อมหยิบโพสต์อิทแผ่นหนึ่งขึ้นมา โพสต์อิทแผ่นนี้มีเสียงเหมือนต้นมะลิเลย

‘พรุ่งนี้วันเสาร์นี่นา คุณจะไปซื้อต้นไม้ไหม... ซื้อไปไว้ห้องเราก็ได้’

ในโพสต์อิทเขาเขียนคำว่าไปซื้อต้นไม้แต่สิ่งที่เขาได้ยินในหัวมันยาวกว่าข้อความในโพสต์อิท มือหนาหยิบนามบัตรของนรินทร์ขึ้นมากดเบอร์โทรเพื่อบันทึก แต่พอจะกดบันทึกดันกดพลาดเป็นปุ่มโทรออก

แย่แล้ว

(ครับคุณ!) ยังไม่ทันที่อकिनจะกดวางกลับมีเสียงปลายสายดังขึ้นมาก่อนเสียแล้ว

รับเร็วอะไรขนาดนั้น

“วันนี้นรินทร์มีนัดกับผม” เมื่อวางไม่ทันเขาจึงพูดเลยแล้วกัน

(โอเค เราจำได้ เราจำได้ดีเชียวนะ)

อकिनเปิดลำโพงวางโทรศัพท์ทิ้งไว้ จากนั้นจึงเดินไปเลือกเสื้อผ้ามาสวมใส่ เขามีนรินทร์เข้ามาในชีวิตตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ

(คุณกินข้าวยังครับ)

“ยังครับ”

(งั้นมากินกับเรานะ)

อकिनไม่ค่อยชอบกินข้าวเช้า แค่กาแฟหนึ่งแก้วก็พอ...

(เราทำขนมปังสังขยาไว้ให้คุณด้วย)

“เดี๋ยวไปหา”

(เราจะรอ ขับรถดี ๆ นะคะ)

ปลายสายเงียบไป สงสัยตัดสายไปแล้ว เขาสายหัวให้คนอายุน้อยกว่าเขา ๆ นี่ยังไม่
เลิกแกล้งใช้คะ/คะอีก ไม่รู้ชอบใจอะไรถึงชอบใช้นัก พอเขาแกล้งกลับก็ชอบทำหน้าตลกมอง
เขาอยู่เรื่อย

“น่ารัก” อคินพูดออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาจนตัวเขาเองก็ไม่น่าจะรู้ตัวว่าเปลือยพูด
(คุณ! รดน้ำให้ดอกมะลิและต้นอื่น ๆ ยักรับ)

ยังไม่วางหรือ...

“นี่กว่าวางแล้ว”

(เราอยากได้ยินเสียงการเคลื่อนที่ของคุณนี่นา)

แปลกคน

(แล้วคุณรดน้ำต้นไม้ยักรับ)

“ยัง”

(เรารบกวนคุณไหม)

“ไม่ครับ” อคินตอบแล้วเดินออกมาจากห้องนอนพร้อมโทรศัพท์ ก่อนจะไปห้องครัว
เพื่อหยิบฟ็อกกีมาฉีดใส่บรรดาต้นไม้ฟอกอากาศที่เลี้ยงไว้

(คุณอยู่ห้องคนเดียวหรือครับ)

นรินทร์เป็นเครื่องหมายคำถามแน่นอน อย่ารู้ไปหมดทุกอย่าง ส่วนเขาเองก็ตอบ
นรินทร์ทุกครั้งเมื่อมีคำถามอย่างไม่นึกเบื่อ

“อยู่กับเพื่อน แต่เพื่อนไปเชียงใหม่”

(เหงาไหมครับ)

“ตอนนี้ไม่แล้วครับ”

ปลายสายเงียบไปอีกครั้งอคินจึงตั้งใจฉีดน้ำใส่ต้นไม้ต่าง ๆ ในห้อง แล้วเดินกลับมา
ดื่มน้ำหนึ่งแก้วเหมือนปกติที่มักทำตอนเช้า แต่วันนี้ต่างออกไปเพราะมีเสียงเจื้อยแจ้วของใคร
บางคน

(เมี้ยว ๆ ๆ เต้าหู้มานี่เร็วว)

อคินเดินมานั่งเก้าอี้แล้วจ้องโทรศัพท์บนโต๊ะ แค่อยากฟังว่าเจ้าของเครื่องหมาย
คำถามจะสนทนากับแมวว่าอย่างไรบ้าง หากเดินไปด้วยฟังไปด้วยคงจับใจความไม่ค่อยได้

(เมี้ยววว... อยากคุยกับพีคินหรือครับ เดี่ยวพีคินก็มาแล้วเนอะ... เมี้ยววว... จริง ๆ
พีคินจะมามาหาเต้าหู้แล้วก็พาเราไปซื้อต้นไม้นะ)

เขาชักอยากจะเห็นหน้าทั้งคนทั้งแมวแล้วสิ มีอหายนกโทรศัพท์ขึ้นมาปิดลำโพงแล้ว
แนบไว้ข้างหู ก่อนจะเดินไปหยิบร่มพกพาขึ้นมาด้วยหนึ่งคัน

(คุณพ่อกับมาด้วยนะครับ วันนี้กรมอุตุนิยมวิทยาแจ้งว่าจะมีฝนตกตอนบ่ายสอง)

“หยิบมาแล้วครับ”

(โอเค มาหาเราอย่างปลอดภัยนะ)

“นรินทร์”

(ครับ?)

“เก็บขนมปังสังขยาไว้ให้พีคินด้วยนะ” อคินแกล้งนรินทร์เสร็จก็รีบตัดสายใน
ทันที นรินทร์เก่งมาก ชอบทำให้เขาอยากแกล้งให้ทำตาโตได้ตลอดเวลา เมื่อนึกถึงดวงตาสวย
นั้นรอยยิ้มเล็ก ๆ จึงปรากฏบนใบหน้าหล่ออย่างไม่รู้ตัว

นรินทร์หยิบขนมปังสังขยาขึ้นมาจัดใส่จานพร้อมกับอเมริกาโน่ร้อนหนึ่งแก้ว จำได้ว่า
ตอนเข้าคินดีอเมริกาโน่ ตอนเย็นชอบดื่มช็อกโกแลตร้อน ชอบกินขนมปังสังขยา ชอบกินของ
หวาน ชอบปลูกต้นไม้ เขาเคยอ่านเจอว่าหากจะเริ่มต้นเข้าหาใครก็ควรต้องทำในสิ่งที่เขาชอบให้
เขา และค่อย ๆ เข้าไปจนตัวเรากลายเป็นสิ่งหนึ่งที่เขาชอบ

ครี๊ดดด

‘AKIN’

ชื่อสายเรียกเข้าปรากฏขึ้นบนจอโทรศัพท์ทำให้รอยยิ้มเล็ก ๆ บนใบหน้าเผยขึ้น ก่อนจะ
รีบยกขึ้นมากับด้วยความตื่นเต้น

“อคินนน”

(ผมอยู่หน้าร้านแล้ว)

“โอเคครับ” นรินทร์รีบวิ่งไปหน้าร้านโดยที่ลืมว่าตัวเองยังใส่ผ้ากันเปื้อนอยู่ จริง ๆ
แค่คิดว่าจะได้เจออคินในวันนี้ เขาก็มีความสุขตั้งแต่เมื่อวานตอนสองทุ่มแล้ว

“อकिनน”

“ครับ” อकिनขานรับแล้วมองคนตรงหน้าหนึ่ง ๆ เหมือนเคย สายลมพัดพากลิ่นหอมอ่อน ๆ ของขนมอบเข้าแตะจมูก เขาจำได้ดีว่านี่เป็นกลิ่นประจำตัวของนรินทร์ เป็นกลิ่นขนมอบที่ให้ความรู้สึกหอมหวาน น่าทะนุถนอม และน่ากินเพราะเหมือนขนมปัง...

“เข้ามาข้างในสิครับ”

“ยังไม่เปิดร้านหรือ”

“เราเปิด 9 โมงอะ” นรินทร์เดินนำอकिनเข้ามาในร้านแล้วขึ้นบันไดชั้นสองซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัวของตัวเอง บนชั้นนี้มี 1 ห้องนอน 1 ห้องน้ำ 1 ห้องครัว และ 1 ห้องนั่งเล่น ตกแต่งด้วยโทนสีฟ้าพาสเทล มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครันเหมือนบ้านหลังหนึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นนรินทร์ก็ไม่ค่อยได้มาค้างที่นี่สักเท่าไร เพราะกว่าจะรับงานจากลูกค้าเสร็จก็ค่ำแล้ว จึงพักอยู่คอนโดที่อยู่ในเมืองเสียส่วนใหญ่

“ไม่ยุ่งเหรอ”

“ไม่ครับ เราสบายมาก”

เมี้ยว!

เต้าหู้เดินมาคลอเคลียขาอकिनอย่างออदอ่อน อकिनจึงแพ้ราบคาบให้กับเจ้าก้อนขนสั้ม รีบอุ้มขึ้นมาลูบศีรษะด้วยความเอ็นดู

“ไฉน นรินทร์แก่งไทม” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยถามเจ้าแมวเหมียวอย่างอ่อนโยน

“เราจะไปแก่งอะไรเล่า”

“นรินทร์แก่งผมไฉนครับ” อकिनเงยหน้าขึ้นไปมองเจ้าของร้านแล้วเอียงศีรษะให้เล็กน้อย นรินทร์ชอบแก่งพูดคะ/คะ แล้วก็เรียกเขาว่าพี่

“มีแต่คุณนั่นแหละแก่งเรา”

“แก่งยังไฉคะ”

“เนี่ย!” นรินทร์กอดอกมองทั้งคนทั้งแมวแล้วเดินหนีไปห้องครัวทันที

อकिनเหลือบมองคนงอนแล้วเดินตามเข้าไปในห้อง เขากวาดสายตามองไปรอบ ๆ ข้างบนนี้ ตกแต่งด้วยโทนสีฟ้าพาสเทลสลับกับสีเขียวของต้นไม้ฟอกอากาศ บนผนังมีภาพวาดมากมาย ติดอยู่ และมีมุมหนึ่งเหมือนจะเป็นพื้นที่ทำงานของนรินทร์เพราะเต็มไปด้วยแผ่นกระดาษ และถังสีมากมาย

เหมือนนรินทร์จะเป็นจิตรกร

“เราชอบวาดภาพนะ เราถนัดวาดสีน้ำ งานหลักเราคือรับจ้างวาดรูปและลงขายเอง บ้างบางครั้ง เนี่ย เราทำร้านนี้เป็นงานอดิเรกนะ แต่เป็นรายได้หลักเฉยเลย” นรินทร์เอ่ยขึ้น เพราะเห็นอคินยืนมองภาพวาดบนผนังนานสองนาน ก่อนจะวางจานขนมและอเมริกาโน่ไว้บน โต๊ะกินข้าวให้ออคิน

“เป็นคนเก่ง ทำหลายอย่าง”

“เราแค่มีโอกาสดูได้เรียนรู้ล่ะ อะนี่ ขนมปังสังขยาเสิร์ฟคู่กับอเมริกาโน่ที่คุณชอบ”

อคินมองขนมปังสังขยาด้วยแววตาเป็นประกาย ทำเอาคนทำขนมใจฟูไม่น้อย มือเรียวยาวยื่นไปอุ้มเต้าหู้จากมือของคนตัวสูงมาวางลงบนพื้น ก่อนจะดันหลังให้ไปล้างมือ

“ล้างมือก่อนนะ ขนเต้าหู้อาจจะติดมือคุณมา”

นรินทร์เป็นคนใส่ใจเก่ง

อคินเดินมานั่งเก้าอี้ตรงข้ามนรินทร์พลาจ้องคนตรงหน้าที่กำลังยกแก้วนมขึ้นมาดื่มเสร็จแล้วก็นำไปเก็บเข้าตู้เย็นไว้ตามเดิม ก่อนจะหันมาหาเขาแล้วส่งยิ้มมาให้ นรินทร์ยิ้มบ่อเยนไปแล้ว

“เราทำขนมปังสังขยาไม่ค่อยถนัดเลย นี่ครั้งแรกของเราเชียวนะ เราอยากให้คุณชิม”

“ขอบคุณครับ”

“ยินดีที่ได้ทำมาก ๆ”

“ขอมือหน่อย”

“หืม?” ขอมือไปทำอะไรกัน แต่ถึงจะงมมือเรียวยาวก็ยื่นไปตรงหน้า

อคินจับมือนรินทร์ทั้งสองข้างให้แบมือชิดกันก่อนจะวางลูกอมสองเม็ดลงบนมือซ้ายของนรินทร์ ส่วนมือขวา อคินใช้นิ้วชี้ตัวเองค่อย ๆ วาดรูปก้อนเมฆลงบนฝ่ามือเล็ก เมื่อเสร็จแล้วจึงรวบนิ้วเรียวยาวให้กำไว้เพื่อรับการขอบคุณจากเขา

“ให้เราเธอครับ”

“อือ”

“ให้ก้อนเมฆเราเชียวนะเธอ”

“เหมือนนรินทร์จะชอบ”

นรินทร์หลบสายตาคนตรงหน้าด้วยการหยิบขนมปังสังขยาขึ้นไปจ่อหน้าแทน อคินจะมีการกระทำที่น่ารักเกินไปแล้ว

“กินเข้าไปเลย”

อคินจับเอาขนมปังจากนรินทร์มากัดหนึ่งคำ ความหอมหวานสัมผัสที่ปลายลิ้นบวกกับไส้สังขยาใบเตยมีรสชาติที่ไม่หวานมาก ช่างลงตัวเหลือเกินกับความนุ่มละมุนของแป้งขนมปัง เพราะถูกปากเขาหรือเปล่าล่ะ เขาถึงคิดว่ามันอร่อยกว่าร้านไหนในประเทศนี้

“อร่อยไหมครับ เราทำไม่ค่อยหวานมาก เพราะเราไม่อยากให้คุณกินหวานเกินไป ส่วนใบเตยเราคิดว่าคุณน่าจะชอบให้มีกลิ่นฉุนๆ เราจึงทำให้มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ”

“อร่อยมากครับ”

“จริงเหรอครับ!” ถามด้วยความลึกลับ ในใจอยากชูกำปั้นร้อง เย! เต็มทน

“นรินทร์จะวางขายไหม”

“ไม่หรอกครับ หน้าร้านเราวางขายแค่บางเมนูเท่านั้น”

อคินกัดอีกหนึ่งคำพร้อมกับทำหน้าที่ผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด ก่อนเอ่ยออกมา

“นรินทร์เป็นคนใจร้ายใช่ไหม”

“เราดูเป็นคนแบบนั้นเหรอ”

“ใช่ครับ”

“อ้าว ไหง่จี้ล่ะครับ”

อคินเมินนรินทร์ด้วยการกินขนมปังสังขยาโดยไม่มองหน้าคนตัวเล็กอีกเลย

“งอนเราเหรอ” นรินทร์ถามขึ้นหลังจากที่อคินพยายามหลบหน้า แต่มือหนายังคงจับจานขนมปังสังขยาไว้ไม่ยอมปล่อย

“ใคร”

“คุณไง”

อคินสบตากับนรินทร์ครู่หนึ่ง เจอแวตามากเล่าห์ของนรินทร์เข้าไปเขาจึงหลบหน้าหันไปทางอื่นทันที ขณะเดียวกันสายตาเขาก็เลื้อยไปเห็นภาพวาดภาพหนึ่งที่ติดอยู่บนผนัง

“นรินทร์ชอบเขาเหรอ” อคินหันกลับมาถามนรินทร์แล้วมองไปยังภาพนั้น

“อ้อ เราชอบวงของพีซันแล้วก็พีซันมากกก มีครั้งนึงไปดูพีเซอร์อัสต ร้องเพราะมาก แล้วก็หล่อมาก ๆ ด้วย พีเซอร์อัสตทำให้เราด้วยนะ เราชอบถึงขั้นวาดรูปพีเซอร์ขึ้นมาเป็นรูปที่คุณ เห็นนั่นแหละ แล้วก็เราเคย...”

อคินไม่ฟังนรินทร์พูดแล้ว คาบขนมปังไว้แล้วเดินไปเล่นกับเต้าหู้หน้าตาเฉย รู้ว่าเดินออกมาโดยไม่ฟังต่อแบบนี้เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ แต่เขาก็ไม่ยอมฟังนรินทร์อีกแล้ว เรื่องของ ไอ้นักร้องนั่นมันน่าฟังตรงไหน

“เฮ้ยคุณ จะงอนแล้วเดินหนีเราแบบนี้ไม่ได้นะ”

“นรินทร์ไม่น่ารักแล้ว” อคินพูดหลังเอาขนมปังออกจากปาก

“ไม่น่ารักแล้ว? จั๊นคุณเคยคิดว่าเราน่ารักหรือ”

“นรินทร์เจ้าเล่ห์ที่สุด”

“เดี๋ยวก็ใจร้าย เดี่ยวก็ไม่น่ารัก เดี่ยวก็เจ้าเล่ห์ เราไม่มีอะไรดีเลยใช้ไหมเนี่ยย”

“มีครับ” อคินเดินไปหยิบขนมปังสังขยาขึ้นมาหนึ่งชิ้น

“หือ อะไรครับ เราอยากรู้”

อคินก้าวเท้าเข้าไปใกล้ ๆ นรินทร์แล้วโน้มตัวลงไปหาช้า ๆ นรินทร์นะตาสวย ทำขนมปังสังขยาอร่อย ใจดีมาก ๆ แล้วก็เพราะใส่ใจเก่งถึงทำขนมออกมาได้อร่อยขนาดนี้ แต่ไม่บอกหรอก เพราะตอนนี้นรินทร์ไม่น่ารัก

“ค คุณบอกเรามา...” คนตัวเล็กพูดยังไม่ทันจบก็โดนคนตัวสูงกว่ายัดขนมปังสังขยาใส่ปากแล้ว ทำให้เจ้าตัวเบิกตาขึ้นด้วยความตกใจทันที

“ไม่บอก” มือหนาวางไว้บนกลุ่มผมนุ่มของนรินทร์ “ไปตลาดต้นไม้กันได้แล้วครับ”

พีคินก็ไม่น่ารักเหมือนกัน!

กรมอุตุนิยมวิทยาประกาศแจ้งเตือนว่าวันนี้บ่ายสองจะมีฝนตกหนักให้ประชาชนพกร่มและใช้รถใช้ถนนอย่างระมัดระวัง ผู้คนส่วนใหญ่จึงเลือกเดินทางด้วยรถไฟฟ้าและตัดปัญหาด้วยการไม่ออกจากบ้าน แต่ก็มีบางกลุ่มยังคงเลือกที่จะใช้ชีวิตประจำวันต่อไปปกติ รวมไปถึงชายหนุ่มสองคนในตอนนี้ที่พูดคุยเกี่ยวกับต้นไม้ในร้านมาได้สักพักแล้ว ไม่สิ ไม่ได้พูดคุย มีคนหนึ่งพูดอยู่คนเดียวและมีอีกคนรับฟังอย่างตั้งใจ

“เราอยากได้ต้นเขียวหมื่นปีเพราะพอกอากาศได้อะ ฮือ แต่เราก็อยากได้เดหลีด้วย”
นรินทร์พูดออกมาด้วยน้ำเสียงงอแง เขาอยากได้เดหลีกลับไปด้วย แต่เขากลับทำมันตาย
กลัวไม่ออกดอกให้เขาได้ชื่นชมด้วย

อकिनไม่ได้ออกความคิดเห็นอะไร แต่สองขายาวเดินไปยกกระถางต้นเดหลีขึ้นมายื่นให้
นรินทร์

“คุณอยากให้เราเลี้ยงเดหลีเหรอ คุณรู้ไหมเราเคยเลี้ยงน้องด้วยนะ แต่เราทำน้อง
ตายเพราะเราไม่หมั่นรดน้ำน้องอะ”

“นรินทร์สามารถแก้ตัวได้นะครับ ความผิดพลาดในอดีตสอนให้รู้ว่า เราจะไม่
กลับไปทำแบบเดิมอีก”

ฟังคำพูดของอकिनทำให้นรินทร์ตัดสินใจซื้อต้นเดหลีต้นนี้ จริงอย่างที่เขายก
ความผิดพลาดในอดีตจะเป็นบทเรียนแก่เราได้เสมอ คนเราผิดพลาดกันได้ เพราะชีวิตก็ไม่ได้มี
แค่ความสำเร็จเสียหน่อย

“หนักไหม”

“ไม่ครับ เราถือได้” นรินทร์ตอบในขณะที่พยายามหิ้วต้นเขียวหมื่นปีกับต้นเดหลี
อย่างทุลักทุเล

“อยากได้ต้นไหนอีกไหม” อकिनแย่งต้นเดหลีมาช่วยถือพาลงเอ่ยถามคนปากแข็ง
ต้นไม่ถึงสองต้น ทำไมจะไม่หนัก

“ตอนนี้เราหิวมากกว่า คุณชอบกินอะไรเหรอครับ” นรินทร์ถามขึ้น

“ชอบขนมปังสังขยา”

“อันนั้นเรารู้แล้ว หมายถึงกับข้าวนะ”

“อาหารญี่ปุ่น นรินทร์...” อकिनเว้นไปพักหนึ่ง เหมือนคิดอยู่ว่าจะถามดีไหม

“หืม?”

“นรินทร์ล่ะชอบอะไร”

“เราชอบกินหลายอย่างเลย เราเลือกไม่ได้”

ทั้งคู่เดินไปตามทางที่สองข้างทางเต็มไปด้วยบรรดาร้านขายต้นไม้ดอกไม้ ท้องฟ้า
สีหม่นของวันนี้จะอาจจะเหมาะกับการทำความรู้จักกันให้มากขึ้นก็ได้

“อकिन เราจะมีข้อสงสัยมาให้เลือก แล้วคุณตอบพร้อมเราได้ไหม”

“ได้ครับ”

“งั้นเริ่มเลยนะ ซาบู หรือ ปิงย่าง”

“ซาบู/ซาบู” คำตอบที่เหมือนกันทำเอานรินทร์อดที่จะระบายยิ้มออกมาไม่ได้

“ข้าวราดแกง หรือ ตามสั่ง”

“ข้าวราดแกง/ข้าวราดแกง”

“โรแมนติก หรือ ดราม่า”

“โรแมนติก/โรแมนติก” ถึงฝนจะตกตอนนี้นรินทร์ก็คงคิดว่าเป็นวันที่อากาศดีถึงแม้บรรยากาศจะพาหัวใจหมองหม่น แต่หัวใจของนรินทร์ไม่หมองเลย กลับกันหัวใจของเขามันสูบฉีดจนเลือดไปเลี้ยงไม่ทันแล้ว

“แนวดนตรีที่ชอบ”

“คลาสสิก/คลาสสิก”

“โอ๊ะ คุณชอบดนตรีคลาสสิกเหรอครับ” นรินทร์หยุดเดินแล้วหันไปมองคนด้านข้าง หายากมากในยุคสมัยนี้ที่จะชอบดนตรีคลาสสิกแบบเขา

“อืม ชอบเพลง Canon in D* ที่บรรเลงโดยเปียโน”

“ว้าว ส่วนเราชอบ Ombra mai fu** เราชอบท่วงทำนองที่อ่อนหวาน ฟังแล้วเหมือนเป็นการไล่เฉดสีของต้นไม้ รู้สึกรื่นรมย์ และสงบใจ”

อकिनยิ้มออกมาบาง ๆ นรินทร์เลือกเพลงได้เหมือนตัวเอง อ่อนหวาน สิ้นไหลไปตามธรรมชาติ สบายใจ และสงบใจ

“เอ๊ะ เมื่อกี้คุณยิ้มเหรอ”

“เปล่า” ตอบอีกคนด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง

“คุณยิ้มซัด ๆ ขอดูอีกครั้งได้ไหม”

“ไม่ได้ครับ”

“งั้นเอาไว้ยิ้มในเวลาที่น่ารักถึงเราก็ได้ ตอนนี้เราจะยิ้มแทนคุณเอง” พุดเสร็จก็ยกมือขึ้นมายืดแก้มตัวเองเพื่อฉีกยิ้มให้คนตัวสูงตรงหน้า

*Cannon in D เพลงล้อไล่และจิกในบันไดเสียงดีไมเจอร์ เป็นผลงานประพันธ์ดนตรีบาโรกที่มีชื่อเสียงที่สุดของโยฮัน พัคเคิลเบล

**Ombra mai fu เป็นผลงานประพันธ์ของ จอร์จ ฟรีดริก แฮนเดิล

“นิ่มไหมครับ”

“หือ อะไรเหรอครับ”

“แก้มนรินทร์”

“อืมมม ไม่นะ” นรินทร์ทำหน้าสงสัยพลาถยัดแก้มของตัวเองให้อีกฝ่ายดู

อคินมองคนตรงหน้าถึงแก้มตัวเองไปมาด้วยสายตาที่ถ่านนรินทร์ตั้งใจดู นรินทร์จะเห็นแววตาอบอุ่นตั้งแต่ผิวงของอคิน สายตาแบบนี้อคินมักใช้กับสัตว์ทุกตัวบนโลก เป็นสายตาที่เต็มไปด้วยความอบอุ่นและอ่อนโยน หากเพื่อนอคินเห็นสายตาแบบนี้คงต้องบันทึกไว้เป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกแน่นอน

“เลิกได้ได้แล้ว ทำแบบนั้นมันเจ็บไม่ใช่หรอเง” อคินจับมือเล็กให้ออกจากแก้มเนียนแล้วจึงมือให้เดินตามเขาไป

“ไปไหนเหรอครับ”

“กลับบ้านครับ ฝนจะตกแล้ว”

นรินทร์มองแผ่นหลังคนที่กำลังจูงมือเขาอยู่ ไม่รู้ว่าอคินลืมหือว่าอะไร แต่ทุกครั้งที่มีมือนั้นจับอยู่ เขารู้สึกถึงความอบอุ่นทุกครั้ง มันเป็นความรู้สึกที่ว่าอคินจะไม่ชอบกลับก็ไม่ใช่ไร แคได้ชอบตัวเองตอนอยู่กับอคิน ชอบตัวเองตอนเงินจนหน้าร้อนผ่าว ชอบตัวเองตอนทำอะไรไม่ถูก ชอบกระทั่งอาการใจเต้นแรงอย่างบ้าคลั่งเหมือนตอนนี้ ก็น่าจะพอแล้วมั้ง

มีคนเคยบอกว่ามากกว่าการที่เราชอบเราคือ การที่เราชอบตัวเองไหมเวลาอยู่กับเขา เราได้เป็นตัวเองตอนอยู่กับเขาไหม เพราะไม่ใช่ทุกคนหรอกที่อยู่ด้วยแล้วจะรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง เผลอ ๆ อาจจะมีเพียงคนเดียวด้วยซ้ำ และคนคนนั้นไม่ใช่คนธรรมดาแต่เป็นคนพิเศษ

04/09 (Akin) : ความผิดพลาดในอดีตสอนให้รู้ว่า เราจะไม่กลับไปทำแบบเดิมอีก

05/09: นมปัสสาวะไทย

อकिनเดินออกจากห้องของตัวเองหลังจากแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินไปห้องครัวกวาดสายตาหาขนมปังแผ่น ก่อนจะหยิบขึ้นมาคาบไว้แผ่นหนึ่งแล้วเดินไปปลุกเพื่อนสนิท ชีเซา การตื่นขึ้นมากินขนมปัง ปลุกเพื่อน และออกไปทำงานมันกลายเป็นกิจวัตรประจำวันของเขาไปแล้ว

“เทห์ฟ้า” อकिनส่งเสียงเรียกเพื่อนพลาญผูกเนกไทของตัวเอง โดยที่บนปากก็ยังคาบขนมปังไว้อยู่

หลังจากผูกเนกไทเสร็จจึงหยิบโทรศัพท์ของเทห์ฟ้าที่ตั้งสนั่นทั่วห้องไปจ่อใบหู แต่ร่างบนเตียงก็ยังนิ่งไม่ไหวติง ปลุกยากปลุกเย็น ลำบากเขาจริง ๆ เพื่อนในกลุ่มมีตั้งเยอะ ไหงต้องเป็นเขาที่มาแชร์ห้องกับคนชีเซาอย่างเทห์ฟ้าด้วย

สงสัยต้องใช้ไม้ตายสุดท้าย...

“พีไมล์มาหา” อकिनพูดด้วยเสียงเรียบนิ่งเช่นเคย แต่ก็ได้ผลเมื่อร่างบนเตียงค่อย ๆ ขยับแล้วลืมตาขึ้นมามองหน้าเขา

“ไมล์ละ”

นั่นคือประโยคแรกตอนตื่นนอนของมันเธอ

“ถ้ามึงไม่ตื่นตอนนี้ มึงจะเข้างานสาย”

“นี่มึงหลอกกูหรอคิน”

“มึงไม่ตื่น”

“ก็ใช้วิธีอื่นปลุกก็ได้ไหมวะ”

อकिनยกขนมปังขึ้นมากัดคำหนึ่งแล้วมองหน้าเพื่อนสนิท เขาลองปลุกมาหมดทุกวิธีแล้ว วิธีที่มันตื่นมีอยู่วิธีเดียวคือการพูดชื่อพีไมล์ แฟนของมัน

“ไอ้หมา” คำเพื่อนเสร็จก็เดินออกจากห้องไม่สนใจเสียงตะโกนด่าตามหลังเลย

“อ้าว ไอ้แมวหยิ่งเอ๊ย!”

ร่างสูงเดินไปหยิบร่มพกพาขึ้นมาก่อนจะเดินไปโรงจอดรถ เหลือเวลาอีกสองชั่วโมงถึงจะเป็นเวลาทำงาน เขาจึงฆ่าเวลาด้วยการไปสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งหลัง ๆ มานี้วนเวียนอยู่ในหัวมากเป็นพิเศษ เป็นที่ที่มีขนมปังอร่อย มีแมวส้มหนึ่งตัวกับแมวอีกตัวที่นุ่มฟูเหมือนก้อนเมฆ

เสียงกระดิ่งจากบานประตูเรียกความสนใจจากนรินทร์ให้ละสายตาจากขนมปังสังขยาขึ้นไปมอง ตอนนี้อย่างไม่ถึงเวลาเปิดร้านคงต้องบอกลูกค้ารอสักหน่อย แต่แล้วผู้มาใหม่ก็ทำให้ตาลมสวายเบิกกว้างด้วยความตกใจ เพราะเจ้าของขนมปังสังขยาในมืออยู่ ๆ ก็มาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า

“เอ่อ... มอร์นิงครับ”

“ครับ” อคินตอบแล้วก้มลงไปอุ้มเจ้าแมวส้มที่เริ่มตัวอ้วนขึ้นทุกวันมาไว้ในอ้อมแขน “นรินทร์ขุนเต้าหู้”

“เราเปล่านะ! ก็น้องทำหน้าที่ตัวเอง”

“อยากเห็น”

“อยากเห็นเต้าหู้ทำหน้าที่อ่อน?”

“อือ”

เอ้อ นรินทร์โยนมุกอะไรไปเนี่ย

“ขนมปังสังขยาหรือเปล่า” อคินถามขึ้นหลังจากสายตาไปสะดุดกับขนมปังตรงหน้า นรินทร์

“ครับ เราเพิ่งทำเสร็จเลย”

นรินทร์ไม่วางขายไม่ใช่เหรอ?

อคินเอียงคอสงสัยเล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้ถามอะไรออกไป ก้มลงมองก้อนส้มในอ้อมแขน แล้วลูบหัวไปมาอย่างอ่อนโยน

“เราลองทำไส้ชาไทยนะ คือ... อยากให้คุณลองชิม...” จริง ๆ นรินทร์ทำให้อคิน ตั้งใจจะเอาไปให้ที่การไฟฟ้าด้วยซ้ำแต่เจ้าตัวดันมาที่นี้ก่อน

“ได้ครับ” อคินรีบวางเต้าหู้ลงแล้วมองไปทางขนมปังในมือนรินท์ ก่อนจะเดินไปล้างมือแล้วเดินมารอรับขนมปังสังขยาชาวไทยอย่างรู้งาน

นรินท์ระบายยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู ทำไมท่าทางอคินตอนเจอขนมปังมันน่ารักขนาดนั้น เหมือนแบบผอมทุกอย่างเพื่อเธอ แต่เธอต้องส่งขนมปังให้ผมก่อน อะไรแบบนั้นเลย

“ชิมก่อนคำนึงนะครับ เราจะเอาใส่กล่องให้เพราะเดี๋ยวคุณจะไปทำงานสาย ทำงาน 9 โมงใช่ไหมครับ นี่ 8 โมงแล้วนะ เอาอเมริกาโน่ร้อนด้วยเนอะ”

อคินพูดไม่ทันนรินท์... ร่างสูงมองมือเรียวยาวจับนั้นขงนี้ด้วยความชำนาญ เขาหยิบขนมปังสังขยาขึ้นมาชิมแล้ววางลงในกล่องตามเดิมเพื่อให้คนทำขนมเก่งห่อใส่กล่องให้ได้อย่างเชื่อฟัง

“อ้อย” อคินบอกแล้ววางมือลงบนกลุ่มผมนุ่มของนรินท์

“อ้อยก็กินเยอะ ะ นะครับ จะได้มีแรงทำงานเพื่อคำนวณการนำจ่ายไฟฟ้าให้ประชาชนใช้ได้อย่างทั่วถึง”

ดูคำพูดคำจา...

อคินยิ้มคนอายุน้อยกว่าเขา ะ ก่อนจะโน้มตัวลงไปให้ใบหน้าอยู่ในระดับเดียวกัน ทุกครั้งที่เขาทำแบบนี้ ตาสวย ะ ของนรินท์จะโตกว่าปกติ

“ขอบคุณนะครับ”

“อ้อ”

ก่อนไปอคินกวาดสายตามองหาเต้าหู้แต่ไม่เจอ เขาจึงมองแก้มแดง ะ ของแมวดรงหน้าครู่หนึ่งแล้วหันหลังเดินออกจากร้าน ใบหน้าที่มักจะเรียบนิ่งไร้ความรู้สึกอยู่เสมอ ถูกแต่งแต้มด้วยรอยยิ้มชวนหลงใหล หากใครได้มองในตอนนี้นคงเคลิ้มไปตาม ะ กัน เป็นรอยยิ้มที่แม้แต่เจ้าตัวเองก็ไม่ได้รู้ว่าเปลอยยิ้มออกมา

ทางฝั่งนรินท์ เจ้าตัวมองแผ่นหลังอคินไปจนลับสายตาก่อนพรุลงมหายใจอย่างโล่งอก หลัง ะ มานี้อคินค่อนข้างที่จะโดนตัวเขาบอย ลูบผม จับมือ จูบแก้ม การกระทำแบบนี้มันทำให้หัวใจทำงานอย่างหนัก คุณเขารุนแรงต่อหัวใจเหลือเกิน จะรู้บ้างไหมว่าคนอย่างนรินท์เนี่ย คลั่งรักชนิดที่มองไปทางไหนก็มีแต่คุณ คุณและคุณเท่านั้นแล้ว

“ถึงขั้นยืนกุมใจเขียวหรือคะ พี่นรินท์”

“ก็จะไม่ให้กุมได้ยังงั้นละคริมี สายตาอ่อนโยนมาก เราแพ้ราบคาบเลยทีนี้”

“ดีใจจัง นาน ๆ ที่พินรินทร์จะมีอาการแบบนี้ให้ครีมเห็น วัน ๆ เอาแต่วาดรูปและทำขนม”

“ซิ นอกจากทำพวกนั้น เราก็มีคนคุยเยอะจะตาย”

“เหรอออ คนคุยเยอะ แต่ไหวเทพขอพรแทบทุกที”

“บ้านะ ครีมก็เวอร์แล้ว”

“แล้วทำไงต่อ จะทำขนมไปจิบพี่เขาอยู่แบบนี้เหรอะคะ”

“อ้อ ก็คงจะทำในสิ่งที่พี่เขาชอบ ชวนไปดูต้นไม้ ซื้อม้วนเสียง เช่าหนังสือ กินขนมอร่อย ๆ แค่นี้แหละมั้ง” นรินทร์พูดด้วยน้ำเสียงสดใส แค่ว่าจะพาอकिनไปนั่นนี่เขาก็มีความสุขแล้ว

“เข้าหาด้วยความชอบของเขาสินะคะ ร้ายนะเนี่ย”

“ยากอยู่นะ พี่เขามองยากมาก เรามองไม่ออกเลยว่าชอบเราบ้างไหม ทำแต่หน้าแบบเนี้ยใส่เรา” นรินทร์ทำหน้าเรียบนิ่งเลียนแบบอकिन “เสียงก็จะเรียบนิ่งด้วยนะ อะแหม ‘นรินทร์ไม่น่ารักแล้ว’ แบบนี้ ฮ่า ๆ”

นรินทร์หัวเราะจนตาปิด ทำเอาครีมอดจะยิ้มตามไม่ได้ ปกตินรินทร์เป็นคนที่มีความสุขกับทุกสิ่งที่ทำ มักมีรอยยิ้มเสียงหัวเราะออกมาอย่างง่ายดายอยู่เสมอ แต่ตอนนี้เหมือนมันจะมากกว่าเดิมเพราะความสุขนั้นมันแผ่ให้คนรอบข้างได้ด้วย

หัวหน้าแผนกเดินมาเท้าแขนไว้บนแผงกั้นระหว่างโต๊ะทำงานของอकिन ยืนมองลูกน้องตัวเองที่เข้ามาทำงานในการไฟฟ้าได้สองปีแล้ว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา อकिनเป็นคนทำงานเก่ง ตรงต่อเวลาและมีผลงานดี ๆ ออกมาเสมอ ให้ไปลงไซต์ที่ไหนก็ไปทั้ง ๆ ที่งานตัวเองส่วนมากจะอยู่ในออฟฟิศก็ตาม มีพีดฟัดบ้างแต่ก็ยอมไปให้อยู่ดี

“อकिन คุณลงไซต์แทนพี่กันต์ได้ไหมบายนี แกลด่วนอีกแล้ววะ”

“คนอื่นล่ะครับ” ตอบในขณะที่สายตายังโฟกัสอยู่บนจอคอมพิวเตอร์

“ลงไซต์ได้ก็มีแค่คุณไง”

“ผมไม่ได้ใส่ชื่อปมา”

“ไม่ใช่ปัญหา ไปเช็คความเรียบร้อยแล้วมารายงานความคืบหน้าให้ผมหน่อย อ้อ ช่างสายไปถึงหน้างานแล้วนะ”

อคินละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ขึ้นมามองหัวหน้า ไม่พอใจนิดหน่อย ก็เขายังไม่ได้ตอบตกลงเลยว่าจะไปหรือไม่ไป หัวหน้ามาบริพงานให้เขาหน้าตาเฉย

“เขตนี้เป็นเขตที่คุณไปเมื่อสองสามวันก่อน”

อคินชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะรวบแบบไฟฟ้าตรงหน้าม้าม้วนเก็บเข้าไปในกระบอกแบบทำทางแบบนั้นทำให้หัวหน้ายิ้มออกมา เก็บแปลนไฟฟ้าใส่กระบอกแบบแสดงว่าเจ้าลูกน้องคนเก่งของเขาคนนี้มันยอมไปไซตงานสินะ

“ไปเบิกซื้อตัวใหม่ได้นะ ใช้ชื่อผมเบิกเลย” หัวหน้าจึงตะโกนบอกตามหลังไป

อคินเดินออกจากแผนกตัวเองไปไม่ทันไรก็ต้องเดินกลับมาเพราะลิ้มอเมริกาโน่ร้อนที่นรินทรชงให้เมื่อเช้า มีอหนาหมูนแก้วหารูปก้อนเมฆเล็ก ๆ ที่เจ้าตัวน่าจะเป็นคนวาดด้วยปากกาเคมีไว้ให้ ก่อนสองขายาวจะหยุดเดินและนั่งคิดกับการกระทำของตัวเอง เหมือนตอนนี้เขากำลังทำในสิ่งที่ตัวเองก็ไม่ว่าคืออะไร และมีความรู้สึกที่ตัวเองไม่เข้าใจ เป็นความสับสนในหัวใจแต่ก็เป็นความสับสนที่รู้สึกดี

นรินทรวางมือจากการวาดรูปแล้วลุกขึ้นยืดเส้นยืดสาย แค่ภาพภาพเดียว ใช้เวลาวาดทั้งวันกว่าจะเสร็จ ปวดหลังไปหมดแล้ว อีกไม่กี่ชั่วโมงการไฟฟ้าน่าจะดับไฟเพราะงั้นเขาจึงรีบวาดให้เสร็จ สองขาเรียวยาวไปหน้าเคาน์เตอร์เพื่อถามเวลาแจ้งดับไฟจากบาร์ิสต้าคนเก่งประจำร้าน

“วันนี้การไฟฟ้าน่าดับไฟกี่โมงนะคริม”

“หนึ่งทุ่มถึงสามทุ่มค่ะ”

“นานจัง ลูกค้าหายหมดแล้ว” นรินทรบ่นอุบอิบ ช่วงนี้การไฟฟ้านครหลวงต้องนำสายไฟฟ้าลงใต้ดิน ต้องขุดเจาะดินหน้าร้านเพื่อเอาสายไฟลง ใช้เวลาหลายเดือนแหงเลยฝนตกแบบนี้ เพราะฉะนั้นร้านค้าในละแวกนี้ได้รับผลกระทบเต็ม ๆ ลูกค้ายังไม่ค่อยจะมี การไฟฟ้ายังจะมาทำร้ายกันแบบนี้อีก นรินทรอยากจะบ้าตาย

“เดี๋ยวพอเสร็จร้านเราอาจจะมีลูกค้าเยอะจนพินรินทรต้องจ้างบาร์ิสต้าเพิ่มแน่นอนค่ะ”

“เราหวังให้เป็นแบบนี้แหละ”

ใช่เขาหวังไว้แบบนี้ เพราะหากการไฟฟ้านครหลวงทำโครงการนี้เสร็จ ผลลัพธ์ที่ตามมาก็คือทัศนียภาพจะสวยงาม สะอาดตา แถมยังสามารถผลักดันให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวได้ด้วย อีกอย่างย่านนี้จะสามารถกระตุ้นเศรษฐกิจได้ดีแน่นอน เพราะนอกจากจะมีร้านของเขาและร้านเช่าหนังสือฟังตรงข้าม ถัดไปตรงแยกยังมีหอศิลป์ โรงละคร สถานที่ไว้จัดคอนเสิร์ตและนิทรรศการต่าง ๆ เรียกได้ว่าเป็นย่านที่สามารถสร้างแรงบันดาลใจและสร้างความสุขให้กับผู้คนได้มากเลยทีเดียว

“แต่ถึงแม้ว่าไม่มีลูกค้า ฟินรินทร์ก็ไม่เดือดร้อนเท่าไรหรอกมังง”

“เดือดร้อนสิครับ ไม่มีใครลงทุนแล้วไม่หวังผลกำไรหรอก อีกอย่างนี้รายได้หลักเราเชียวล่ะ”

“ก็จริงค่ะ โอ๊ะ! นั่นพี่คิน คุณโซลเมทของฟินรินทร์หรือเปล่าคะ!”

นรินทร์มองตามนิ้วชี้ของครีมไปแล้วต้องเบิกตากว้างเป็นครั้งที่สองของวัน อคินคนที่เจอกันตอนเจ็ดโมงเช้าบอกลากันตอนแปดโมง และกลับมาเจอกันอีกที่ตอนบ่ายแก่ ๆ ของวัน ร่างสูงในชุดปฏิบัติงานสีกรมเข้มกับหมวกเซฟตี้สีขาว สะพายกระบอกแบบไวซางลำตัวในมือกางแบบแปลนอะไรสักอย่างด้วยใบหน้าที่ค่อนข้างจริงจัง

อย่างเท...

“เมื่อเช้าพี่เขาใส่ชุดผูกเนกไทนี่นา” ครีมเอ่ยขึ้นหลังจากมั่นใจแล้วว่านั่นคืออคิน

“ชุดไหนก็ดูดีไปหมดเลย อ๊ะ!” นรินทร์รีบหันหน้าไปทางอื่นเพราะอคินหันมาสบตา กับเขาเต็ม ๆ มือเรียวยาวสะเปะสะปะไม่รู้จะวางไว้ตรงไหน พอมองกลับไปก็พบว่าเขายังมองมาทางนี้อยู่ คนชี้เงินจึงลุกออกจากเก้าอี้ติดกระจกไปนั่งตรงมุมหลังร้านแทน แค่สบตาหัวใจคนเราก็สามารถเต้นรัวเหมือนวิ่งขึ้นลงบันไดสิบชั้นได้ใช้ไหม...

อคินละสายตาจากเจ้าของร้านกาแฟฟังตรงข้ามแล้วก้มลงมองแบบไฟฟ้าอีกครั้งอย่างตั้งใจ การมาคุยงานก็ไม่ได้แะไปเสียหมดหรอกมัง

“นายช่าง* ครับแบบไฟฟ้ามันน่าดูขนาดนั้นเชียวเหรอ” ช่างเทคนิคโยธาถามขึ้นหลังจากเห็นอคินยิ้มให้กับแปลนไฟฟ้าในมือ

“ครับ วงจรไฟฟ้ามันก็สวยดี” อคินหุบยิ้มแล้วตอบด้วยใบหน้าเรียบนิ่งเช่นเดิม ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องไปบริพงานให้ช่างเทคนิคโยธา “ตามแบบที่วางไว้ในพื้นที่ตรงนี้ไปจนถึงหน้าหอศิลป์ฯ เราจะทำการขุดดินลงไปแบบเปิดหน้าดิน (Open cut) ** นะครับ ในการขุดเราจะขุดลงไปในความลึก 80 เซนติเมตร”

“ครับ”

“จากนั้นเราจะทำการวางท่อร้อยสายลงไป ช่างน่าจะทราบดีแล้วใช่ไหมครับ” อคินพูดพลางก้มมองแบบวงจรไฟฟ้า

“ทราบครับ”

“โจทย์ยากของพวกเราคือเราแจ้งประชาชนว่าจะดับไฟตอน 1 ทุ่ม คุณต้องใช้เวลาในการขุดลงไปให้เสร็จก่อน 5 โมงเย็น เพราะทีมช่างสายใต้ดินจะมาจัดการลากสายไฟลง เราจำเป็นต้องทำให้คนในพื้นที่ได้รับผลกระทบน้อยที่สุด โปรดเข้าใจในจุดนี้ด้วยครับ”

“เข้าใจครับนายช่าง”

“อย่าลืมเช็คอุปกรณ์ก่อนลงมือให้ละเอียด ตอนปิดถนนก่อนจะตั้งป้ายเสียงใช้เส้นทางช่วยเพิ่มไฟให้สว่างหน่อยนะครับ รอบที่แล้วผมเห็นว่ามันไม่สว่าง แฉกกันเป็นไปได้อีกช่วยวางให้เรียงกันอย่างเป็นระเบียบด้วย ถ้าพูดตรงไปก็ขอโทษนะครับ เพราะความปลอดภัยของคนงานและผู้ใช้เส้นทางต้องมาก่อน”

อคินสั่งแล้วม้วนแบบไฟฟ้าใส่ในกระบอกแบบตามเดิม ความจริงแล้วหน้าที่ของเขาไม่ได้มาควบคุมงานแบบนี้ หน้าที่ของเขาคือออกแบบระบบไฟฟ้าซึ่งนาน ๆ ทีจะได้ออกไซด์งาน หัวหน้าฝ่ายควบคุมโครงการดันลาด่วน หน้าที่นี้จึงตกเป็นของเขาแทนและดูเหมือนจะได้มาทำงานแทนอีกนาน อคินในวัย 26 ปี ทำงานเกินหน้าที่ไปแล้วร้อยแปดงาน

“ผมเข้าใจครับ จะเร่งแก้ไขในส่วนนั้นโดยเร็ว” ช่างเทคนิคโยธาเอ่ยบอกนายช่างอคินอายุเพียง 26 ปี แต่มีภาวะผู้นำสูงมาก จากที่ได้มีโอกาสร่วมงานด้วยถึงสองครั้ง นายช่างมีการตัดสินใจที่เฉียบขาด แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างชาญฉลาด และถึงแม้จะเป็นการทำงานกับผู้มีอายุมากกว่า นายช่างก็ยังมีความถ่อมตนอยู่เสมอ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมฝ่ายบริหารถึงกล้าส่งเด็กคนนี้มาแทนหัวหน้าคุมงาน

*นายช่าง เป็นคำเก่าที่ส่วนมากเอาไว้ใช้เรียกวิศวกร หมายถึง วิศวกรที่ทำหน้าที่ควบคุมงาน และเป็นหัวหน้าควบคุมการทำงาน of ช่างต่าง ๆ เช่น ช่างเทคนิค ช่างสาย ช่างประปา เป็นต้น

“ฉันขอตัวไปดูงานส่วนอื่นก่อนนะครับ” อคินยกมือไหว้ช่างผู้อายุมากกว่าแล้วขอตัวออกมา ร่วงสูงเดินไปตามเส้นทางของสายไฟที่ยังไม่ได้นำลงมาเรื่อย ๆ พลังมองแบบไฟฟ้าในมือ เมื่อพบจุดที่สามารถเกิดอันตรายได้เขาจึงใช้ปากกางไว้ แล้วทำการคำนวณระยะทางในการส่งกระแสไฟฟ้าอยู่สักพัก ก่อนสองขาเรียวยาวจะเดินกลับไปยังเส้นทางเดิมแล้วหยุดลงที่หน้าร้านของนรินทร์

อืม... ช่างนอกมันร้อนนะ

ครีมส่งยิ้มให้กับอคินที่เข้ามายืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์โดยไม่สั่งอะไรมาสักพักแล้ว เธอยืนนิ่ง ๆ รอรับออเดอร์จากนายช่างวิศวกรสุดหล่อสักพัก บางทีพี่เขาอาจจะกำลังคำนวณระดับความหวานของเครื่องดื่มอยู่ก็ได้

“รับอะไรดีคะ” ครีมถามขึ้น

“อเมริกาโน่เย็น”

“อะไรเพิ่มไหมคะ”

“สั่งขยาเมื่อเช้ายังกินไม่หมด แต่ลืมเอามาครับ” อคินพูดด้วยความเสียใจจนครีมอดยิ้มไม่ได้

“อ้อ ไม่เป็นไรค่ะ พี่นรินทร์บอกฝากไว้ให้พี่คิน เอ้ย ให้คุณอคินด้วยค่ะ” ครีมคิบนมปังสั่งขยาที่พี่นรินทร์เตรียมไว้ให้ออกมาจัดใส่จานอย่างเบามือ

“พี่คินก็ได้ แล้วยนรินทร์... ไปไหนครับ” อคินยื่นบัตรเครดิตให้ครีมเพื่อจ่ายเงิน

“พี่นรินทร์น่าจะไปหอศิลป์ฯ นะคะ เพิ่งออกไปเอง แต่เดี๋ยวก็มาแล้วค่ะ” ครีมโกหกคำโต หากพี่นรินทร์ได้เข้าหอศิลป์ฯ ไม่มีทางที่จะกลับมาง่าย ๆ หรอก เพราะฉะนั้นเธอจะโทรเรียกนรินทร์ตอนนี้!

“ครับ” อคินรับเครดิตการ์ดคืนมาแล้วเดินไปนั่งเก้าอี้หน้ากระจกใส เขาวางแก้วอเมริกาโน่และจานนมปังสั่งขยาไว้บนโต๊ะยาว ก่อนมองไปทางช่างโยธาคุมคนงานเจาะหน้าดินอยู่สักพัก จากนั้นจึงหยิบโน้ตบุ๊กขึ้นมาเปิดทำงาน คราวนี้ก็ได้เวลาทำงานของตัวเองสักที

กรี๊ด!

เสียงกระดิ่งที่ห้อยอยู่ประตูหน้าร้าน เรียกความสนใจจากคนที่กำลังจะเข้าระบบทำงานให้เงยหน้าขึ้นไปมอง ใบหน้าขาวเนียนที่คุ้นเคยขึ้นสีเล็กน้อย ลมหายใจหอบถี่ที่คิดว่าน่าจะเกิดจากการวิ่ง

วิ่งมาหรือนั่น...

“คุณ” นรินทร์เดินมาหยุดที่เขาแล้วสุดท้ายใจเข้าลึก ๆ “คุณทำงานเสร็จแล้วหรือครับ ทำไมวันนี้ได้มาไต่ตังงาน แล้วกินข้าวเที่ยงยังครับ”

“วิ่งทำไม เดียวลั้ม” อคินเดินไปปรับแก้วนํ้ากับครีมตรงหน้าเคาน์เตอร์เพื่อนำมาให้คนที่เพิ่งวิ่งมา

“ขอบคุณครับ” นรินทร์รับแก้วนํ้าขึ้นดื่มแล้วนั่งเก้าอี้ข้างอคิน “คุณจะตอบคำถามเราได้ยัง”

ถ้าเป็นเพื่อนตัวเองถามอคินจะเลือกตอบแค่คำถามเดียว แต่พอเห็นแววตาสงสัยของนรินทร์ที่ไร เขามักจะอยากตอบทุกคำถามทุกครั้งเสมอ ไม่รู้ทำไม

“วันนี้หัวหน้าคุมงานลาด่วน งานยังไม่เสร็จ ผมแค่มาดูแลนิด ๆ หน่อย ๆ ยังไม่กินข้าวครับ” นรินทร์ควรถามทีละคำถาม เขารู้สึกว่าเขาพูดยาวกว่าปกติ

“แต่กินขนมปังไปแล้วใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“คุณจะมาคุมงานที่นี่จนกว่าจะเสร็จไหมครับ”

“ยังไม่แน่ใจครับ”

“แล้วนี่กำลังจะทำงานใช่ไหมครับ”

“ครับ” อคินตอบแล้วเฝ้าคางมองใบหน้าของนรินทร์ที่กำลังหาสารพัดคำถามมาถามเขา

“งั้นเรากำลังรบกวนคุณอยู่แน่เลย”

“ยังไม่ได้เข้าระบบ” ถ้าอคินเข้าระบบแล้วเวลาในการทำงานจะนับโดยทันที เขาจึงยังไม่เข้า

“เรามีอะไรอยากรู้เยอะเลย แต่ไม่กวนคุณดีกว่า” นรินทร์พูดพลางหยิบเอาสมุดวาดภาพและกล่องสีน้ำแบบพกพาขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ

“ถามได้ครับ”

“คุณไม่ถอดหมวกเหรอครับ” นรินทร์มีคำถามเกี่ยวกับงานคุณเขาอยู่เยอะมากแต่จะไม่ถามในตอนนี้อะไร เขายากให้ทำงานมากกว่า

“ผมลืม” นี่คือนี่ที่นรินทร์สงสัยเธอ

“อ้อ” นรินทร์หัวเราะคนโตกว่าที่ตอบด้วยสีหน้านิ่งๆ “อ๊ะ ขออนุญาตนะครับ”

อคินนั่งนิ่ง ๆ ให้คนช่างสงสัยถอดหมวกเซฟตี้แล้วจัดทรงผมให้เข้าทรง กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากตัวของนรินทร์เป็นกลิ่นขนมอบจริง ๆ ด้วย นรินทร์มีข้อสงสัยกับตัวเขาอยู่มากมาย แต่สำหรับเขามีแค่สองข้อเท่านั้น นั่นก็คือ หนึ่ง... กลิ่นของนรินทร์เป็นกลิ่นขนมปังจริงไหม สอง... นรินทร์จะสามารถปลูกให้ตื่นด้วยขนมปังได้หรือเปล่า

“เสร็จแล้ว ทำงานได้แล้วครับ เดี่ยวการไฟฟ้าจะตัดไฟไม่ใช่เหรอ คุณจะทำงานไม่ทันเอานะ ส่วนเราจะนั่งอยู่ข้าง ๆ คุณตรงนี้นะ”

อคินมองคนช่างสงสัยหยิบอุปกรณ์วาดรูปขึ้นมาบนโต๊ะอย่างคล่องมือ มุมนี้คงเป็นมุมของนรินทร์ เพราะถูกออกแบบมาไว้สำหรับให้นั่งวาดรูปโดยเฉพาะ มือเรียวสวยหยิบพู่กันจุ่มสีน้ำเงินแล้วไปผสมกับสีขาวจากนั้นก็จรดพู่กันลงบนกระดาษอย่างนิ่มนวล ท่าทางชวนมองอะไรขนาดนั้น

“ไม่ทำงานของคุณหรือไงครับ”

อคินหลุดออกจากภวังค์ทันทีหลังจากได้ยินเสียงของนรินทร์ เขากระแอมไอเล็กน้อยแล้วหันมาสนใจงานของตัวเอง เมื่อเข้าสู่โหมดทำงานแล้วอคินจะปิดสวิทช์รอบด้านให้หมด สิ่งเดียวที่สนใจจึงมีแค่งานเท่านั้น บรรยากาศระหว่างสองคนจึงตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงเสียงเพลงคลอเบา ๆ ในร้านที่ยังคงบรรเลง

เวลาผ่านไปนานพอสมควรนรินทร์จึงหันไปมองคนด้านข้าง ทำไมเวลาอคินตั้งใจทำอะไรมันถึงดูมีเสน่ห์ขนาดนี้นะ คนตัวสูงกำลังขมวดคิ้วและควงปากกาเหมือนครุ่นคิดอะไรอยู่น่าแปลกที่การนั่งข้างกันเงียบ ๆ แบบนี้มีแต่ความสบายใจ ไม่อึดอัด และไม่ต้องสรรหาคำพูดมากมายเพื่อมาทำลายความเงียบนั้น

เป็นความเงียบที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ

นรินทร์มองไปรอบ ๆ ร้านพบว่าไม่มีลูกค้าอยู่ในร้านสักคนจึงยกนาฬิกาขึ้นมาดู เข็มสั้นชี้ไปที่เลขหกนาฬิกาแสดงว่าอีกหนึ่งชั่วโมงการไฟฟ้าจะดับไฟ พอไฟดับอคินคงกลับไปทำงานข้างนอกแล้ว คนคลั่งรักหนึ่งอัตราจึงเฝ้าคางมองคุณวิศวกรด้านข้างอย่างไม่ละสายตา

อืม... เป็นคนที่น่ามองจริง ๆ หล่อแม้กระทั่งการควงปากกา

เมื่อแสงแดดจากด้านนอกหายไปหมดแทนที่ด้วยแสงไฟอุ่น ๆ จากในร้าน อคินจึงพับหน้าจอโน้ตบุ๊กลงแล้วเก็บใส่ในกระเป๋า ก่อนมองไปทางจิตรกรช่างสงสัยที่หลับปุ๋ยโต๊ะไปแล้ว เขาน่าจะทำงานนานจนคนที่บอกจะนั่งอยู่ข้าง ๆ เผลอหลับไปเสียอย่างนั้น มือหายกขึ้นไปวางแหมะบนกลุ่มผมนุ่มแล้วยีเบา ๆ เพื่อปลุก

“ถ้านอนเวลานี้พอถึงเวลาอนจะไม่อยากนอนนะครับ” อคินพูดขึ้น

“อืมม ปวดหลัง” นรินทร์พึมพำออกมา

ผมที่อยู่ไม่เป็นทรงของนรินทร์มันตลกจนอคินอยากจะยิ้มออกมาด้วยความเอ็นดู แต่ก็ไม่ยอมยิ้มเพราะเดี๋ยวนรินทร์จะล้อและขอให้ยิ้มอีก

“เดี๋ยวผมจะไปตัดไฟแล้วนะ”

“อ้อ”

“มันจะมีด” ครั้งที่แล้วจำได้ว่าเหมือนนรินทร์จะไม่ถูกกับความมีดเท่าไร

“อ้อ”

อคินเอียงคอสงสัย ทำไมนรินทร์เวอร์ชันสะสมสะสมไม่ค่อยพูดเลยละ การส่งเสียงในลำคอตอบเขาแบบนี้มันคืออะไรกัน

“ถ้าว่างก็ขึ้นไปนอนดี ๆ นะครับ”

“พีคินจะไปแล้วเหอครับ”

พีคิน?

“นรินทร์ว่าไงนะ”

“พีคินจะไปทำงานแล้วใช่ไหมครับ” นรินทร์พูดแล้วตั้งท่าจะหลับไปอีกครั้ง

“ครับ พีคินจะไปทำงานแล้ว” อคินตอบยิ้ม ๆ

“อ้อ”

ถ้านรินทร์ไม่งัวเงียหลับ ๆ ตื่น ๆ นรินทร์คงได้เห็นรอยยิ้มของอคินและคงตกใจกับสรรพนามที่ใช้แทนตัวเองของอคินแน่ ๆ แต่เจ้าตัวกลับหลับเสียอย่างนั้น

“คุณบาริสต้าครับ” อคินเรียกหลังจากเดินมาหยุดที่หน้าเคาน์เตอร์

“คะ?”

“นรินทร์จะปวดหลัง ผากพาเขาขึ้นไปนอนข้างบนที่ได้ไหมครับ”

“ฮะ อ้อ เอ่อ ค่ะ”

ฝากั้นเธอ พี่คินจะมาฝากพินรินทร์กับเธอทำไมกัน ในเมื่อเธอก็ต้องพาพินรินทร์ขึ้นไปอยู่แล้ว มันเป็นเรื่องที่เธอต้องทำแน่นอนอยู่แล้วไม่ใช่เธอ ครีมงนะ ฮือออ พี่คินเห็นพินรินทร์ของเธอเป็นมากกว่าคนรู้จักแล้วแน่ ๆ ครีมเดินตามหลังของอคินไปหยุดตรงร่างของพินรินทร์ที่พับหลังอยู่ ก็จะไม่ให้ปวดหลังได้ไงเล่าเล่นพับแบบนี้

“ปลุกด้วยการเขย่าตัวเบา ๆ นะครับ เดี่ยวพินรินทร์ตกใจ” อคินผู้เชี่ยวชาญด้านการปลุกมนุษย์พุดขึ้น

“ได้ค่ะ” ครีมตอบยิ้ม ๆ แล้วรีบหลบสายตาของคนตัวสูงไปอีกทางเพราะเธอเขิน

“ถ้ามีอะไรเดินไปหาผมนะครับ” อคินยิ้มคนนอนหลับเบา ๆ ก่อนเดินออกจากร้านไป ปล่อยให้ครีมยืนกริ๊ดอยู่ในใจและเขย่าร่างของพินรินทร์อย่างบ้าคลั่ง ลืมไปหมดแล้วว่าอคินสั่งให้ปลุกด้วยวิธีนุ่มนวล

“พินรินทร์! มีพี่คินอีกสัก 10 คนไหมมม”

“ครีมอย่าเสียงดัง เดี่ยวพี่คินไม่มีสมาธิ”

“พี่คินเขาออกไปตั้งนานแล้วเออะ”

“ฮะ!” พินรินทร์ยืนขึ้นแล้วกวาดสายตาหา พี่เขาหลับทำไมเนีย “ไม่ได้มองหน้าพี่คินก่อนไปเลย”

“ไม่มองก็หัวใจพองโตได้ค่ะ พี่คินยิ้มของพินรินทร์ด้วย แอ้มมีฝากให้พาพี่ขึ้นไปนอนดี ๆ ข้างบนอีกต่างหาก อบอุนละมุนที่สุดดด”

“พี่เขายิ้มกับลูบผมเราประจำอยู่แล้ว”

“นี่พัฒนาไปถึงขั้นนั้นแล้วหรือคะ!”

“ฮือ มีจับมือด้วย เอ่ ไฟจะดับแล้วเราขึ้นไปข้างบนดีกว่า” พินรินทร์เดินหนีจากครีม เพราะกลัวจะถามนู่นนี่จนเขาเขิน “ฝากปิดร้านด้วยนะครับ”

“ทิ้งระเบิดแล้วหนีเลยน้ำ”

“ฮ่า ๆ รักครีมน้ำา”

พินรินทร์มองออกไปทางหน้าต่างของอคินเล็กน้อยแล้วเดินขึ้นไปบนชั้นสอง อคินปฏิบัติดีกับเขาทั้งต่อหน้าและลับหลังแบบนี้แสดงว่าความสัมพันธ์ของพวกเรา กำลัง

พัฒนาไปในทางที่ดีใช่ไหม ไม่รู้ว่ามันจะจบลงเอยแบบไหน แต่ปัจจุบันที่มีกันอยู่มันดีแบบนี้ เขาเชื่อว่าในอนาคตมันจะดีกว่าแน่นอน

สองแขนเรียวหอบอุปกรณ์วาดภาพขึ้นมาบนชั้นสองมาวางไว้บนโต๊ะทำงานแล้ววาดต่อในส่วนที่ยังไม่เสร็จ เจ้าตัวคงลืมไปแล้วว่าอีกไม่นานการไฟฟ้าจะดับไฟ มือเรียวสวยยังคงตัวตึงพู่กันละเลงภาพอย่างอารมณ์ดี

ครี๊ด

เสียงสั้นจากโทรศัพท์ดังขึ้นเรียกความสนใจของจิตรกรคนเก่งให้หันไปมองครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่ได้จับโทรศัพท์ขึ้นมาดูข้อความที่แจ้งเตือนมาเลยสักนิด เพราะกลัวจะเป็นการดึงอารมณ์ให้หายไป และจะไม่สามารถวาดรูปภาพได้อีก

AKIN: จะดับไฟแล้ว

พรี๊ป!

ทั้งห้องเต็มไปด้วยความมืดโดยฉับพลัน ร่างทั้งร่างของคนที่กำลังวาดภาพอย่างอารมณ์ดีนั้นงัน ไม่กล้าแม้กระทั่งขยับตัวไปไหน ก่อนเจ้าตัวจะหายใจเข้าลึก ๆ แล้วค่อย ๆ พาร่างอันสั่นเทาของตัวเองไปนั่งลงบนพื้นห้องใต้โต๊ะทำงาน

ครี๊ด...

นรินทร์สะดุ้งตกใจกับเสียงสั้นของโทรศัพท์ที่ดังขึ้นพร้อมแสงสว่างจากหน้าจอ ก่อนมือเรียวจะยกขึ้นมากุมขมับทั้งสองข้างไว้แน่นเพราะอยู่ ๆ ภาพที่เขาอยากลืมก็ผุดขึ้นมาในหัวจนปวดไปหมด

‘นรินทร์อยู่กับพ่อนะลูก’

‘แม่... อย่าไป’

เปรี้ยง! ไฟดับลงทั่วทั้งหมู่บ้านพร้อมกับเสียงฝีเท้าของแม่ที่เบาลงเรื่อย ๆ

‘แม่! อย่าทิ้งรินทรไปแบบนี้’

ร่างของเด็กชายวัย 6 ขวบสั่นสะท้านด้วยความกลัว ภาพตรงหน้ามืดดำสนิทจนไม่สามารถมองเห็นสิ่งไหนได้ มองไม่เห็นแม้กระทั่งแม่ของตัวเองที่เดินจากไป...

อคินกด์โทรหานรินทร์ด้วยใจที่ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่รู้ปานนี้เจ้าคนช่างสงสัยจะเป็น
อย่างไร ทำไมไม่ตอบแชต ทำไมไม่รับสายเขา ไฟดับแบบนี้จะมองเห็นอะไรไหม

“นายช่าง เกิดเรื่องใหญ่แล้วครับ”

“ทำไม”

“ระบบนำจ่ายไฟถูกตัดไปชั่วคราว คาดว่าน่าจะใช้เวลาในการซ่อมมากกว่าหนึ่ง
ชั่วโมงครับ”

“เกิดจากอะไรครับ” อคินถามขึ้นในขณะที่โทรศัพท์ยังคงแนบหูไว้ไม่ห่าง

“ตอนนี้เรายังไม่ทราบสาเหตุ...”

“เอาแปลนมาให้ผมครับ” อคินกวาดสายโทรศัพท์จากนรินทร์แล้ววางแปลนไฟฟ้า
ออก โดยมีความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่คอยส่งไฟฉายให้เขาอยู่ รุ่งสูงเพ่งมองระยะในการ
ขนส่งไฟที่เพ่งดำเนินการเจาะไปเมื่อครู่แล้วกลับไปมองพื้นที่จริง

“รื้อออกมาให้หมดแล้ววางท่อร้อยสายลงไปใหม่ครับ เพราะที่ใช้ไปมันชำรุดทำให้
เกิดไฟฟ้าลัดวงจร ระบบจึงตัดไฟไปอัตโนมัติ”

มือเรียวใช้ปากกาวงกลมจุดผิดพลาดบนแปลนเพื่อรายงานปัญหากับทางฝ่ายบริหาร
อย่างใจเย็น ทั้ง ๆ ที่ในใจเขาร้อนรนไปหมดแล้ว พอเห็นพบจุดที่ชำรุดเขาจึงเงยหน้าขึ้นไปมอง
ช่างโยธาด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง

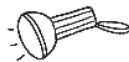
“ถ้าจะเบิกงบมาเยอะเยาะแล้วซื้ออุปกรณ์ที่ไม่ได้มาตรฐานมาใช้งานแบบนี้ ผมฝาก
ถามหัวหน้าคุณ ที่เอาแต่ทำตามคำสั่งโดยไม่คำนึงถึงผลเสียหน้างานด้วยนะครับ ว่าซื้อ
ใบประกอบวิชาชีพมาหรือเปล่า”

อคินบอกกับช่างโยธาด้วยน้ำเสียงนิ่งแต่ฟังแล้วหน้าชาไปตาม ๆ กัน คงงานน่าจะรู้
ว่าสาเหตุมาจากอะไรแต่ไม่มีใครกล้าแย้งออกมา เพราะมัวแต่กลัวจะขัดคำสั่งของเจ้านาย

“เรากำลังทำงานที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของส่วนรวมอยู่นะครับ ไม่ใช่
ประโยชน์ส่วนตัวของคนใดคนหนึ่ง ถ้าเห็นว่ามันไม่ถูกต้องมันไม่โอเคก็พูดออกมาเถอะครับ
เพื่อความปลอดภัยของตัวเองและคนหมู่มาก หัวหน้าคุณงานกลับมาหวังว่าผมจะไม่เจอเหตุการณ์
แบบนี้อีกนะ” อคินถอนหายใจออกมา เขาได้มองคนงานช่างโยธา ช่างสาย และคนงานไปที่ละคน
อย่างตำหนิ

“ทำงานหนักหน่อยนะครับ ผมขอตัว” อคินยกมือไหว้เพื่อขอตัว ก่อนรีบวิ่งกลับไป
ร้านของนรินทร์พลาจด์โทรศัพท์หาเจ้าตัวไม่ขาดสาย คนคนหนึ่งสามารถทำให้เขาเป็นห่วงได้
มากขนาดนี้เชียวหรือ

“นรินทร์ไม่น่ารักแล้ว”

05/09 (Akin) : เรากำลังทำงานที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของส่วนรวมอยู่ครับ
ไม่ไปประโชนส่วนตัวของคนใดคนหนึ่ง

06 /09: ทางหอสำหรับ

อคินวิ่งมาหยุดอยู่หน้าร้านของนรินทร์ด้วยไฟฉายจากโทรศัพท์ ร่างสูงพักหายใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจผลักประตูเข้าไปในร้านที่ไม่ได้ล็อกประตู เขากวาดสายตามองหาคนที่กำลังเป็นห่วงไปทั่วบริเวณแต่ก็ไม่พบใคร สองขาวยาวจึงรีบวิ่งขึ้นไปยังชั้นสองทันที

“นรินทร์!”

อคินส่องไฟฉายทั่วห้องนั่งเล่นเพื่อหานรินทร์แต่ก็ไม่พบจึงเดินไปหยุดที่หน้าห้องห้องหนึ่ง ที่คิดว่าน่าจะเป็นห้องนอนของนรินทร์

“นรินทร์อยู่ในนี้ไหมครับ”

อคินส่องไฟฉายไปทั่วห้องอีกครั้ง จนไปสะดุดเข้ากับคนตัวเล็กที่กำลังนั่งกอดเข่าตัวเองอยู่ใต้โต๊ะทำงาน สองขาวยาวเดินเข้าไปหาแล้วนั่งลงตรงหน้าคนที่กำลังสั่นอย่างน่าสงสาร ก่อนจะยกมือขึ้นไปลูบศีรษะเบา ๆ เพื่อปลอบโยน

ทำไมตัวสั่นขนาดนี้

“โอ้ นรินทร์ไม่ต้องกลัวนะครับ”

นรินทร์เงยหน้าขึ้นมามองเจ้าของฝ่ามือหนาที่มักวางไว้บนศีรษะเขาอยู่เสมอ แววตาอบอุ่นท่ามกลางความมืดสลัวทำให้คนตัวเล็กค่อย ๆ ขยับร่างเข้าไปสวมกอดคนตรงหน้าไว้

“ขอโทษที่ทำให้ไฟดับนะ” อคินพูดพลางขยับเข้าไปใกล้ ๆ คนตัวสั่น เพราะกลัวมากใช้ไหม นรินทร์ถึงไม่พูดไม่ถามเขาเหมือนทุกครั้ง

“ผมจะอยู่เป็นเพื่อนนรินทร์นะ” อคินกอดตอบคนตัวเล็กแล้วลูบหลังไปมา

ไร้เสียงตอบรับใด ๆ คนตัวเล็กสบิบหน้าไว้ตรงไหล่กว้างของอคินแล้วหลับตาลงเวลาผ่านไปสักพักความกลัวที่ครอบคลุมนอยู่ในตอนแรกค่อย ๆ ถูกแทนด้วยความอบอุ่นจากอ้อมแขนแกร่ง

“พอนรินทร์ไม่พูด ผมทำตัวไม่ถูก” อคินพูดพลางกระซิบ อ้อมแขนคนในอ้อมกอดขยับศีรษะ คลอเคลียไหล่เขาไปมาเหมือนต้องการอดอ้อน สงสัยนรินทร์อยู่กับเต้าหู้เยอะเกินไปเริ่มมีหลายส่วนคล้ายกันแล้ว

“จะหลับหรือครับ”

“อ้อ”

“นรินทร์จะหลับอีกแล้ว ถ้าหลับทำนี้ผมก็เมื่อยเป็นนะ”

นรินทร์ถึงกับผละออกจากอ้อมแขนของอคินมามองหน้า ก่อนจะหัวเราะออกมา รู้ตัวไหม เนี่ยว่าการที่ตัวเองพูดซื่อ ๆ ด้วยใบหน้าเรียบ ๆ แบบนี้นั้นน่ารักเป็นบ้าเลย

“ไม่หลับหรือครับ แค่นี้”

“แต่เมื่อยนะครับ”

“ฮ่า ๆ”

“หัวเราะแล้ว ไม่กลัวแล้วนะ” อคินพูดแล้วยิ้มคนตัวเล็กกว่าเขา ๆ

“อ้อ ขอบคุณนะครับ”

ฟรีบ

ไฟฉายจากโทรศัพท์ดับลงทำให้ความมืดปกคลุมไปทั่วบริเวณ อคินรีบคว้ามือเล็กมากุมไว้ เพราะนรินทร์จะกลัวจนตัวสั่นเป็นลูกนกอีก

“สงสัยแบตหมด”

นรินทร์มองหน้าคนโตกว่าท่ามกลางความมืดสลัวแล้วระบายยิ้มออกมาเล็กน้อย จริง ๆ เขาอาจจะไม่กลัวความมืดก็ได้ เขาแค่กลัวการอยู่คนเดียวตอนมืดสนิท ความอบอุ่นที่กอบกุมจากมือใหญ่ ๆ ที่กุมมือเขาไว้อยู่แบบนี้มันทำให้เขารู้สึกดีใจไม่น้อยที่มีคนอยู่ข้าง ๆ และอยากจับแบบนี้ไปนาน ๆ เลย

“คุณทำงานเสร็จแล้วหรือครับ”

“เสร็จแล้วครับ มีผลิตภัณฑ์ลดหย่อนตอนนี้กำลังแก้ไขอยู่”

“เหนื่อยไหมครับ”

“เหนื่อย”

“เล่าให้ฟังได้ไหมครับ” แสงสลัวจากดวงจันทร์ทำให้นรินทร์เห็นภาพอคินแค่เลือนราง แต่เขารู้สึกได้ว่าอคินกำลังเหนื่อยอย่างที่เขาพูดจริง ๆ

“นรินทร์ทำไมชอบให้พูดยาว” อคินมองคนตรงหน้าพลางใช้นิ้วหัวแม่มือลูบหลังมือ นรินทร์เบา ๆ

“ก็เสียงคุณน่าฟังนี่นา”

ซำ ซำ

“โอ๊ะ ฝนตกเธอ พยากรณ์ไม่เห็นบอกเลย” นรินทร์มองออกไปที่หน้าต่างเพราะอยู่ ๆ ฝนก็ตกลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ตกหนักแบบนี้หวังว่าที่หน้างานคงมีแผนสำรองนะ” อคินบ่นอุบอุบแล้วทิ้งตัวไป ข้างหน้าอย่างเหนื่อยล้า

“อ๊ะ! คุณ” นรินทร์สะดุ้งเล็กน้อยเพราะจู่ ๆ คนโตกว่าตรงหน้าก็ทิ้งตัวมาหาแล้วชบ ศีรษะลงบนไหล่ข้างซ้ายของตัวเอง

“ที่เซตงานวันนี้มีแต่ผู้ใหญ่ ผมอายุน้อยสุดแต่ต้องคอยสั่งงานกับพวกเขา พอมีปัญหา ก็ต้องตกเตือน มันทำให้ผมเกร็ง รู้สึกเหมือนพวกเขาอยากต่อಯผมตลอดเลยครับ” อคินยอมพูดออกมา ให้นรินทร์ฟัง โดยปกติแล้วเขาไม่ค่อยพูดเรื่องงานกับใครหรอกแม้กระทั่งเพื่อนสนิท

“คุณเก่งมากเลยนะ”

“กลัวเก่งเกินไป พวกเขาจะไม่ชอบ”

“เราจะไปตีพวกนั้นให้คุณเอง” นรินทร์พูดออกมาด้วยความโกรธเล็กน้อย ใครกัน ช่างกล้านัก

“ตัวแค่นี้เอง” อคินพูดพลางสอดมือทั้งสองข้างเข้าไปโอบกอดคนตรงหน้าไว้ ตัว นรินทร์เล็กนิดเดียวจะเอาอะไรไปสู้คนอื่นกัน

“เราทำให้ทุกคนมาชอบเราไม่ได้หรอกครับ ถ้าเขาไม่ชอบเราเพราะ เราเก่งกว่าเขามันเป็นปัญหาของเขาแล้วแหละ ไม่ใช่ของเรา คุณทำหน้าที่ของคุณให้เต็มที่นะ ครับ ถ้าไม่ไหวก็ต่อเลย” นรินทร์พูดพลางยกกำปั้นเล็กขึ้นมา

“เดี๋ยวโดนไล่ออก”

“ไม่เป็นไร เราเลี้ยงคุณได้!”

อคินผละออกจากไหล่เล็กขึ้นมามองใบหน้าของนรินทร์ หากเป็นตอนสว่างเขาคงไม่ กล้าทำแบบนี้หรอก เพราะอาการตาโต แก้มแดง ขนพองของนรินทร์มันน่ารักจนบางที่เขาอยาก ยกมือขึ้นไปยัดแก้มเนียนนั้นด้วยความมั่นใจ

“แมวกี้อะเลี้ยว ต้นไม้ก็อะเลี้ยว ตัวผมเองนรินทร์ก็อะเลี้ยวเหวอ”

“ก็ทุกอย่างที่เกี่ยวกับคุณมันน่าเลี้ยวนี่นา”

“นรินทร์ก็น่ารักครับ”

นรินทร์ยกมือขึ้นมากดตรงหัวใจข้างซ้ายไว้เพราะมันกำลังเต้นอย่างบ้าคลั่ง ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า เขารู้สึกว่าใบหน้าของอकिनใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ดวงตาคู่สวยจึงปิดลงพร้อมกับความรู้สึกที่แทบจะหยุดหายใจ

อकिनมองใบหน้าขาวเนียนนิ่งงัน ก่อนไล่มองดวงหน้าหวานในความมืดสลัว ตาคู่สวยที่ปิดลงทำให้เห็นขนตาวาวเป็นแพ ไล่ลงมาตรงพวงแก้มที่น่าจะขึ้นสีแดงจาง ๆ ไปจนถึงริมฝีปากบางอมชมพู มือหนายกขึ้นไปลูบแก้มเนียนอย่างนุ่มนวล ก่อนจะค่อย ๆ โน้มหน้าลงไปช้า ๆ กลิ่นหอมหวานจากขนมนบนตัวนรินทร์หอมฟุ้งไปทั่วราวกับกำลังเชิญชวนให้เขาล้มลองสักครั้ง

พรี๊ป!

แสงไฟที่ดับไปนานจู่ ๆ ก็สว่างวาบขึ้น ทั้งสองคนจึงสบตากันนิ่งในระยะเวลาที่ห่างกันไม่ถึงสิบพร้อมกับร่างแข็งทื่อ ก่อนที่ต่างคนต่างถอยหลังออกจากกันแล้วหันหน้าไปคนละทาง ใบหน้าเนียนใสของนรินทร์ถูกแต่งเติมด้วยสีแดงกำในพริบตา หัวใจที่ปกติเต้นแรงอยู่แล้วตอนนี้เต้นหนักกว่าเดิมเหมือนจะทะลุออกมาให้ได้

“เอ่อ หิวไหมครับ เรา เราลงไปข้างล่างไปหาเต้าหู้ก่อนนะ” นรินทร์พูดพลางหลบสายตาไปทางอื่น

“อ้อ เอ่อ ครับ”

อकिनมองตามคนตัวเล็กกว่าเดินลงไปชั้นล่างจนลับสายตา จากนั้นเขาจึงลอบถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก มือหนาข้างหนึ่งยกขึ้นมาเกาท้ายทอยด้วยความงุนงงกับเหตุการณ์เมื่อครู่ ก่อนเดินตามนรินทร์ลงไป ความรู้สึกเหมือนมีผีเสื้อโฉบบินอยู่ในท้องนับล้านตัวนี่มันคืออะไร...

ร่างสูงเดินลงมาหยุดอยู่ตรงหน้านรินทร์แล้ววางมือไว้บนศีรษะ ทำเหมือนเหตุการณ์เมื่อครู่ไม่เคยเกิดขึ้น มือหนายกขึ้นไปยี้มคนตัวเล็กกว่าอย่างอ่อนโยน จากนั้นจึงโน้มตัวลงไปให้ใบหน้าอยู่ในระดับเดียวกัน แก้มแดงระเรื่อยังคงแต่งแต้มบนใบหน้า ดวงตาคู่สวยที่ไม่ยอมสบตากันนั้นเป็นตัวพิสูจน์ได้ว่า นรินทร์ยังคงเขินอยู่

“ไปดูไซต์งานก่อนนะครับ”

“ผณยังตกอยู่เลยนะครับ”

“ไม่เป็นไรผมมีร่ม” อคินพูดพลางอุ้มเจ้าแมวส้มที่กำลังใช้หัวเล็ก ๆ ถูกับขาเขาอยู่ ขึ้นมา “อคินต้องไปทำงานแล้ว เต้าหู้ยังเป็นเพื่อนนรินทร์นะครับ”

เมี้ยววว

อคินยื่นก้อนส้มให้นรินทร์อุ้มไว้แล้วยื่นมือขึ้นไปยี้ผมคนซี่เขินเบา ๆ อีกครั้ง

“ไว้เจอกันนะครับคนเก่ง”

ทั้งทำยากับคนน้องไว้แบบนี้ก่อนเดินออกมาจากร้านด้วยรอยยิ้ม สำหรับใครหลายคนอาจจะมองว่าร้านนี้เป็นร้านธรรมดาทั่วไป แต่สำหรับอคินร้านแห่งนี้เป็นดังร้านเวทมนตร์ที่หากมีเรื่องทุกข์ใจ หรือเหนื่อยล้าเพียงใด กาแฟอุ่น ๆ หนึ่งแก้ว ความน่ารักของแมวหนึ่งตัว และคนคนหนึ่งได้เสกความทุกข์ใจและความเหนื่อยล้าให้หายไปหมดแล้ว

คงจะเป็นร้านเวทมนตร์แห่งความสงบและงดงาม ที่สามารถกลับมาเมื่อไหร่ก็ได้
เท่าที่ใจต้องการ...

ท้องฟ้าสีหม่นไร้แสงอาทิตย์ของเช้าวันใหม่ทำให้ผู้คนในเมืองแห่งนี้ต่างรู้สึกดีไปกับบรรยากาศที่ดี กลิ่นกาแฟหอมละมุนลอยไปทั่วทั้งร้านยิ่งสร้างความรู้สึกดีให้กับหลายคนที่เข้ามาอุดหนุนมากกว่าเดิม เจ้าของร้านคนเก่งฟวงอาชีพอิจิตรกรอายุน้อยเดินมาหยุดอยู่หน้าเคาน์เตอร์ก่อนส่งยิ้มให้กับบาริสต้าคนสวยของร้าน

“อ้าว เมื่อคืนพีนรินทร์นอนนี่หรอคะ” ครีมหักขึ้นหลังจากที่เห็นนรินทร์เดินลงมาด้วยชุดสบาย ๆ

“อ้อ มีปัญหานิดหน่อยเราเลยไม่ได้กลับคอนโด”

“ปัญหาไฟดับหรือเปล่า เมื่อวานขอโทษนะคะที่รีบกลับ ไม่ได้อยู่เป็นเพื่อนพีนรินทร์เลย” ครีમે่ยขอโทษอย่างรู้สึกผิด

“ไม่เป็นไรเลยย ครีมีธุระนี่นา”

“ว่าแต่วันนี้จะไปไหนคะ ลงมาแต่เช้าเชียว”

“เรารู้ว่าพาเต้าหู้ไปฉีดยาคีชีน แต่ก่อนหน้านี้มันต้องไปหาฟีดคินที่การไฟฟ้าก่อน”

“เอาขนมไปส่งเธอคะ”

“เปล่า เราจะส่งข้าว” นรินทร์พูดแล้วชุกกล่องข้าวให้ครีมดู

“โห นี่จะจิบฟีดคินทุกวิถีทางเลยใช่ไหมคะ”

“ใช่ คุณเขาต้องชอบเรามากทาง เราขออเมริกาโนร้อนหนึ่งแก้วด้วยนะครีม”

“ได้ค่า”

นรินทร์ส่งยิ้มให้ครีมแล้ววิ่งไล่จับเต้าหู้ที่วิ่งเล่นไปมาให้เข้ามาอยู่ในกระเป๋าสะพาย
หลังที่มีไว้ใส่แมวโดยเฉพาะ

“เต้าหู้วรวว ทำไมวิ่งชนแบบนี้ มานี่เลย ไปหาอากินกันไปไหม”

เมี้ยว

พอได้ยินชื่ออากินเจ้าก้อนส้มก็ส่งเสียงขานรับทันที ทำเอานรินทร์ใจเหลวไปหมดแล้ว

“มาเข้ากระเป๋าละ เราจะไปหาอากินละ” นรินทร์อุ้มเต้าหู้ขึ้นมาหอมอย่างมันซึ้งแล้วจับ
เต้าหู้ใส่กระเป๋ามาแล้ววากาศ ที่ต้องเรียกแบบนี้เพราะมันเหมือนยานอวกาศมาก เต้าหู้คงพร้อมที่
จะไปดวงจันทร์แล้ว

“เย็นไหม เตียวเราเพิ่มความเย็นให้นะ” นรินทร์พูดพลางกดเพิ่มแอร์เบอร์สอง ดูท่าทาง
เต้าหู้จะชอบมาก พอเข้าไปปุ๊บก็ทิ้งตัวลงนอนทันที

“เสร็จแล้วคะพินรินทร์” ครีมยื่นถุงกาแฟให้นรินทร์

“ขอบคุณนะครับ”

นรินทร์รับถุงกาแฟมาแล้วนำกล่องข้าวใบเล็ก ๆ ของตัวเองใส่เข้าไปในถุงกระดาษ
ด้วย เขาทำข้าวห่อสาหร่ายให้อากินเพราะเห็นว่ากินแต่ขนมปังไม่กินข้าวเลย อยากให้อากินได้รับ
สารอาหารอย่างอื่นบ้าง

“ไปแล้วนะครับ”

“ขับรถดี ๆ นะคะ”

นรินทร์ชี้เวสป่าคูใจมาจอดหน้าตึกสูงการไฟฟ้านครหลวง มือเรียวยับเอาโทรศัพท์
ของร้านในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาโทรออกหาकिन รอยุ่ครุ่นหนึ่งปลายสายก็รับแต่ไม่พูดอะไร
นรินทร์จึงขมวดคิ้วงเล็กน้อยแล้วเปล่งเสียงออกมาด้วยความตื่นเต้น

“มาส่งขนมค่ะ”

(ยังไม่ได้สั่งนะครับ) ปลายสายตอบ

“เป็นเซอร์วิสของทางร้านค่ะ” นรินทร์ตอบยิ้ม ๆ เขาชอบแก้งพูดคะ/ค่ะกับकिन
จริง ๆ นะ รู้สึกน่ารักแปลก ๆ “ฮัลโหล ได้ยินไหมคะเนี่ย”

(เดียวไปหาครับ)

นรินทร์กวาดสายแล้วถอดหมวกกันน็อกออก จากนั้นจึงถอดกระเป๋าวกาศออกมา
ส่องดูเจ้าก้อนแมวส้ม เมื่อเห็นส่งตาแป๋วมาให้ จึงถอดกระเป๋าวกาศด้วยความมั่นใจ

เมี้ยว

“เดี๋ยวकिनมาหาแล้วนะ”

किनเดินลงมาพร้อมกับถุงกระดาษในมือหนึ่งถุง เขายืนมองนรินทร์ตั้งแต่ที่เจ้าตัวโ
มาหาเขาแล้ว ที่ไม่เดินไปหา ก็เพราะอยากรู้ว่านรินทร์จะมีท่าที่ยังไง ซึ่งก็ไม่ผิดจากที่เขาคิด
เป็นคนที่ชอบยิ้มเวลาพูดถึงเขาเสมอ

“จะไปไหนกัน”

“อ้าว คุณ”

“ไม่แก้งทำเป็นไม่รู้จักผมแล้วหรอ”

“โอ๊ะ เอาขนมมาส่งค่ะ”

किनแอบสายหัวอย่างเอ็นดูแล้วก้มลงไปมองเจ้าแมวส้มทำตาใสแป๋วมาทางเขา จากวัน
แรกที่เจอจนถึงตอนนี้แตกต่างกันมาก วันนั้นยังเป็นแมวตัวเล็ก ๆ ผอมแห้ง ตอนนีกลายเป็น
แมวตัวอวบอ้วนจนแทบจำไม่ได้ไปแล้ว

“เต้าหู้ นรินทร์จะพาไปไหน”

เมี้ยว

อุงเท้าเล็ก ๆ ยกขึ้นมาเกาะกับกระจกใสของกระเป๋เหมือนต้องการให้อุ้ม ไม่พอเจ้า
แมวก้อนส้มยังส่งตาแป๋วมาให้กันอีก เจ้าทาสทั้งสองเมื่อเห็นท่าทางแบบนี้จึงใจอ่อนยวบไป
ตาม ๆ กัน โดยเฉพาะนรินทร์มือหิกมืองออยากยกขึ้นมาพืดเต็มทน

“เราจะพาน้องไปฉีดวัคซีนที่คลินิกหลังตึกคุณเนี่ย”

“ฉีดก็ครั้งแล้ว”

“ครั้งแรกเลยครับ หลังจากคุณเอน้องมาฝากเรา วันถัดมาเราก็พาไปหาคุณหมอเพื่อตรวจสุขภาพ ตรวจเลือด โชคดีที่น้องไม่มีโรคอะไร แถมเป็นแมวเด็กที่ร่าเริงด้วย วันนี้คุณหมอนัดให้ไปฉีดวัคซีนโรคหัดเราเลยหอบน้องมาด้วย”

อकिनมองคนตัวเล็กกว่าตรงหน้ายืนอธิบายว่าตัวเองทำอะไรมาบ้างให้เขาฟัง เขารู้สึกขอบคุณตัวเองที่วันนั้นพาเต้าหู้เข้าร้านของนรินทร หากไปไว้กับคนอื่นก็อาจจะโชคร้ายแบบนี้ไหม

“เออเนี่ย เราเพิ่งไปซื้อกระเป๋าวากาตามันมีแอร์ข้างในด้วยนะคุณ แค่เปิดตรงนี้น้องก็เย็นขึ้นใจเลย ดูเหมือนจะชอบด้วยนะ อะ คุณดูสิเจ้าก้อนส้มของคุณทิ้งตัวลงนอนแล้ว”

อकिनยิ้มออกมาเล็กน้อยให้กับการตื่นเต้นของนรินทร คนที่อดอดไม่ยากเลี้ยงแมวในตอนแรกหายไปหมดแล้ว

“เก่งมากครับ” มือหนาวางแหมะบนกลุ่มผมนุ่มก่อนจะยีเบา ๆ แล้วส่งรอยยิ้มให้นรินทรเพื่อเป็นการขอบคุณ

อकिनยิ้ม...

นรินทรมองใบหน้าของคนตัวสูงตรงหน้าึงไปชั่วครู่ มีคนเคยบอกกับเขาว่าคนที่มักมีใบหน้านิ่ง ดีหน้าเดียวอยู่ตลอดเวลา ตอนยิ้มจะน่ามองกว่าสิ่งไหนบนโลก วันนี้นรินทรพิสูจน์แล้วว่าคำกล่าวนั้นมันคือเรื่องจริง อकिनยิ้มแล้วล้ำค่ามาก เขาต้องบันทึกลงประวัติศาสตร์

“ผมไปด้วย”

“ไป ไปไหนครับ” นรินทรถามโดยไม่มองหน้าอีกฝ่ายเลย

“ไปคลินิก”

“แล้วไม่ไปทำงานหรือครับ” นรินทรพูดพลางหยิบแก้วอเมริกาโนยื่นให้อकिन เตียวเย็นแล้วมันจะไม่ร้อน

“วันนี้ฉีดปลวก”

“อ้าว แล้วเขาไม่ได้แจ้งหรือครับ คุณแต่งตัวมาเต็มยศเลยนะ”

“แจ้ง แต่ผมไม่ได้อ่านไลน์กรุป” อकिनพูดแล้วยกอเมริกาโนขึ้นดื่ม

“อ่า ๆๆ แล้วไม่มีหนังสือแจ้งหรือครับ”

“แจ้ง แต่ผมไม่ได้หนังสือฉบับนั้น”

“งั้นไปคลินิกกัน เดี่ยวเลยเวลาหมอนัด” นรินทร์เปิดเบาะหยิบหมวกกันน็อกส่งให้ออคิน แล้วก้าวขาขึ้นรถ เดี่ยวพาคุณเขาแว่นเอง

“นรินทร์ต้องเป็นคนซ้อน” คนตัวสูงยื่นแกวอเมริกาโน่ให้อีกฝ่ายถือไว้แล้วหยิบหมวกกันน็อกที่ห้อยอยู่มาสวมให้คนตัวเล็กกว่า ก่อนจะเคาะบนหมวกกันน็อกสองทีด้วยความรู้สึกมันเขี้ยว

“คุณขี่ได้นะ”

“ได้ครับ”

นรินทร์ยุ่ปากเล็กน้อยแล้วยอมถอยให้คนโตกว่า เสียใจนิดหน่อยสุดส่าห้จะได้พาแว่นสักหน่อย แต่พอมองแผ่นหลังกว้างที่ห่างไม่ถึงคืบ ใบหน้าที่ยุ่งอยู่จึงค่อย ๆ ระบายยิ้มออกมา แล้วแบบนี้ถอดเอาได้ไหมเนี่ย

“จับผมไว้ครับ เดี่ยวเต้าหู้ตก”

มือเรียวเล็กถูกคว้าไปจับเอาไว้ทั้งสองข้างทำเอาคนไม่ทันตั้งตัวยิ้มกว้างกว่าเดิม เจ้าตัวกำสายเสื้อไว้แน่นเมื่อรถเคลื่อนตัวออกไป กลิ่นน้ำหอมประจำตัวของอคินพัดปลิวมาพร้อมกับสายลม ทำให้รอยยิ้มที่แต่งเติมบนใบหน้าอยู่แล้วยิ้มออกมามากกว่าเดิมจนแก้มแทบปริ

อคินมองกระจกหลังที่กำลังฉายภาพรอยยิ้มน่ารักจนตาหยีบนดวงหน้าหวานของนรินทร์ ก่อนเนื้อข้างซ้ายที่เขาคิดว่ามันตายด้านไปแล้วจู่ ๆ ก็เต้นเร็วอย่างน่าแปลกใจ รอยยิ้มเล็ก ๆ จึงระบายไว้บนใบหน้าคมคายเป็นรอบที่สองของวัน

วันนี้คงเป็นวันที่บรรยากาศดีมากแหละมั้ง

อคินยืนมองกรงเหล็กกรงหนึ่งในกรงมีเจ้าแมวขนสีขาวสลับดำ หน้าตาเจ้าแมวตัวนี้เหมือนแมวของเคย์เพื่อนของเขาไม่มีผิด แต่คงไม่ใช่หรอกเพราะเคย์อยู่ต่างจังหวัด

“ซินเซียเธอ” อคินลองเรียกอีกครั้ง “ซินเซีย”

เมี้ยวววววว

อคินสอดนิ้วชี้เข้าไปในกรงเพื่อให้เจ้าแมวใช้ศีรษะถูนิ้วเขาอย่างออตออัน เหมือน
ชินเซียไม่มีผิด

“คุณ คุณหมอมจะฉีดยาน้องแล้วอะ”

ร่างสูงละสายตาจากแมวตรงหน้าไปมองแมวตัวโตที่มองมาทางเขาด้วยสายตาเป็น
กังวล มือหนาจึงวางหามะไว้บนกลุ่มผมนุ่มแล้วโน้มหน้าลงไปหา หมอมจะฉีดยาแมวตัวเล็กแต่
แมวตัวโตกลัวมากกว่าแล้ว

“ผมจะเข้าไปด้วย” อคินยี้ผมคนตัวเล็กเบา ๆ อย่างเอ็นดู จากนั้นจึงเอาเต้าหู้มาอุ้ม
ไว้เองแล้วเดินนำนรินทรเข้าไปหาคุณหมอ

“รับวัคซีนโรคหัดนะครับวันนี้” คุณหมอเอ่ยขึ้นหลังจากทั้งคู่เดินเข้ามา

“ครับ” นรินทรตอบเสียงแผ่ว

“กลัวเหรอ ไม่เจ็บหรอกนะครับ” คุณหมอพูดพลางมองนรินทรไม่ว่างตา

อคินเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้านรินทรเพื่อบังคนตัวเล็กไว้ ก่อนจะมองไปทางเต้าหู้ที่กำลังจะ
โดนหมอฉีดยา ร่างของแมวสัมผัสถูกผู้ช่วยจับไว้แล้วหมอก็ค่อย ๆ ใช้เข็มแทงลงไปช้า ๆ

“เก่งนะเนี่ย ไม่ตื่นเลย” คุณหมอเอ่ยหลังฉีดยาเต้าหู้เรียบร้อยแล้ว

“ขอบคุณครับ” อคินรับเต้าหู้ขึ้นมาแล้วลูบตรงที่หมอฉีดยาเบา ๆ ก่อนจะหันหน้าไป
หานรินทร นอกจากกลัวความมืด นรินทรกลัวเข็มด้วยแน่นอน

“เต้าหู้ยังไม่ร้องเลย เจ้าของจะเบะแล้ว” คุณหมอถอดถุงมือออกแล้วส่งยืมให้คนตัว
เล็กที่เจ็บไม่พูดไม่จา ผิดกับที่เจอกันวันแรกเลย วันนั้นเจ้าตัวพูดไม่หยุด

“เรากลัวเจ็บ” นรินทรตอบในขณะที่ยังจับชายเสื้อของอคินไว้อยู่

“เต้าหู้ฉีดยาไม่ใช่คุณฉีดยาห่วย” คุณหมอเดินมาหานรินทรวางมือไว้บนศีรษะอย่างเอ็นดู
แล้วเดินออกไป

“รู้จักเหรอครับ” อคินมองคนตัวเล็กกว่าด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง

“ไม่เชิง เราเพิ่งเจอคุณหมอครั้งที่สอง อ๊ะคุณ!”

นรินทรมองค้อนคนตัวสูงทันทีเพราะมือใหญ่ ๆ ที่มีกว้างบนศีรษะเขาอย่างอ่อนโยน
เสมอตอนนี้นักลับยี้ผมเขาแรง ๆ ไปมาจนผมสีน้ำตาลเข้มยุ่งไปหมดแล้ว

“ผมเรายุ่งหมดแล้วเนี่ย”

อคินไม่สนใจนรินทร์ เดินออกไปรับใบนัดจากผู้ช่วยแล้วจ่ายเงินเองเสร็จสรรพ ปล่อยให้คนผมยู่มองร่างสูงด้วยความงุนงง มือหนาเปิดชิปกระเป๋าวากาศแมวออกแล้วค่อย ๆ ให้เต้าหู้เดินเข้าไป จากนั้นจึงปรับความเย็นให้

“เดี๋ยวอคินพาไปซื้อของเล่นนะ” พุดจบคนตัวสูงก็สะพายกระเป๋าวากาศแมวขึ้นหลังทันที

“กินข้าวก่อนครับ เราทำคิมบับมาให้คุณด้วยนะ” นรินทร์พุดแล้วเดินตามหลังคนตัวสูงไป

“ข้าวเข้าเฮอร์ครับ” อคินหยุดที่หน้าประตูแล้วหันหลังกลับมาหานรินทร์

“อ้อ ห้อยอยู่รถ” นรินทร์ยิ้มออกมาบาง ๆ ให้กับคนตรงหน้า ท่าทีที่เหมือนจะงอนอะไรเขาสักอย่างหายไปแล้ว หายงอนได้ด้วยของกิน สมกับเป็นคุณเขาจริง ๆ

“ผมก็มีข้าวเข้าให้นรินทร์” ร่างสูงพุดขึ้นก่อนจะผลักประตูออกจากคลินิกไป เขาห้อยถุงกระดาษบรรจุกล่องข้าวไว้ที่รถมอเตอร์ไซค์เหมือนกัน

“อ้าว เจ้าหญิงพิกุลทองงงงงง!”

อคินหยุดเดินแล้วหันไปมองเจ้าของเสียง เรียกแบบนี้มีแต่กลุ่มเพื่อนสนิทเขาเท่านั้น ตาคมมองไปยังร่างสูงสองคนของเพื่อนสนิทแล้วส่ายหัวไปมา แสดงว่าเจ้าแมวขนสีชาวดำนั่นคือชินเซียจริง ๆ ซึ่งเคยหนึ่งในเพื่อนสนิทเขาเป็นเจ้าของ ว่าแต่พวกมันมาอยู่นี้ได้ไง

“สงสัยอะดิว่ามานี้ได้ไง” เคยถามขึ้น

“พวกกูมาคุมงานที่นี้ตั้งสามเดือนแะนะ” ทอยเพื่อนอีกคนของอคินเดินมากอดคอ

“เอ๊ะ แมว!!”

“ไหนวะ ๆ โหยย แมวส้มมม คินมึงแอบไปเลี้ยงแมวเธอ!” เคยถามขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

อคินไม่ตอบเพื่อนทั้งสองแต่มองไปยังนรินทร์ไม่วางตา เพื่อนของเขามันเป็นพวกชอบคนน่ารัก ๆ แบบลมหนาว ซึ่งนรินทร์ค่อนข้างเหมือน... คนถูกมองทำหน้างุนงงเล็กน้อย แต่พอเห็นว่าโดนจ้องอยู่เจ้าตัวจึงส่งยิ้มจนตาหยีมาให้

แก้มนรินทร์จะแตกไหม ยิ้มอะไรบ่อยขนาดนั้น

“ยิ้มทำไม” ถามด้วยเสียงนิ่ง

“มึงว่าไงนะ”

เดย์มองไปตามสายตาของอकिनก่อนนิ่งไปครู่หนึ่ง บุคคลที่ยืนห่างกับพวกเขาก้าวเท้าเข้ามาใกล้ ๆ ก่อนจะยกมือไหว้แล้วส่งยิ้มจนตาหยีมาให้ ใบหน้าหวานขึ้นสีจาง ๆ เล็กน้อย กับดวงตาที่ทอประกายเหมือนมีดาวล้านดวงระยิบระยับบวกกับรอยยิ้มชวนหลงใหล

ยกให้ขึ้นแท่นไปเลย น่ารักมาก...

“ทอยมึงเห็นเหมือนกุใหม่” เดย์สะกิดถาม

“เห็น”

“ไอ้คิน!!!” สองเสียงพูดออกมาพร้อมกันแล้วหันไปหาเพื่อนหน้าหนึ่งของตัวเอง มีคนน่ารักขนาดนี้บนโลกมันอุบิบไม่บอกเพื่อนเหร

“เอ่อ สวัสดีครับ เราชื่อนรินทร์เป็น... เป็นเจ้าของแมวตัวนั้น” นรินทร์ตอบพลางหลบสายตาของอकिनที่มองมาอยู่

“ผมเดย์ นันทอยครับ เป็นเพื่อนไอนิ่งนี้ตั้งแต่ปีหนึ่ง”

“อ้อ เป็นเพื่อนอकिनนี้เอง มารับน้องแมวเหรครับ พอดีเราเห็นคุณเขาจ้องอยู่ตัวนี้ น่าจะแมวของพวกคุณหรือเปล่า ชินเชียนะ”

“ใช่ครับ ช่างสังเกตนะเนี่ย”

“อ้อ เปล่าเหรอกครับ”

เขาแค่มีกมองหาอकिनเสมอเท่านั้นเอง...

นรินทร์เงยหน้าขึ้นไปสบตากับอकिनแล้วรีบหลบสายตาอีกครั้ง จนป่านนี้แล้วยังไม่เลิกจ้องอีก มองนานเกินไปแล้วนะ

“เอ่อ คุณไปกับเพื่อนไหมครับ เดียวเรากลับบ้านก่อนก็ได้”

“ยังไม่ได้ชื่อของเล่นให้เต้าหู้”

“เหมือนเพื่อนคุณมีเรื่องจะคุยด้วยหรือเปล่า ไปกับเพื่อนก่อนก็ได้ล่ะครับ”

“นรินทร์ยังไม่กินข้าว”

“จั้น คุณเอามาให้เราสิครับเดี๋ยวเราไปกินที่ร้าน”

“เพื่อนไม่ยากคุยกับผมเหรอกครับ”

เดย์กับทอยมองอकिनที่พูดกับนรินทร์ตาค้าง เมื่อกี้ดอกพิกุลได้ร่วงออกจากปากเพื่อนของพวกเขาไหม นั่นเป็นการสนทนาที่ยาวที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยได้เห็นแล้ว ไม่สิไม่ใช่สนทนา

เป็นการยกข้ออ้างสารพัดขึ้นม้างัดกับอีกฝ่ายอย่างไม่ยอมแพ้ ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายมาก

“ไอ้ฉันเคยเห็นมันพูดอย่างอื่นนอกจากงานยาวขนาดนี้ไหมทอย” เดย์กระซิบถามทอย

“ไม่เคยแน่นอน”

“กูควรบันทึกลงประวัติศาสตร์ไหม”

“ควร”

นรินทร์เมื่อเถียงอีกฝ่ายไม่ชนะจึงหันมาหาเพื่อนของอकिनทั้งสองคน เหมือนพวกเขา มีเรื่องอยากจะคุยกับอकिन แต่เจ้าตัวดันคือไม่อยากจะคุยกับเพื่อนซะงั้น

“เอ่อคือเราขออนุญาตพาอकिनไป...”

“อ้อ พามันไปเถอะครับไม่ต้องกังวล” ทอยพูดขึ้นเพราะดูเหมือนนรินทร์จะเกรงใจพวกเขา

“มันหลอกलोได้ด้วยขนมปัง ต้นไม้ แล้วก็สัตว์ทุกตัวบนโลกนะครับ ง่าย ๆ เลย” เดย์พูดขึ้น

“เอ่อ เราไม่ได้จะหลอกलोอकिन...”

“พวกผมบอกเผื่ออนาคตจำเป็นต้องใช้กับมันนะครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับนรินทร์ หวังว่าจะได้เจอกันอีก” ทอยบอกแล้วคว้าคอของเดย์ให้ห่าง ๆ นรินทร์หน่อย

“เช่นกันครับ”

“เจอกันนะ เจ้าหญิงพิกุลทองของข้า” เดย์โบกมือให้เพื่อนสนิทตัวเองแล้วเดินเข้าไปในคลินิก

คนที่เพื่อนเรียกว่า ‘เจ้าหญิงพิกุลทอง’ ส่ายหัวไปมาอย่างเอือมระอา อายุก็ปาเข้าไปตั้ง 26 ปีแล้ว ยังชอบเล่นอะไรเหมือนตอนเรียนไปได้

“เจ้าหญิงพิกุลทอง?” นรินทร์เอียงคอสงสัย เจ้าหญิงในนิทานที่พูดจาไพเราะ อ่อนหวาน ยามพูดจามักมีดอกพิกุลทองร่วงหล่นลงมาน่ะเหรอ

“เพื่อนชอบล้อ”

“ทำไมเพื่อนถึงเรียกแบบนี้รู้ไหมครับ”

“เพราะผมพูดแล้วดอกพิกุลร่วง”

“อ่า ๆ ๆ” นรินทร์หัวเราะออกมาอย่างพอใจกับคำตอบ “เราต้องรอเก็บพิกุลทองแล้วแหละเนี่ย”

อคินมองคนตัวเล็กที่หัวเราะชอบใจใหญ่ สองขายาวเดินไปหยิบถุงกระดาษทั้งของเขาและของนรินทร์ที่ห้อยอยู่มาถือไว้ จากนั้นจึงเดินไปจูงข้อมือเล็กให้เดินตาม

“ไปไหนเหรอ”

“กินข้าว”

นรินทร์มองมือหนาที่จับมือเขาไว้แล้วอมยิ้มออกมา เขาชอบเวลาอคินจับมือแล้วเดินจูงแบบนี้มาก ไม่ว่าจะมีคนมองหรือไม่คุณเขาก็ปฏิบัติกับนรินทร์อย่างอบอุ่นเหมือนเดิมเสมอ

“คุณทำอะไรมาให้เราเหรอ”

“แซนด์วิช”

“ทำเองหรือครับ”

“ครับ”

อคินเดินมาหยุดที่สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในเขตของการไฟฟ้านครหลวง ร่างสูงจูงมือคนตัวเล็กกว่าให้มานั่งตรงม้าหินอ่อนข้างริมอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่รายล้อมไปด้วยต้นไม้สีเขียวขจี

“เราสงสัยมาตลอดว่าหลังตึกการไฟฟ้าเป็นยังไง วันนี้รู้แล้ว มีพื้นที่ธรรมชาติกลางกรุงแบบนี้ น่าอัศจรรย์คนทำงานที่นี่จัง”

อคินมองนรินทร์เดินไปหยุดมองวิวด้วยความตื่นเต้น สายตาที่มักเป็นประกายอยู่เสมอ วาววับขึ้นไปอีกเมื่อเจ้าตัวมองทางเขา พอเพลอไปสบดวงตาคู่สวายนั่นเข้าจึงรีบหลบด้วยการถอดกระเป๋าวกาศออกมาวางไว้บนเก้าอี้ยาว

อยู่ในนี้ไปก่อนนะเต้าหู้

“บรรยากาศดีเนอะคุณว่าไหม” นรินทร์เดินมานั่งข้าง ๆ อคิน แล้วเปิดกล่องข้าวของตัวเองส่งให้อคิน

“ครับ” อคินตอบพลางสลับกล่องข้าวกับนรินทร์มาถือไว้

“คุณรู้จักคิมบับไหม มันคือข้าวห่อสาหร่ายแบบเกาหลี ข้างในข้าวมี แดงกวา ไข่เจียว ปูอัด แครร์รอต แล้วก็แฮม เราห่อเป็นแท่งยาว ๆ แล้วก็หั่นเป็นชิ้น ๆ แบบนี้”

มือเล็กเกาะของตะเกียบคืบคิมบับขึ้นมานิ่งขึ้นแล้วยื่นจ่อปากคนตรงหน้า แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าตัวเองลืมหัดจะป้อนจึงชักมือกลับทันที ทว่าอคินกลับจับมือนรินทร์ไว้แล้วบังคับให้ป้อนเข้าปากตัวเองด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“เอ่อ อร่อยไหมครับ” นรินทร์ถามขึ้นอย่างไม่แน่ใจฝีมือตัวเอง

อคินมองคนที่มองมาทางเขาเพื่อรอคอยคำตอบ ความจริงแล้วเขาไม่ชอบกินแครร์รอต ยิ่งแครร์รอตไม่สุกแบบนี้ยิ่งไม่ชอบ แต่...

“อร่อยครับ” นรินทร์น่าจะเหมาะกับแววตาที่มักเปล่งประกายอยู่เสมอที่สุดแล้ว เขาไม่อยากจะเห็นแววตาผิดหวัง

“เรามองคุณออกนะ” นรินทร์พูดพลางหยิบแซนด์วิชขึ้นมาชิมบ้าง มองสีหน้าก็รู้แล้วว่าไม่โอเคเท่าไร ถ้ารสชาติไม่โอเคสำหรับเขานะมันไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย

“นรินทร์อ่านใจเก่งอีกแล้ว”

‘เราแค่ตั้งใจขอบคุณมากต่างหาก’

นรินทร์มองหน้าคนตัวสูงยี้ม ๆ เพิ่งรู้ว่าการได้ชอบใครมาก ๆ โดยหวังแค่ให้เขามีความสุขมันเป็นแบบนี้เอง มันอบอุ่นใจทุกครั้งที่ได้เจอ สุขใจทุกครั้งที่ได้มอง อ่า... นี่เขาชอบอคินมากขนาดนี้เลยหรอเนี่ย

“ไม่ชอบแครร์รอตใช่ไหมครับ” นรินทร์ถามขึ้นเพราะสังเกตว่าอคินเลือกชิ้นที่มีแครร์รอตอยู่นิดเดียวขึ้นมากิน

“ครับ”

“ไว้ครั้งหน้าเราจะไม่ใส่แครร์รอตนะครับ”

“นรินทร์ล่ะไม่ชอบผักอะไร” อคินถามคนที่เอาแต่ยี้มให้เขาอยู่ฝ่ายเดียว

“เราไม่ชอบมะเขือเทศ คุณชอบไหม”

“ชอบครับ”

“มะเขือเทศหรือเรา”

อคินละสายตาจากคิมบับในกล่องข้าวมามองคนตัวเล็กด้านข้าง จนถึงตอนนี้นรินทร์ก็ยังคงมีรอยยิ้มนิ่งและแววตาเป็นประกายส่งมาให้เขาเหมือนเดิม ทำไมเป็นคนที่มีพลังบวกล้นเหลือขนาดนั้น

“มากกว่า”

“หืม มากกว่าอะไรครับ” นรินทร์เอียงหน้าถาม

“มากกว่ามะเขือเทศ” อคินตอบแล้วหลบสายตาแววับของคนตัวเล็กกว่า นรินทร์กำลังแก้มองเขาชัด ๆ

“ชอบเรามากกว่ามะเขือเทศหรือครับ”

“...”

“ไม่ตอบแสดงว่าใช่แล้ว”

ความเจียบของอคินทำเอา นรินทร์อยากกระโดดด้วยความดีใจ แต่ก็ทำได้แค่มิให้อีกฝ่ายจนแค้นแทบปริ ถึงจะชอบมากกว่ามะเขือเทศก็ใช่ว่าจะชอบมากกว่าอย่างอื่นนี่นา เขาอาจจะแพ้ขนมปังก็ได้

“ขนมปังสังขยาครับ”

“ขนมปังสังขยาครับ” อคินตอบแบบไม่ต้องคิดอะไรเลย คนถามอยู่ปากเล็กน้อยเหมือนคำตอบไม่ได้เป็นดังที่เจ้าตัวหวัง มือหนาจึงเอื้อมมือไปวางเหมะไว้บนกลุ่มผมนุ่ม

แมวมองจนชะแล้ว

“ผมชอบขนมปังสังขยาที่ นรินทร์เป็นคนทำ”

พออคินตอบแบบนั้น แก้มเนียนใสจึงเปลี่ยนเป็นแดงระเรื่อขึ้นทันตา ก่อนจะยี้มคนชี้เขินเบา ๆ ด้วยความมั่นใจ ก็เพราะมีท่าทางน่ารักแบบนี้ไง เขาถึงได้ชอบเผยให้เห็นอยู่เรื่อย อีกอย่างเขาเพิ่งค้นพบไม่นานมานี้เองว่า นรินทร์น่าจะสนใจกว่าขนมปังสังขยา

06/09(Narin) : เราทำให้ทุกคนมาชอบเราไม่ได้หรอกครับ
ถ้าเขาไม่ชอบเราเพราะเราเก่งกว่าเขา มันก็เป็นปัญหาของเขาแล้วแหละ ไม่ใช่ของเรา

07/09: นมดาราทอง

สองยายว้าวเข้าไปในร้านเช่าหนังสือด้วยท่าทางสบายบนไหล่สะพายกระบอกแบบที่มีแผ่นไฟฟ้าแผ่นใหญ่ด้านใน ร่างสูงเล็กที่นั่งติดกระจกหน้าร้านเพื่อให้สามารถมองเห็นร้านกาแฟฝั่งตรงข้ามได้ถนัดตา ก่อนนำแผ่นที่อยู่ในกระบอกแบบมาวางบนโต๊ะยาว เป็นอีกหนึ่งวันที่อดินต้องมาคุมไซต์งานแทนหัวหน้าและคงจะต้องมาแถวนี้อีกหลายวัน งานของเขาเองยังไม่เสร็จกลับต้องมาทำงานแทนคนอื่นอีกแล้ว

แต่ถึงงานจะหนักก็คงไม่แหย่ไปหมดหรอกมั้ง...

สายตาคมทอมองไปยังร้านกาแฟตรงข้ามที่ตกแต่งร้านด้วยสไตล์โมเดิร์นญี่ปุ่นสองชั้น พื้นผนังทาด้วยโทนสีขาวสะอาดตาสลับกับเฟอร์นิเจอร์สีน้ำตาลอ่อนข้างหน้าชั้นล่างเป็นกระจกโปร่งใสมองเห็นด้านในตัวร้านด้วยไฟสีอบอุ่น ส่วนชั้นบนมีบานหน้าต่างกระจกใสหนึ่งบานและระเบียงไม้สีน้ำตาล พื้นผนังสีขาวเหนือบานหน้าต่างเป็นชื่อร้านถูกเขียนด้วยตัวหนังสือสีดำ

The blue star and pinky sky Café

สายตาคมจ้องเขม็งไปยังร้านหนึ่งที่อยู่ ๆ ก็เปิดบานหน้าต่างออกมา เจ้าตัวยืนหน้าออกมารับแสงแดดยามเช้าแล้วระบายยิ้มบาง ๆ อดินยกมือขึ้นมาทำคามองเจ้าของร้านฝั่งตรงข้ามอย่างตั้งใจ นรินทร์เป็นคนที่ยิ้มเก่ง อะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ทำให้ยิ้มได้แล้ว เป็นคนที่มีความสุขกับสิ่งรอบข้างได้ง่ายมาก ใครก็ตามที่ได้มองไปยังรอยยิ้มและแววตาคู่สวยนั้นเป็นต้องยิ้มตาม

คนยิ้มเก่งหายเข้าไปในห้องครัวหนึ่งแล้วออกมาพร้อมกับโทรศัพท์ในมือ เจ้าตัวยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายท้องฟ้าสีสวยแล้วยืนยิ้มชื่นชมรูปภาพที่ตัวเองถ่าย

ครี๊ด

แรงสั่นของโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าทางเก่งทำให้อคินละลายตาจากนรินทร์ ล้วงเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูดูแจ่มเตือนจากไลน์

นรินทร์: *รูปภาพห้องฟ้า* วันนี้ห้องฟ้าสวยเนอะ คุณว่าไหม

อคินอ่านเสร็จแล้วเงยหน้าขึ้นไปมองเจ้าของข้อความอีกครั้ง เจ้าตัวทำท่าทางตลกด้วยการยกโทรศัพท์ขึ้นไปเหนือศีรษะแล้วเงยหน้าขึ้นมอง ทำแบบนั้นมันจะปวดคอไม่ใช่หรอ
ง

AKIN: เอาโทรศัพท์ลง เดี่ยวปวดคอ

นรินทร์นำโทรศัพท์ลงแล้วมองไปรอบ ๆ ทันที ก่อนที่ดวงตาคู่สวยจะไปหยุดอยู่ร้านเช่าหนังสือฝั่งตรงข้าม ตาสวยจึงเบิกกว้างเล็กน้อยแล้วเพ่งมองดี ๆ

อคิน!!!

เมื่อแน่ใจว่าเป็นใคร นรินทร์จึงรีบวิ่งเข้าไปหลบในห้องตัวเอง ให้ตาย แล้วเมื่อครู่เขาแสดงท่าทางยังง้อออกไปบ้างเนี่ย

ครี๊ด

AKIN: ผมขออเมริกาโน่ร้อน 1 แก้วครับ

นรินทร์: คุณมาก็ไม่บอกเราก่อนเลย

AKIN: นรินทร์ยังไม่เปิดร้าน

“สำหรับคุณเราเปิดดีห่ายังได้” นรินทร์พูดออกมาคนเดียวแล้วกดอีโมจิที่มักใช้ประจำส่งไปให้ ก่อนจะเดินลงไปชั้นล่างเพื่อชงกาแฟแก้วโปรดให้คุณเขา

นรินทร์: ._.

อคินขมวดคิ้วงให้กับสัญลักษณ์ที่นรินทร์ส่งมาให้ สิ่งนี้มันหมายความว่าอย่างไร คณิตศาสตร์วิศวกรรมที่เรียนมาก็ไม่เห็นมีสัญลักษณ์แปลกประหลาดแบบนี้ ด้วยความไม่เข้าใจเขาจึงกดคัดลอกสัญลักษณ์นั้นไปวางในช่องแชตของกลุ่มเพื่อนหวังคลายความสงสัย

AKIN: ._.

YourDay: อะไรของมึง ._.?

YourToy: อะ มันส่งมาแค่นี้ละหยา =___=

Tayfah: มันตื่นเข้าไป สงสัยเพี้ยน

ลมหนาว: ตอนนี่ก็เข้าอยู่นะครับ คินตื่นเข้ากว่านี้อีกเหอ!

Tayfah: มันออกจากห้องตั้งแต่ 6 โมงอะลมหนาว

อคินอ่านข้อความของเพื่อนแล้วสายหัวไปมา เขาพิมพ์ไม่เคยทันพวกมันเลย จะกดส่งไปที่ไรก็เปลี่ยนหัวข้อใหม่ก่อนตลอด

YourSun: 6 โมงเช้า O.O!!

YourDay: O [] O!!

YourToy: O^O!!

เดือนธันวา: พวกมึงจะใช้โม่จิทำไม -_-;;

ลมหนาว: เอ่อ ._. ของเดือนยากสุดเลยนะครับ

Tayfah: พอกันที =___=*

อคินเลิกสนใจเพื่อนในแชตด้วยการคว่ำหน้าโทรศัพท์ไปเลย พวกมันคงรู้ว่าเขาจะถามว่าอะไรแน่นอน ถึงได้ส่งมาจนขนาดนั้น หาสาระไม่ค่อยจะได้เลยพวกนี้

“มาเข้าจingle นะครับวันนี้” นรินทร์วางแก้วอเมริกาโน่ร้อนไว้บนโต๊ะแล้วนั่งข้างอคิน

“งานผมเยอะ” อคินตอบพลางหยิบเบอร์ลินโน้ตบุ๊กขึ้นมา คนตัวเล็กกว่าสวมผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาลเข้มมีรอยเปื้อนสีเล็กน้อย เหมือนไม่ใช่ผ้ากันเปื้อนที่เอาไว้ใส่ครัวแต่มีไว้สำหรับใส่ตอนวาดรูป

“เราทำดาราทองมาให้คุณด้วยนะ”

นรินทร์นำกล่องขนมที่หิ้วมาพร้อมกระเป๋าผ้าออกมาวางไว้บนโต๊ะ ก่อนจะส่งยิ้มน่ารักให้อีกคน พอจะรู้ว่าอคินทำงานหนักมากแทบจะไม่มีเวลาได้กินข้าว เขาจึงอยากทำขนมที่กินแล้วรู้สึกมีพลังเยอะ ๆ มาให้ จะได้มีแรงทำงานต่อ

“ทำเองเลยเหรอครับ”

“อ้อ เราทำเมื่อวานอะ กะจะเอาไปให้คุณที่การไฟฟ้าแล้วเชียว เราทำเผื่อพี่ ๆ ที่ทำงานคุณด้วยนะครับแต่ไม่ได้เอามาด้วย” นรินทร์พูดพลางหยิบกล่องสีน้ำตาลแบบพกพา พูกัน และสมุดสเก็ตช์ภาพขึ้นมา

“ใจดีอีกแล้ว” อคินหยิบดาราทองหน้าตาน่ากินขึ้นมาชิมหนึ่งคำ ความหอมหวานแล่นเข้าสู่ปลายลิ้นจนดวงตาแอบเบิกกว้างเล็กน้อย

“อร่อยไหมครับ ดาราทองเป็นขนมไทยโบราณที่คนส่วนมากมักสับสนกับขนมจำมงกุฏ ดาราทองเป็นขนมที่ใช้เวลาทำนานมาก เพราะมีขั้นตอนการทำที่ละเอียด ปัจจุบันจึงหาทานได้ยากแล้ว”

คนตัวสูงมองขนมดาราทองที่เขารู้ดีว่าต้องอาศัยความละเอียดและความประณีตขนาดไหน นรินทร์ทำออกมาได้สวยและน่ากิน ช่างเป็นคนที่น่าทึ่งจริง ๆ

“เราใช้เวลาแค่เมล็ดแตงโมกับน้ำตาลทรายเป็นเวลา 1 ชั่วโมงครึ่ง เพื่อให้น้ำตาลเกาะเมล็ดเป็นหนาม ๆ แบบนี้” นิ้วเรียวยาวชี้ไปยังเมล็ดแตงโมตรงฐานของขนมดาราทอง

“จากนั้นเราก็ปั่นให้เป็นวงกลมแล้วแกะสลักให้เป็นหกเหลี่ยมแบบนี้ แล้วเราก็แปะทองก่อนอบรมควันด้วยเทียนอบอีก 15 นาที ความหอมที่ติดอยู่ปลายลิ้นเป็นความหอมจากเทียนนี้แหละครับ”

อคินมองคนอธิบายขนมตัวเองอย่างชื่นชม ใบหน้าหวานระบวยรอยยิ้มออกมาบนใบหน้า เวลาได้ทำในสิ่งที่ตัวเองรักแล้วมีความสุขมันเป็นแบบนี้เอง เจ้าตัวเอียงคอสงสัยมาทางเขาเล็กน้อยเพราะผลอมองนานเกินไป จึงแก้เขินด้วยการเอื้อมไปจับมือของคนตรงหน้าไว้ข้างหนึ่งก่อนจะใช้นิ้วเรียวยาวของตัวเองบรรจงวาดรูปก้อนเมฆลงไปในฝ่ามือเล็ก

“ขอบคุณนะครับ” อคินพูดหลังวาดก้อนเมฆให้นรินทร์ ก่อนล้วงเอาบัตรเครดิตตัวเองมาวางไว้บนฝ่ามือที่เล็กกว่ามือเขา

“อะไรอะครับ”

“นรินทร์ตัดค่ากาแฟ ค่าขนม ค่าข้าวเช้า ค่าจัดส่งจากบัตรผมเลยครับ”

“เฮ้ยไม่ได้ เราเต็มใจให้ะครับ!” คนตัวเล็กกว่าพยายามยัดบัตรเครดิตคืนใส่มืออคิน

สำหรับคุณเราให้ทั้งร้านยังได้เลยนะ!

“คุณอะ รับคืนไปเถอะครับ มาให้เราทั้งบัตรแบบนี้ได้ไง”

“อย่าดื้อ”

“คุณนั่นแหละ ก็เราอยากให้อะ เราไม่อยากได้เงินคุณสักหน่อย” นรินทร์มองค้อนคนตัวสูงอย่างไม่พอใจ

“อย่าเถียงพี่” อคินรวบมือเล็กทั้งสองข้างมาจับไว้ด้วยมือข้างเดียว แล้วใช้อีกข้างยี้ผมคนดื้อเบา ๆ

“แบบนี้ทุกทีเลยคุณอะ”

แล้วก็ป็นนรินทร์เองที่ยอมแพ้

นรินทร์อยู่ปากเล็กน้อยแล้วหันมาสนใจการวาดภาพสีน้ำบนโต๊ะ จริง ๆ วันนี้เขาคิดว่าจะวาดรูปภาพเสมือนจริงตามที่ลูกค้าสั่งมา แต่ไม่มีอารมณ์จับดินสอเลย เขาอยากจับพู่กันวาดสีน้ำมากกว่า มือเรียวหยิบหลอดสีเขียวมาบีบใส่ถาดสีเล็กน้อย ก่อนจะใช้พู่กันเบอร์เล็กจุ่มลง

“ผมต้องได้แจ้งเตือนจากการตัดบัตรนะครับ” อคินบอกพลางมองปลายพู่กันของนรินทร์

“เราคิดแค่ค่ากาแฟ ค่าส่งได้ไหมครับ” นรินทร์ละสายตาจากกระดาษไปมองหน้าอีกคน “เราอยากทำขนมให้คุณ ทำกับข้าวให้คุณ เราอยากเลี้ยงคุณอะ”

“ผมโตแล้วนะ” อายุมากกว่านรินทร์ด้วย

“เรารู้ ให้เราทำให้คุณเถอะนะ”

“ให้ผมจ่ายครึ่งหนึ่ง” คนโตกว่าพูดขึ้นอย่างเด็ดขาด

“เราเอาชนะคุณไม่ได้ทุกที”

นรินทร์หยิบสีเหลืองขึ้นมาบีบใส่ภาตสีแล้วนำพู่กันลงไปคนอย่างเบา มือ ก่อนจะเคลื่อนย้ายมือเรียวสวยมาจรดพู่กันลงบนกระดาษขาว ภาพของภูเขาสีเขียวสลับกับสีเหลืองค่อย ๆ ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง จนเวลาได้ผ่านไปครู่หนึ่ง คนวาดก็ยังไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังโดนจ้อง

“ทำไมนรินทร์ถึงเลือกเรียนทัศนศิลป์”

“อืมม ตอนเราเลือกเรียนทัศนศิลป์ เราฝันไว้ว่าเราอยากขายงานวาดของเราในราคาสูง ๆ ต้องได้เงินเยอะมากแหง เราเลยคิดว่าตัวเองชอบวาดรูปเพราะค่าตอบแทนมันเยอะ แต่พอมันเป็นสิ่งที่ต้องทำในทุก ๆ วัน สิ่งที่ชอบมันเลยกลายเป็นสิ่งที่ไม่ใช่และไม่อยากทำอีกต่อไป”

“...”

“คุณรู้ไหมตอนนั้นเราเพิ่งอยู่ปีหนึ่งเอง เราเครียดจนอยากฆ่าตัวตายแหละ แต่มีอาจารย์คนหนึ่งเข้ามาหาเราแล้วถามเราว่า ในขณะที่วาดรู้สึกถึงอะไร ค่าตอบแทนของตัวเองหรือความสุขของผู้ได้ครอบครอง เราตอบอาจารย์ไม่ได้ อาจารย์จึงร่างภาพภาพหนึ่งมาให้เราใช้สีน้ำระบาย” มือเรียวบีบสีน้ำเงินกับสีขาวใส่ภาตด้วยท่าทางใจเย็น

“พอเราลองระบายสีตามลายเส้นที่อาจารย์วาดมา ความรู้สึกในขณะที่เราระบายมันคือความรู้สึกสงบ และหวังอยากให้อาจารย์ได้เห็น อยากให้อาจารย์ได้รับความสุขจากภาพของเรา ตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงทุกวันนี้ เหตุผลของการวาดรูปของเราจึงมีอยู่อย่างเดียวคือความสุขของคนที่ได้รับภาพวาดเราไป”

นรินทร์วางพู่กันไว้บนภาตสีก่อนจะค่อย ๆ ฉีกหน้ากระดาษขนาด A3 ที่เพิ่งวาดออกมาจากสมุดสเก็ตช์ภาพส่งให้ออคิน

“อะ เราให้”

ออคินรับภาพวาดจากมือเล็กขึ้นมาดู ภาพตรงหน้าของเขาเป็นภาพวาดสีน้ำมีภูเขาสลับซับซ้อนเขียวข่ม และทะเลสาบสีคราม เป็นภาพที่มองแล้วเหมือนได้พาตัวเองออกจากความวุ่นวายของเมืองกรุงเข้าไปอยู่ในพื้นที่ที่เงียบสงบ ผ่อนคลาย และสบายใจ นรินทร์จะรู้ตัวไหมว่าตั้งแต่รู้จักกันมาตัวเองส่งความสุขให้กับออคินไปมากแค่ไหนแล้ว

“นรินทร์น่ารักอีกแล้ว”

“คุณน่ารักกว่าเราอีก”

“ผมยังไม่ได้ทำอะไรให้นรินทร์เลย”

“เป็นคุณก็น่ารักหมดนั่นแหละ” นรินทร์พูดอย่างแผ่วเบา

“อะไรระครับ”

“เปล่าครับ แล้วคุณล่ะ ทำไมถึงเลือกเรียนวิศวะ”

“ผมชอบฟิสิกส์เพราะฟิสิกส์เป็นสิ่งสวยงาม” อคินตอบพลางรวบแบบแปลนไฟฟ้า และภาพวาดของนรินทร์ม้วนเก็บไว้ในกระบอกแบบ

“มีคนเคยกล่าวเอาไว้ว่า ใครก็ตามที่มองว่าฟิสิกส์สวยงามเป็นคนที่มีเสน่ห์”

ใครกล่าวล่ะ นรินทร์คิดเอาเอง...

“แล้วนรินทร์มองว่าสวยงามไหมครับ”

“เรายังไม่เคยเรียนครับ เราเลยมองไม่ออกกว่าเป็นสิ่งสวยงามไหม”

“งั้น ผมจะยกตัวอย่างให้นรินทร์ดูหนึ่งเรื่องนะครับ”

“โอเค” นรินทร์เอ่ยออกมาอย่างดีใจ พอรู้บ้างว่าฟิสิกส์ยากมาก แต่การจะได้ฟังอคินที่มองว่าฟิสิกส์สวยงามก็น่าตื่นเต้นไม่น้อยทีเดียว

“ขอยืมนะครับ” อคินชี้ไปทางตู้กันหลายเบอร์ของนรินทร์แล้วเลือกมาหนึ่งด้ามหลังได้รับอนุญาตจากเจ้าของ ก่อนจะเทกระดาษขนาด A4 ออกจากกระบอกแบบ พลิกหน้าที่ยังไม่เขียนขึ้นมาใช้ มือหนาจุ่มตู้กันลงบนสีน้ำเงินแล้วระบายให้เป็นวงกลมเท่าเหรียญหนึ่งบาท ลงบนกระดาษขาว

“นรินทร์รู้ไหมครับว่าดวงดาวที่เราเห็นบนฟ้านั้นมันสามารถคำนวณความสว่างได้”

“จริงหรือครับ!” นรินทร์ทำตาโตอย่างตื่นเต้น เพราะเป็นคนที่ชื่นชอบดาราศาสตร์มาก แต่ไม่ได้ชอบมากถึงขั้นนั่งคำนวณแบบอคิน

“ครับ ดวงดาวที่เราเห็นบนท้องฟ้านั้นจะมีสีเส้นแตกต่างกันออกไป และสีของดวงดาวมันสามารถบอกอุณหภูมิพื้นผิวของดวงดาวได้ด้วย ที่ผมวาดบนกระดาษเป็นสีของดวงดาวและพยัญชนะพวกนี้คือชนิดของสเปกตรัม” อคินชี้ให้นรินทร์ดูวงกลมสีต่าง ๆ ให้คนสนใจฟิสิกส์ดาราศาสตร์ดู

นรินทร์มองตามนิ้วอคินที่ชี้ตามวงกลมสีต่าง ๆ แล้วละสายตาจากกระดาษขึ้นไปมองใบหน้าเรียบนิ่งของอคิน ใบหน้าตอนกำลังตั้งใจอธิบายให้เขาฟังช่างน่ามองเสียจริง ถ้าสวมแว่นสักหน่อยแล้วเปิดคอร์สสอนพิเศษนะสัญญาว่าจะตั้งใจเรียน

“วงกลมแรกสีน้ำเงินสเปกตรัม O เป็นอุณหภูมิที่สูงที่สุดโดยมีอุณหภูมิมากกว่า 30,000 เคลวิน...”

สิ่งที่อकिनกำลังพูดมานั้นไม่ได้เข้าหวัณรินทร์เลยสักนิด ภาพที่ร่างสูงตรงหน้าจับพู่กันพูดจาฉะฉานน่าสนใจมากกว่า อकिनอธิบายเข้าใจง่ายนะนรินทร์พอเข้าใจ แต่เวลาอकिनแทนค่าด้วยสูตรอะไรไม่รู้เยอะเยอะนั่นมันทำให้นรินทร์มองฟิสิกส์สวยงามไม่ได้จริง ๆ มีแต่ตัวเลขเต็มไปหมดเลย

“นี่ครบเสร็จแล้ว ค่าความต่างของแสงสว่างในแต่ละดวงดาว” อकिनวงกลมลงบนตัวเลขคำตอบแล้วหันไปสบตากับคนตาสวยด้านข้าง บนแก้มมีสีเลอะแก้มเนียนอยู่เล็กน้อย ไม่รู้เจ้าตัวไปทำยังไงให้เลอะแบบนี้

“นรินทร์มองผมอยู่ตลอดเลยหรือครับ”

“อ้อ ถ้ามีคนพูดก็ต้องมีคนฟังสิ”

“พอฟังแล้วนรินทร์คิดว่าฟิสิกส์สวยงามไหมครับ”

“เรามองว่าสีต่าง ๆ บนโลกเป็นสิ่งที่สวยงาม ถ้าเรื่องของสีมันอยู่ในฟิสิกส์ด้วย ฟิสิกส์ก็คงสวยงามละมังครับ”

“จันที่บอกมีคนเคยกล่าวว่าใครมองฟิสิกส์สวยงามเป็นคนมีเสน่ห์ เขาก็พูดไม่เกินจริงหรอกครับ”

นรินทร์ระบายยิ้มออกมาจนตาหยี นึกเรื่องสีของดวงดาวทั้งหมดมาอธิบายก็เพียงพอจะชมว่าเขามีเสน่ห์หรือ คงเป็นการเอ่ยมแบบฉบับวิศวกรใช้ไหม น่ารักขนาดนี้เชียวนะ แต่ตอนนี้จับทางได้แล้วแหละว่าถ้าจะให้คุณเขาพูดอะไรยาว ๆ ต้องเป็นเรื่องที่คุณเขาถนัด หรือสิ่งที่คุณเขาชอบเท่านั้น

“แต่เวลาคุณคำนวณค่าความสว่างนะเราไม่เข้าใจเลยสักนิด”

“ไม่เป็นไรครับคนเรามีความเก่งที่แตกต่างกัน แล้วนรินทร์ไปไหนไหมวันนี้” ถ้าไม่ได้ไปไหนจะแกล้งให้สีเลอะหน้าอยู่แบบนี้ทั้งวัน

“เรามีนัดbriefingกับลูกค้าตอน 10 โมงนะ คุณล่ะครับ”

“คุมไซต์ละแวกใกล้ ๆ นี่”

“แล้วคุณจะเข้าร้านเราไหมครับ”

“เข้าครับ ผมจะไปนั่งทำงานที่นั่น”

“โอเค้ ตอนเย็นเจอกันนะครับ!”

นรินทร์เก็บอุปกรณ์ตรงหน้าตัวเองแล้วยืนขึ้น เขาจะต้องรีบกลับมาเจอคนที่ร้านให้ได้! แต่ก่อนจะเดินออกไปมือเล็กกลับถูกคว้าเอาไว้ก่อน แก้มเนียนนุ่มถูกสัมผัสด้วยมือหนาของคนตรงหน้าจนเกิดอาการร้อนผ่าวไปพร้อมกับหัวใจที่เต้นโครมคราม

“สี่เลอะแก้ม”

อคินลูบสี่ที่เลอะแก้มของนรินทร์ออกอย่างแผ่วเบาแล้วยืนขึ้นเต็มความสูง ใบหน้าหวานขึ้นสีแดงระเรื่อจนเขาอดที่จะยิ้มนเบา ๆ ด้วยความเอ็นดูไม่ได้

นิดเดียวแก้มก็แดงแล้ว นรินทร์น่ารักมาก...

“ตั้งใจทำงานนะครับ”

นรินทร์รีบหันหลังหนีอคินแล้วก้าวขาฉับ ๆ เดินออกไปจากร้านเช่าหนังสือ แต่ยังไม่ถึงไหนคนตัวเล็กก็เดินเข้ามาในร้านอีกครั้งแล้วส่งยิ้มให้กับคนตรงหน้า

“ขอให้เป็นวันที่ดีนะครับ”

พูดจบเจ้าตัวก็รีบวิ่งตรงเข้าไปในร้านตัวเองโดยไม่หันกลับไปมองอคินอีกเลย หัวใจเจ้ากรรมที่พุกหลัง ๆ ถูกควบคุมโดยใครอีกคนเด่นไม่เป็นสำ อุดหนุนภูมิความร้อนบนใบหน้าน่าจะมากกว่าค่าความสว่างของดวงดาวที่อคินคำนวณแล้วตอนนี้

อคินเป็นคนหรือนิวเคลียร์กันแน่ ทำไมอารมณ์ภาพทำลายล้างสูงขนาดนี้!

อคินมองฝนโปรยปรายอยู่นอกร้านพลางนึกเป็นห่วงอีกคนที่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่กลับร้านสักที พลันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองไม่ได้มีเหตุผลอะไรจะต้องเป็นห่วงขนาดนั้นจึงสลัดความคิดนั้นออกไป

เมี้ยววว

ดวงตาคมละสายตาจากนอกกระจกลงมามองเจ้าแมวก้อนส้ม ศีรษะเล็กถูตรงข้อเท้าอย่างออदอ่อน คนถูกอ่อนแพ้อย่างราบคาบอ้อมแมวม้วนกำลังโตขึ้นมาลูบหัวอย่างอ่อนโยน

“เต้าหู้ เจ้านายทำอะไรอยู่” อคินอ้อมเต้าหู้ขึ้นมาถาม ดวงตาใสแป๋วมองมาทางเขา พลังเยี่ยงคอสตัส พอไม่มีคำตอบจากแมว อคินจึงวางเต้าหู้ลงกับพื้น ก่อนจะยกโทรศัพท์ขึ้นมาดูถ่ายเต้าหู้รัว ๆ ความน่ารักของเจ้าแมวตัวน้อยทำให้อคินเผยยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู

ครี๊ด

ข้อความจากนรินทร์ดังขึ้นมาบนจอโทรศัพท์นิ้วเรียวจึงกดเข้าไปอ่านทันที พอเห็นข้อความจากนรินทร์ความรู้สึกสบายใจก็เกิดขึ้นกับเขา ความรู้สึกสับสนนี้มันอะไรกัน

นรินทร์: คุณยังอยู่ที่ร้านหรือเปล่า เรากำลังกลับมาครับ

AKIN: ครับ

อคินลูบศีรษะเต้าหู้เบา ๆ ก่อนจะเดินตรงไปหาครีมหน้าเคาน์เตอร์ จำได้ว่าก่อนไปนรินทร์ไม่ได้พกร่มติดตัวไปด้วย เขาจึงตั้งใจจะไปรับนรินทร์ที่หน้าสถานีรถไฟเพราะกลัวอีกคนจะตากฝน

“นรินทร์กำลังมา”

“อ้อค่ะ พี่คินจะกลับแล้วหรือคะ”

“ผมจะไปรับนรินทร์ครับ”

“มีร่มไหมคะ” ครีมถามอย่างเป็นห่วง

“มีครับ ผมฝากพาเต้าหู้ไปชั้นสองได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ”

อคินเดินไปหยุดหน้าประตูร้านก่อนยกมือขึ้นมาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตเพื่อคลายความอึดอัด ส่วนอีกข้างหยิบร่มในกระเป๋าเป้ของตัวเอง จากนั้นจึงเดินออกจากร้านไป สองขาวยาวเดินไปตามทางเท้าพร้อมกับฝนที่ตกลงมาพอให้เย็นชุ่มฉ่ำ มือหนากระชับร่มไว้แล้วหยุดคิดกับการกระทำของตัวเองสักพัก

ความรู้สึกเหมือนรอคอยใครสักคนกลับบ้านนี้มันคืออะไร...

นรินทร์ตะบัตร์ออกจากสถานีแล้วก้าวฉับ ๆ อย่างรีบร้อน อคินเลิกงานตั้งแต่หกโมงแล้ว กว่าเขาจะคุยกับลูกค้าเสร็จก็ปาไปสามทุ่ม สองขาเรียวก้าวขึ้นบันไดเลื่อนพลางออกแรงเดินบนบันได การเดินบนบันไดเลื่อนแบบนี้มันอันตรายเจ้าตัวรู้ดี แต่ก็ปล่อยให้อคินรอนานไปมากกว่านี้ไม่ได้เช่นกัน

ร่างบางหายใจอย่างเหนื่อยหอบเมื่อขึ้นมาถึงหน้าสถานี ดวงตาคู๋สวยสะดุดเข้ากับร่างที่คุ้นเคยกำลังยืนพิงราวบันไดด้วยท่าทางใจเย็น เสื้อเชิ้ตสีขาวถูกปล่อยออกจากกางเกงชีโนสีเบจ รองเท้าผ้าใบสีขาวเปื้อกฝนเล็กน้อย เห็นแบบนี้ใบหน้าหวานจึงระบายยิ้มออกมาพร้อมกับหัวใจที่เต้นอย่างไม่เป็นสำ ไม่รู้เลยว่าสาเหตุที่หัวใจเต้นแรงขนาดนี้เพราะวิ่งมาหรือเพราะคนตรงหน้ากันแน่

“คุณ”

อคินเงยหน้าขึ้นมามองคนตัวเล็กกว่านี้จั้น นรินทร์คงหาคำตอบให้เขาได้ในสักวันว่าทำไมเขาถึงรอ ทำไมเขาถึงมักมาวนเวียนอยู่ที่ร้านของนรินทร์ และทำไมตอนอยู่กับนรินทร์ถึงสบายใจเหมือนอยู่บ้าน แต่ตอนนี้เขายังหาคำตอบจากนรินทร์ไม่ได้เลยว่าเขาทำไปทั้งหมดเพราะอะไร

“รอนานไหม”

“ไม่นานครับ”

“จริง ๆ รอเราที่ร้านก็ได้ นะครับ”

“นรินทร์ไม่ได้เอาร่มมาด้วย”

“เลิกงานตั้งนานแล้วทำไมไม่กลับบ้านล่ะครับ” นรินทร์ถามอย่างสงสัย ก็ปกติคุณเขาทำงานเสร็จก็กลับเลยนี่นา

“นรินทร์บอกว่าตอนเย็นเจอกัน”

“แล้วคุณก็รอเรานานขนาดนี้อะนะ” นรินทร์ถามเพราะรู้สึกผิด ทำไมถึงเป็นคนที่น่ารักได้ขนาดนี้

“กลัวนรินทร์กลับมาแล้วไม่เจอผม”

“ขอบคุณและขอโทษที่ทำให้ต้องรอนะครับ เราารู้สึกเหมือนกำลังกลับบ้านเลย” นรินทร์พูดออกไปแบบนั้นไม่เกินจริงเลย แค่คิดว่ามีคนรออยู่ก็อบอุ่นไปทั้งหัวใจแล้ว

“เหมือนกันครับ” อคินพูดอย่างแผ่วเบาพลาถางร่มออกมาแล้วดึงร่างเล็กให้เข้ามาอยู่ไต่ร่มด้วยกัน ก่อนจะก้าวขาเดินไปตามทางเท้าอย่างไม่รีบร้อน

“ที่บอกว่าเหมือนกันหมายความว่ายังไงหรือครับ”

“ตอนนี้ยังไม่รู้จะอธิบายยังไง” อคินไม่สามารถอธิบายออกมาได้จริง ๆ ว่าความรู้สึกเหมือนรอใครสักคนกลับบ้านเพื่อกินข้าวด้วยกันมันคืออะไร เขาสับสนเกินกว่าจะเรียบเรียงออกมาเป็นคำพูดให้อีกฝ่ายได้ฟัง ก่อนเอียงร่มไปทางคนตัวเล็กกว่าเพื่อไม่ให้เจ้าตัวเปียก

“เรามีเวลาฟังคุณได้ตลอดนะครับ” นรินทร์เงยหน้าขึ้นไปมองเสี้ยวหน้าคนตัวสูง การสับสนอยู่นิด ๆ ก็โรแมนติกไม่น้อยเลย

“ตอนนรินทร์รู้ว่าผมรออยู่ อย่าวิ่งได้ไหม”

“ทำไมหรือครับ เรากลัวคุณรอนานนี่นา”

“เดี๋ยวลืมนะ อย่าเดินบนบันไดเลื่อนด้วย”

“คุณเห็นหรือครับ” นรินทร์ถามพลาถางทำตาโต ก็ตอนนั้นอคินเล่นโทรศัพท์อยู่ไม่ใช่หรือ

“เปล่า ผมแค่โยนหินถามทาง” อคินหยุดแล้วหันไปหาคนตัวเล็กกว่า ก่อนจะใช้นิ้วชี้เคาะเบา ๆ บนกลุ่มผมนุ่มเพื่อลงโทษไปสองที

“คุณเจ้าเล่ห์นี่นา”

“อย่าวิ่งเดี๋ยวเจ็บตัว”

“คุณก็อย่าเปียกฝนเดี๋ยวเป็นหวัด” นรินทร์ดันร่มให้ไปทางอีกคนเยอะ ๆ

“เดี๋ยวนรินทร์ไม่สบาย”

“งั้นเราเดินตรงหน้าคุณ” นรินทร์ก้าวไปยืนตรงหน้าอคิน

“จะลืมนะ”

“งั้น...” คนตัวเล็กหยุดกลางคันทำให้อคินชนเข้ากับแผ่นหลังนรินทร์เต็ม ๆ ความใกล้ชิดโดยกะทันหันจึงพาหัวใจเต้นถี่อีกแล้ว “อีกไม่ไกลเท่าไรเรา เราไปนะ!!”

นรินทร์พูดจบก็วิ่งออกจากไต่ร่มของอคินตรงไปร้านตัวเองทันที คนที่เพิ่งบอกอยู่หยก ๆ ว่าห้ามวิ่ง ๆ เดินตามคนต้อไปด้วยความไม่พอใจเล็กน้อย นรินทร์เป็นคนไม่เชื่อฟังเหมือนเต้าหู้เลย

“บอกว่าห้ามวิ่งไงครับ” น้ำเสียงเรียบนิ่งจนผู้ฟังแอบเสียวสันหลังวาบ

“ก็คุณบอกแล้วว่าตอนคุณรอห้ามวิ่งนี่นา” นรินทร์หลุบสายตามองต่ำ
“เข้าร้าน”

คำสั่งของอकिनทำเอานรินทร์มึนหน้าแล้วไม่ยอมเปิดประตูเข้าร้านสักที จนอकिनจ้อง
นรินทร์ด้วยสายตาตำหนิ ทำไม่ถึงเป็นคนที่ยกยากขนาดนี้ เดียวก็โดนน้ำฝนเอา ถ้าร้านยังไม่
ปิดเขาจะเดินเข้าไปหาเต้าหู้โดยไม่สนใจนรินทร์เลย นี่ร้านปิดแล้วคริมก็กลับแล้วด้วย

“ให้เราได้ขอโทษคุณก่อน” นรินทร์พูดแข่งกับเสียงฝนที่จู่ ๆ ก็เปลี่ยนเป็นแรงขึ้น
แถมมีลมกระโชกแรง

“ไม่ได้โกรธ”

“แต่คุณไม่พอใจเราแล้ว”

“แค่ไม่อยากให้เปียกฝน”

“จะไม่ดื้อแล้วครับ”

“ไม่ดื้อก็เข้าร้าน” โอจากฝนจะทำให้ไม่สบาย นรินทร์นอกจากจะเป็นคนดื้อ คนไม่เชื่อ
ฟัง ยังเป็นคนไม่รู้อะไรเลยด้วย

“896432 รหัสร้านเรา” นรินทร์พูดพลางความหาบุญแก้ในกระเป๋า เขาไม่ชอบบัตรรหัส
เท่าไร ชอบใช้บุญแจ่มากกว่าเพราะรู้สึกว่ามันคลาสสิกและเรียบง่ายดี เพิ่งจะมาทำเป็นประตูล็อก
อัตโนมัติไม่นานมานี้เองเพราะพ่อแอบมาติดตั้งให้

“จำได้ใช่ไหมครับ เราบอกครั้งเดียวนะ”

“ไม่ได้ครับ”

“เสียใจนะ แล้วคุณกินข้าวยังครับ ฝนตกหนักขนาดนี้เราไม่ให้กลับนะ” นรินทร์พูด
พลางเดินไปเก็บกระเป๋าและกระบอกแบบของอकिनขึ้นมาสะพายเอง

“ยังไม่กิน” อकिनแย่งกระเป๋าเป้มาถือไว้เอง ในนี้มีไส้ตึกเดียวนรินทร์จะหนัก

“อยากกินอะไรครับเดี๋ยวเราทำให้” นรินทร์เดินขึ้นไปชั้นสอง เจ้าตัวกวาดสายตาคา
เต้าหู้ไปทั่วห้อง พอเห็นนอนขดตัวอยู่บนพรมจึงระบายยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู แล้วหันมาหา
เจ้าของแมวคนแรกอย่างอकिन

“อยากกินขนมปัง”

“อ้วน”

“ผมชอบ”

“พุงนี้แล้วกัน วันนี้กินข้าวกันเถอะ”

“ใจร้าย”

“เราไต่ยินนะ!”

“กินรินทร์ใจร้ายจริง ๆ”

อคินเดินไปนั่งบนเก้าอี้แล้วทำคางมองคนตัวเล็ก เจ้าตัวใส่ผ้ากันเปื้อนสีครีมปักรูปก้อนเมฆ วุ่นกับการทำอาหารอยู่คนเดียวอย่างชำนาญ เขามองมือเรียวยาวหยิบวัตถุดิบนั้นนี้ใส่ลงไปในกระทะด้วยท่าทางคล่องแคล่ว นรินทร์ไม่จำเป็นต้องมองว่าฟิสิกส์สวยงามหรือ แค่นรินทร์ทำกับข้าว ทำขนม วาดรูป นรินทร์ก็เป็นคนที่มีเสน่ห์มากแล้ว

ใช้เวลาไม่นานกับข้าวหน้าตาน่ากินก็วางเรียงอยู่ตรงหน้าอคิน เมล่ง่าย ๆ อย่างผักกะเพราหมูสับส่งกลิ่นหอมไปทั่วห้องครัว ทั้งคู่กินข้าวด้วยกันเป็นครั้งแรก โดยมีอีกคนพูดถามไม่หยุด และอีกคนที่ไม่ค่อยพูดแต่พยายามตอบอีกฝ่ายทุกคำถาม กระทั่งถึงเวลาเข้านอน ต่างคนก็ต่างทำตัวไม่ถูก มองหน้ากันไปมา จนตกลงกันได้ว่าเจ้าของบ้านจะนอนในห้อง ส่วนแขกนอนบนโซฟากับแมวหนึ่งตัว

“คุณนอนได้จริง ๆ ใช่มั้ยครับ”

“ครับ”

“ถ้าปวดหลังไปนอนกับเราได้นะ!” นรินทร์พูดออกไปแบบนั้นแล้วรีบวิ่งเข้าห้องตัวเอง ปล่อยให้อีกฝ่ายมองประตูสีขาวที่ปิดไปอย่างเอ็นดู

ผ่านไปสักพักร่างบนเตียงที่พยายามข่มตาให้หลับก็ลืมตาขึ้นมา นรินทร์กำลังประสบปัญหา เขานอนไม่ได้ แค่คิดว่าอคินนอนอยู่ข้างนอกก็หัวใจเต้นโครมครามแล้ว

ส่วนอีกฝ่ายก็ไม่ต่างกัน ร่างสูงนอนมองเพดานมาครู่หนึ่งแล้ว จะว่านอนไม่หลับเพราะแปลกที่ก็ใช่ แต่อีกหนึ่งความรู้สึกคือมันวูบวาบในท้องแปลก ๆ เหมือนมีอะไรมาบิวนอนอยู่ในท้องเต็มไปหมด

เมื่อย

เจ้าแมวก่อนสัมผัสที่หลับอยู่บนแผ่นอกของอคินส่งเสียงร้องขึ้นเพราะจำกลิ่นนรินทร์ได้ ก่อนจะกระโดดลงจากตัวอคินแล้วเดินตรงไปหาเจ้าของห้องอย่างออदอ่อน

“คือ... เรานอนไม่หลับนะ” นรินทร์อุ้มเจ้าเต้าหู้มาลูบศีรษะแก้เขิน อคินในรูปแบบเสื้อยืดคณะของเขาก็มีอานุภาพทำลายล้างสูงได้เหมือนกันนะ เสื้อที่เขาใส่แล้วตัวใหญ่มากแต่

คุณเขาใส่ได้พอดีเป๊ะ อยู่ ๆ ก็อยากเห็นตอนคุณเขายังเรียนเป็นนักศึกษา อยากเห็นตอนใส่เสื้อป
วิศวะฯ ชะมัดเลย

“เหมือนกันครับ”

“จ้ะขอนั่งเป็นเพื่อนนะครับ” นรินทร์นั่งลงข้างอकिन แล้วความเจียบก็ปกคลุม
ไปทั่วบริเวณอีกครั้ง ดูหนังดีไหม หรือจะวาดรูปดี จะทำอะไรก็พาใจสั่นไปหมดแล้วตอนนี้
ช่วยนรินทร์ด้วย

เจ้าก้อนส้มเต้าหู้เงยหน้ามองนรินทร์เล็กน้อยแล้วย้ายไปขดตัวนอนบนตักของอकिन
เจ้าของตักจึงลูบขนนุ่มโดยอัตโนมัติ

“แล้วต้องโทรบอกรุมเมทไหมครับ จำได้ว่าคุณอยู่กับรุมเมทนี่นา” ชวนคุยไปก่อน
แล้วกัน หากเจียบไปนานกว่านี้ จะได้ยินเสียงหัวใจ

“เทห์ฟ้า”

“ฮะ”

“รุมเมทผมชื่อเทห์ฟ้า”

“อ้อ ชื่อแปลกจังเลย เทห์ฟ้าที่เป็นวัตถุท้องฟ้าหรือเปล่า เขาเป็นเพื่อนสมัยเรียน
เหรอครับ ใช้กลุ่มเดียวกันกับคุณเดย์กับคุณทอยที่เราเพิ่งเจอเมื่อสองสามวันก่อนไหม”
ด้วยความเป็นคนช่างสงสัยจึงรัวคำถามไม่หยุด

“นรินทร์ถามเยอะอีกแล้ว”

“แต่คุณก็ตอบเราเสมอเนี่ยนา”

“เทห์ฟ้าเป็นวัตถุท้องฟ้า มันเคยบอกกับผมว่าชื่อของมันคืออะไรก็ตามที่อยู่
บนท้องฟ้า ชื่อของเพื่อนแต่ละคนในกลุ่มก็ล้วนเป็นเทห์ฟ้าทั้งสิ้น”

“โห เป็นกลุ่มที่หล่อเท่มากเลยนะครับ แล้วชื่ออะไรบ้างเหรอ”

“เดย์ ทอย ลมหนาว เดือน ชัน เทห์ฟ้า และผมอकिनที่แปลว่า ดวงอาทิตย์”

“เป็นวัตถุท้องฟ้าจริง ๆ ด้วย แล้วทอยเป็นวัตถุท้องฟ้ายังไงครับ” นรินทร์ถามอย่าง
สงสัย เดย์ก็น่าจะเกี่ยวข้อง หากโลกไม่หมุนรอบตัวเองก็คงไม่มีวันใหม่ ไม่มีกลางวัน
และกลางคืน ไม่มีวันจันทร์ถึงวันอาทิตย์ เพราะฉะนั้นชื่อ เดย์ ก็น่าจะเกี่ยวข้อง โอโห เกท
เชื่อมโยงต้องเต็มแล้วไหมจ๊ะหะนี่

“ทอยชื่อจริงว่าทินกร แปลว่า ดวงอาทิตย์ครับ”

“โหหห เท่มาก ๆ แต่คุณก็มีเพื่อนเยอะเหมือนกันนะเนี่ย ดีจังเลย รู้จักกันตั้งแต่ปีหนึ่งเลยใช่ไหมครับ” พุดพลาวยืดผ้าห่มของอकिनขึ้นมา อุณหภูมิจากด้านนอกที่เย็นลงจากฝน ส่งผลให้นรินทรรู้สึกหนาวจนต้องเอาผ้าห่มมาห่อตัวเองไว้

“รีโมตแอร์อยู่ตรงไหน”

“ตรงนั้นครับ” นรินทรชี้นิ้วไปตรงข้างผนัง อकिनจึงเดินไปหยิบรีโมตขึ้นมากดเพิ่มอุณหภูมิแอร์ให้มากขึ้นเป็น 27 องศา แล้วกลับมานั่งตามเดิม

“คุณยังตอบคำถามเราไม่หมดเลย”

“ตั้งแต่รู้จักกับนรินทร ผมพูดเยอะสุดในชีวิตแล้วครับ”

“อ่า ๆ ก็เราอยากรู้จักคุณให้มากขึ้นนี่นา อีกอย่างเรื่องของคุณมันน่าสนใจดี”

อकिनมองดวงหน้าหวานนึ่ง นรินทรมากกว่าที่น่าสนใจ ทำวิจัยเกี่ยวกับนรินทรสักเรื่องดีไหม 'กรณีศึกษาเกี่ยวกับนรินทรเจ้าของดวงตาคู่สวย ทำขนมอร่อย วาดรูปเก่ง' นี่คือชื่อวิจัยของเขา จุดประสงค์ก็คงหนีไม่พ้นเพื่อศึกษาความสับสนของตัวเองที่มีต่อนรินทร และเพื่อค้นหาว่าในแต่ละวันเจ้าตัวจะมีอะไรน่าแปลกใจอีกไหม

“คุณ!”

“ครับ?”

“เราเรียกตั้งนานคิดอะไรอยู่”

“วิจัย”

“อะ?” วิจัยอะไรของคุณเขากัน

“ผมกับเพื่อนรู้จักกันตั้งแต่ปีหนึ่ง เดย์ ทอย เตือน และเทห์ฟ้า เรียนวิศวะเหมือนกัน ส่วนลมหนาวกับซัน เพิ่งเป็นเพื่อนตอนปี 2 สนิทกันเพราะเดือนเป็นแฟนกับลมหนาว”

อकिनก้มมองก้อนสับบดัก แล้วมองไปทางภาพวาดของเพื่อนสนิทตัวเองที่อยู่บนผนังห้องของนรินทร น่าจะนอนไม่หลับเพราะไอน้ำกร้อนนั่นแหละ

นรินทรมองใบหน้าของอकिनที่กำลังเล่าเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนตัวเองให้ฟัง เพื่อนกลุ่มนี้คงมีค่ากับอकिनมาก เพราะแววตาในขณะที่เล่าเปี่ยมไปด้วยความรักและความผูกพัน มันต่างกับตอนที่พูดถึงฟิสิกส์เยอะเลย

“น่าอิจฉาเพื่อนคุณจัง”

“ทำไมครับ”

พวกเขาถูกคุณรักยังงัยละ

“อิจฉาเพื่อนของคุณที่ได้คุณเป็นเพื่อนง”

“นรินทร์เป็นเพื่อนผมเหมือนกัน”

นรินทร์นึ่งไปชั่วครู่

เพื่อนอะไรอีก ไม่เป็น ไม่อยากเป็นเพื่อนนนนนนนนนนนน

“คุณอายุมากกว่าเราตั้ง 2 ปี เป็นเพื่อนอะไรกัน”

“งั้นนรินทร์อยากเป็นอะไรครับ”

“เป็นอะไรก็ได้ที่ได้อยู่ใกล้ ๆ คุณอะ”

“เป็นแปลนไฟฟ้าเหรอ”

“เอ่อ...” อคินแก้งหรือไม่รู้จริง ๆ เนี่ย แต่ดูทรงแล้วน่าจะเป็นอย่างหลัง ไว้อาลัยให้นรินทร์ด้วย

“แปลนไฟฟ้าสำคัญกับผมมากนะครับ” อคินโน้มหน้าลงในระดับเดียวกันแล้วยิ้มผมนต์เบา ๆ หากไม่มีแปลนไฟฟ้าก็ไม่รู้จะเอาอะไรทำมาหากินแล้ว แปลนจึงสำคัญไม่ต่างจากอย่างอื่นที่เขาชอบเลย

“เราง่วงแล้ว” นรินทร์ยืนขึ้นแล้วบิดขี้เกียจเล็กน้อย เอาเถอะดีกว่าเป็นคนเลี้ยงแมวไปตลอด พัฒนาขึ้นมาเป็นแปลนไฟฟ้าเขียวนะ เทไม่หยอก

“ฝันดีนะครับ” อคินพูดพลางส่งยิ้มไปให้ ผมยุ่ง ๆ ใบหน้าว่าง ๆ แบบนั้นก็น่ามองไม่น้อย

“เช่นกันนะครับ” นรินทร์ส่งยิ้มจนตาหยิกกลับไปให้อีกคน ก่อนจะรีบวิ่งเข้าห้องตัวเองทันที เพราะอวัยวะด้านซ้ายที่เรียกว่าหัวใจกำลังเต้นอย่างไม่เป็นสำ เวลาคนที่เราชอบส่งยิ้มมาให้เรามันเป็นอะไรที่คันยุบยิบในหัวใจที่สุดแล้ว อยากมีอคินในทุกวันเลยทำงดี

ว่าแต่เมื่อไหร่จะได้เป็นขนมปังสังขยาสักทีนะ

07/09 (Narin) : การสับสนอยู่นิด ๆ ก็ไรแหมนตำกัไม่น้อยเลย

๐๘/๐๙: ท้าวตั้มมัด

นรินทร์เดินออกจากสถานีรถไฟใต้ดินด้วยความรีบร้อน ยกข้อมือขึ้นมาดูนาฬิกา พร้อมคิดว่าที่ขมวดเป็นปม เขาต้องเอางานไปส่งลูกค้าก่อนสิบโมงนี้มันเก่าเฒ่าแล้ว สองขา เรียวเดินไปชะเง้อมองหาวินมอเตอร์ไซด์แล้วรีบยกมือโบกเมื่อเห็นเสื้อสีส้มมาแต่ไกล บอกสถานที่จะไปเสร็จก็รีบรับหมวกกันน็อกมาสวมไว้แล้วก้าวขึ้นรถ

มือเรียวจับกรอบรูปขนาด A1 ที่ห่อด้วยกระดาษห่อพัสดุเป็นอย่างดีไว้อย่างแน่น ริมฝีปาก ถูกเม้มไว้ด้วยความเครียด กลั้วไปหมด กลั้วไม่ทัน กลั้วงานจะไม่น่าพอใจของลูกค้า กลั้ว ลูกค้าให้กลับมาวัดใหม่อีกครั้ง ยิ่งลูกค้าท่านนี้เป็นถึงผู้บริหารระดับสูงยิ่งเพิ่มความกดดันมากไป อีก เมื่อวินมอเตอร์ไซด์พามาจอดที่หน้าบริษัทลูกค้า นรินทร์จึงรีบจ่ายเงินแล้ววิ่งเข้าไปในตัว ตึกทันที

ข้อมือถูกยกขึ้นมาดูนาฬิกาอีกครั้งเมื่อพบว่ายังเหลือเวลาอีกสิบห้านาที ร่างบางจึง ถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะจัดเสื้อผ้าหน้าผมของตัวเองให้เรียบร้อย สูดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วยิ้มออกมาเล็กน้อยตามประสาคนชอบยิ้ม

ครี๊ด

มือสวยล้วงเอาโทรศัพท์ของตัวเองออกมาดูหลังแลกบัตร์เพื่อแตะลิฟต์ขึ้นไปชั้น ผู้บริหารเรียบร้อยแล้ว

AKIN: *สติ๊กเกอร์หมีขาวขมุมือสู้ ๆ ด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง*

นรินทร์ยกมือขึ้นมาขีดปากขำเล็กน้อย ช่างเลือกสติ๊กเกอร์ได้เหมือนตัวเองจริง ๆ นี่แว่กสติ๊กเกอร์แมวสีส้มตัวอ้วนมีข้อความขอบคุณกลับไปให้ ก่อนยัดโทรศัพท์เข้าไปใน กระเป๋ากางเกงแล้วมองตัวเลขชั้นของลิฟต์ที่เพิ่มจำนวนขึ้นขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่วันที่ออกมากำ

ที่ร้านวันนั้นเราสองคนก็ไม่ได้เจอกันอีกเลย เพราะต่างคนต่างมีหน้าที่ของตัวเองที่ต้องทำการติดต่อเดียวที่มีคือส่งข้อความกันไปมาเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้รู้สึกห่างไกลกันสักนิด เพราะเขาชอบเล่าให้อคินฟังว่าไปเจออะไรมาบ้างในแต่ละวัน และอคินก็บอกเขากลับเช่นกันว่าทำอะไรบ้าง ถึงเจ้าตัวจะส่งแค่อุปมาให้โดยไม่พูดอะไรสักคำก็เถอะ แค่นั้นก็รู้แล้วว่าทำอะไรอยู่

“มาพบคุณดีแลนครับ” นรินทร์บอกกับเลขาของคุณดีแลนว่านัดไว้แล้ว เธอจึงบอกให้เขารอคูหนึ่งก่อนจะเดินนำไป คนตัวเล็กสุดหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อระงับอาการตื่นเต้นและประหม่าของตัวเอง

นรินทร์ทำได้ ทำได้!

เลขาสาวพาเขามานั่งโต๊ะรับแขกด้านหน้าของโต๊ะคุณดีแลน ก่อนเธอจะเดินไปหาชายหนุ่มต่างชาติที่นรินทร์คิดว่าจะเป็นคุณดีแลน เมื่อสบตาเข้ากับนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน นรินทร์จึงลุกขึ้นยืนและยกมือไหว้ด้วยท่าทางอ่อนน้อม ไม่คิดว่าคุณดีแลนที่เป็นถึงผู้บริหารจะยังหนุ่มแบบนี้

“Hi Narin Very pleased to meet you.”

“Pleased to meet you Mr. Delan” นรินทร์ยื่นมือไปจับกับดีแลนแล้วส่งยิ้มให้สำเนียงอังกฤษแบบชาวออสซี่ทำให้ดีแลนยิ้มเอ็นดู ดีแลนผายมือเชิญให้นรินทร์นั่งลงอย่างไม่มากพิธี นัยน์ตาสีน้ำตาลโล่มองใบหน้าสวยของอีกฝ่ายอย่างถวิลวิสาสะ ลูกชายคนเดียวของท่านรัฐมนตรีซ่อนตัวอยู่ภายใต้อาชีพจิตรกรนี้เอง

“ไม่ต้องเกร็งขนาดนั้นผมไม่มีอะไรต้องขอบคุณหรอก”

“คอมเมนต์งานของผมได้อย่างเต็มที่เลยครับ” ถึงนรินทร์จะเรียนด้านทัศนศิลป์มา แต่ก็ยังตอบกลับภาษาอังกฤษได้ลื่นไหล ต้องขอบคุณพ่อที่มักยึดเยียดภาษานั้นภาษานี้ให้เขาเรียนจนพูดได้ขนาดนี้ มือเรียวยากภาพของตัวเองขึ้นมาแล้วเปิดกระดาษาออกอย่างเบามือเป็นภาพวาดที่เขาตั้งใจวาดและภาคภูมิใจที่สุด เขาจึงหวังอย่างมากว่าผู้ที่ได้รับผลงานไปจะพึงพอใจและมีความสุข

ภาพวาดต้นไม้ป่าใหญ่หลังฝนตกปรากฏสู่สายตาของคุณดีแลน เป็นภาพวาดสีน้ำที่เหมือนจริงมากจนแยกแทบไม่ออก รายละเอียดเล็กน้อยอย่างน้ำฝนที่ข้างบนไม่ถูกมองข้ามไปบ่งบอกให้เห็นถึงความตั้งใจของนักวาดได้เป็นอย่างดี ภาพที่งดงามไร้ที่ติขนาดนี้สามารถนำไปโชว์ที่หอ

ศิลป์ได้อย่างสบาย แต่ถึงอย่างนั้นดีแลนกลับไม่สนใจภาพวาดเลยสักนิด เขาสนใจแค่เพียง ใบหน้าสวยและนามสกุลของอีกฝ่ายเท่านั้น

“คุณบอกว่าต้องการภาพที่มองเห็นแล้วให้ความรู้สึกโดดเดี่ยวและอ้างว้าง ผมจึงเลือกวาด ผืนป่าใหญ่หลังฝนตก โดยเน้นไปที่สีเขียว...”

“โอเค ผมรับไว้เลย เรามาพูดเรื่องอื่นดีกว่า” ดีแลนพยักหน้าให้เลขาเอาภาพไป เก็บไว้ ก่อนมองไปทางเจ้าของผลงาน

“เอ่อ ครับ” นรินท์มองภาพวาดของตัวเองที่เลขายกไปจนสุดสายตา ดีแลนไม่ได้ชื่นชม ผลงานเขาสักนิด

“เย็นนี้คุณมีนัดไหม ไปดินเนอร์กับผมสักมื้อดีไหม”

“เอ่อ มีนัดแล้วครับ” นรินท์เฝ้าริมฝีปากไว้แน่น เพราะเป็นถึงผู้บริหารเขาไม่กล้า ตอบโต้อะไรมาก ก่อนจะยืขึ้นเพื่อขอตัวกลับ “งั้นผมกลับนะครับ ขอขอบคุณที่ชอบผลงาน ของผม”

“ผมสนใจคุณต่างหาก” ดีแลนยกขาขึ้นไขว่ห้างแล้วยกกาแฟขึ้นมาจิบพลางมองไป ยังใบหน้าของนรินท์

“ขอบคุณครับ” นรินท์ยกมือไหว้ขอบคุณและหันหลังเดินออกมาอย่างไม่สนใจว่านี่ จะเป็นการเสียมารยาทหรือไม่ ตอนมีคนจ้างให้วาดรูปเขารู้สึกดีใจจนแทบพูดไม่ออก ในขณะที่ วาดก็มีความสุขกับผลงาน ตั้งใจวาดออกมาอย่างดีเพื่อหวังให้คนรับมีความสุขและชอบ ผลงานของเขา แต่ผลตอบรับกลับกลายเป็นว่าสนใจตัวเขา ไม่ได้สนใจงานแม้แต่ทีเดียว

สองขาเรียวยาวเดินออกมาจากตึกสูงอย่างอ่อนแรง มันจะมีสักคนไหมที่ชอบผลงานไม่ใช่ ลักษณะภายนอกของเขา มันจะมีสักคนไหมที่เข้ามาหาเขาอย่างจริงจังไม่หวังพึงผลประโยชน์ จากฐานะของเขา ใบหน้าสวยเอยขึ้นมองท้องฟ้าสีหม่นที่ไม่ต่างจากความรู้สึกตอนนี้ของตัวเอง สักนิด

ทำไมโลกใบนี้มันโหดร้ายกับเขานัก

ครี๊ดดด

มือเรียวยาวเอาโทรศัพท์ในกระเป๋าขึ้นมาคว้าสายเรียกเข้าจากอคินโดยไม่ได้เปล่ง เสียงอะไรออกไป อีกฝ่ายก็ไม่ได้ส่งเสียงอะไรตอบกลับมาเช่นกัน จนกระทั่งผ่านไปครู่หนึ่งคน ในสายจึงพูดออกมาอย่างเป็นห่วง

(ไม่เป็นไรนะ ให้พี่ไปหาไหม)

นรินทร์เงยหน้าขึ้นไม่ให้ตัวเองน้ำตาไหลแล้วยกมือขึ้นมาปิดปากไว้แน่นเพื่อไม่ให้คนในสายได้ยินเสียง ก่อนจะพูดเปลี่ยนประเด็นทันที

“คุณกินข้าวยัง”

(กินแล้วครับ นรินทร์หิวไหม)

อคินแนบโทรศัพท์ไว้ข้างหูพลาหงยิบเลื้อยคลุมที่พาดไว้บนเก้าอี้มาสวมใส่แล้วเดินไปเขียนใบลาครึ่งวันที่ฝ่ายบุคคล เสียงสั้น ๆ ของนรินทร์มันทำให้เขาอดเป็นห่วงไม่ได้ สองขาวยาวเดินออกมาจากตึกการไฟฟ้าแล้วตรงไปยังสถานีรถไฟใต้ดินทันที เจ้าตัวกำลังพยายามพูดนั้นนี้เพื่อไม่ให้โดนเขาจับได้ว่ากำลังเสียใจอยู่

(คุณต้องทำงานนะ ไว้คุยกับเรากก็ได้)

“ตอนนี้ไม่ได้ทำงาน”

(อือ)

อคินหยุดฟังครู่หนึ่งแล้วเดินต่อ พูดน้อยขนาดนี้ไม่ใช่ นรินทร์เลยสักนิด ถ้ามีเรื่องน่ายินดีเจ้าตัวจะพูดเจ้อยแจ้วไม่หยุดแล้ว

“เดี่ยวไปหา อย่าเพิ่งไปไหน”

(ครับ)

“อย่าเพิ่งวาง”

จากสถานีที่เขาอยู่ตอนนี้กับสถานีที่นรินทร์อยู่ห่างกันเพียงสี่สถานีเท่านั้น ร่างสูงเม้มริมฝีปากไว้แน่นหลังได้ยินเสียงคัดจมูกของอีกฝ่าย อยู่ ๆ หัวใจเขาก็รู้สึกปวดหนึบขึ้นมา มันเป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน เป็นความรู้สึกที่ไม่อยากให้นรินทร์เสียใจ ไม่อยากให้นรินทร์เจ็บปวด เพราะเวลานรินทร์ยิ้ม เขามีความสุขมาก...

“ไม่ต้องร้อง”

(ฝนตกนะครับ)

“ไม่เป็นไรครับ แลวนั้นมีที่หลบไหม ไปหลบนะเดี๋ยวไม่สบายเอา”

(คุณจะเปียกเดี๋ยวเราไปหาที่สถานีนะ)

“ไม่ต้องห่วงพี่”

ใช้เวลาสักพักก็มาถึงอकिनจึงรีบวิ่งไปหานรินทร์ทันทีหลังจากออกจากสถานี เม็ดฝนที่กำลังโปรยปรายอย่างช้า ๆ อีกไม่นานก็ตกลงมาแรงอย่างไม่ขาดสาย สายตาคมเหลือบไปเห็นร่างของนรินทร์กำลังนั่งทอดมองเม็ดฝนอย่างเหม่อลอยที่ป้ายรถเมล์ ร่างสูงถอนหายใจเล็กน้อยเพราะจากตึกที่นรินทร์ไปกับป้ายรถเมล์ค่อนข้างไกลกัน เจ้าตัวน่าจะถือเดินมารอเขาที่ใกล้ที่สุดจนได้

“ไม่เคยฟังเลยนะ” ร่างสูงนั่งลงตรงหน้าคนตัวเล็กกว่าที่กำลังก้มหน้า แววตาเต็มไปด้วยความผิดหวังฉายชัด

“คุณเปียกหมดแล้ว” นรินทร์ผืนยิ้มส่งไปให้คนตัวสูงตรงหน้า

“ไม่เป็นไร นรินทร์อย่าทะเล่าให้ผมฟังไหม” อकिनพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแล้วลุกขึ้นไปนั่งข้าง ๆ คนตัวเล็กกว่า

สัมผัสอุ่นจากฝ่ามือของอकिनทำให้นรินทร์อบอุ่นไปถึงหัวใจ ดวงตาคู่สวยมองเม็ดฝนที่ตกลงมาด้วยความผิดหวัง เขากำลังผิดหวังกับตัวเอง ถ้าवादออกมาได้ดีพอลูกค้าจะไม่ชื่นชมแค่หน้าตาของเขา แต่จะชมผลงานเขาด้วย

“ลูกค้ารับงานเราไปแล้วแต่ไม่ได้ชอบผลงานเราสักนิด ไม่แม้แต่จะมองงานเราเลยครับ เขาเอาแต่มองหน้าเรา บอกว่าไม่สนใจงานเรา แต่สนใจเรา”

“...” นรินทร์เล่าด้วยเสียงสั้นเครือ อकिनจึงบีบมีอนรินทร์ไว้ราวกับจะบอกว่าไม่เป็นไร เขาอยู่ข้าง ๆ แล้ว

“คุณ... เราตั้งใจวาดมากเลยนะ เราวาดจนเราปวดข้อมือไปหมด ปวดหลังไปหมดเลยด้วย เขาไม่เห็นค่าของศิลปะ ไม่เห็นค่าของงานเราสักนิด เราทำอะไรพลาดไปใช่ไหม”

อकिनละสายตาจากฝนโปรยปรายมามองเสียวน้ำด้านข้างของคนอายุน้อยกว่า มันเป็นปกติอยู่แล้วที่เราคาดหวังแล้วจะเจอความผิดหวัง แต่ในกรณีของนรินทร์ นรินทร์ไม่ได้ไม่เก่งภาพวาดของนรินทร์สวยมาก แต่ลูกค้ามันนิสัยไม่ดีเอง ไม่เกี่ยวกับนรินทร์เลยสักนิด

“นรินทร์ไม่ได้พลาดอะไรไป คนนั้นไม่มีค่าพอที่จะคู่ควรกับงานของนรินทร์” อकिनเอื้อมไปจับมือข้างที่ใช้จับพู่กันมานวดเบา ๆ เสียงฝนกระทบลงบนหลังคางดังไปทั่วแต่ในใจของอकिनกลับสงบกว่าสิ่งใด

“ในหนึ่งชีวิตเราจะเจอกับผู้คนมากมายหลายแบบ บางคนก็เข้ามาเป็นเรื่องราวดี ๆ บางคนก็เข้ามาเป็นเรื่องแย่ ๆ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องประสบพบเจออยู่แล้วครับ” อคินละมือออกจากฝ่ามือเล็กมานวดคลึงไหล่ทั้งสองข้างของนรินทร์เพื่อให้เจ้าตัวรู้สึกผ่อนคลาย

“...” นรินทร์มียิ้มออกมาเล็กน้อย จิตใจของเขาที่กำลังสับสนและผิดหวังมันเบาลงได้ด้วยความสงบนิ่งและใจเย็นเสมอของอคิน

“นรินทร์กำลังเจอคนที่แย่มาก คำพูดของเขา ท่าทางของเขา มันไม่สามารถเอามาตัดสินได้ว่างานของนรินทร์ไม่ดีหรือเปล่า นรินทร์พลาดอะไรไปหรือเปล่า มันตัดสินตัวเขาต่างหากว่าเป็นคนยังไง แย่แค่ไหน อย่าใส่ใจเลยนะครับ” อคินกลับมากุมมือเล็กไว้อีกครั้งแล้วลูบหลังมือเบา ๆ เพื่อปลอบโยน

“ขอบคุณนะครับ”

นรินทร์หันไปมองเสี้ยวหน้าหล่อของอคิน ความอบอุ่นจากคำพูดและการกระทำของอคิน มันทำให้นรินทร์รู้สึกโชคดีที่ได้มาเจอคนคนนี้ แทนที่ความผิดหวังเมื่อครู่หมดสิ้นแล้ว

อคินหันมาสบตาเข้ากับนัยน์ตาคู่สวยจ้องอยู่แบบนั้นนิ่งงัน เสียงฝนที่กระหน่ำลงบนหลังคาก็ยังดังไม่หยุด ทุกอย่างรอบตัวยังคงเคลื่อนไหวตามปกติ แต่โลกของทั้งสองคนตรงนี้กลับหยุดนิ่ง ใบหน้าค่อย ๆ โกล้เข้ามาหากันช้า ๆ ราวกับมีแรงดึงดูดอะไรสักอย่างที่พิลึกพิลั่นที่ไม่สามารถอธิบายกับอคินได้ แต่เมื่อปลายจมูกชนกันทั้งสองกลับแดงออกจากกันราวกับโดนไฟฟ้าช็อต ก่อนจะมองหน้ากันนิ่งแล้วหัวเราะแก่เขินออกมาทั้งคู่

“กลับร้านไหมครับ หรือนรินทร์อยากไปที่ไหน” อคินพูดในขณะที่ยังคงจับมือเล็กไว้ไม่ยอมปล่อย

“คุณไม่ไปทำงานหรือครับ”

“ลาแล้ว”

“เราทำให้คุณลำบากหรือเปล่า”

“ไม่ครับ”

“งั้นไปกินอะไรอร่อย ๆ ที่ตลาดกันไหม แต่คงต้องรอให้ฝนหยุดตกก่อน”

นรินทร์เสนอขึ้น ถ้าอคินบอกว่าไม่ลำบากเขาก็ไม่เข้าซื้ออะไร เพราะบางทีอคินอาจจะคิดมาอย่างถั่ววนแล้ว

“ไม่หยุดหรอก” อคินพูดพลางถอดเสื้อคลุมตัวเองออกมา “เป็นฝนสุดท้ายของปี และกำลังจะเข้าสู่ฤดูหนาวแล้ว”

“ต่ำสุดกี่องศาครับ”

“แปดองศาของประเทศ สิบเจ็ดองศาของเมืองนี้ครับ”

“โห สิบเจ็ดองศาเลยเหรอ”

“ครับ นรินทร์ขยับเข้ามา” อคินยกแขนขึ้นเพื่อให้เสื้อได้บังฝนทั้งเขาและนรินทร์

นรินทร์เบนสายตาไปทางอื่นแล้วขยับเข้าไปใต้เสื้อคลุมในวงแขนของอคิน ใบหน้าเนียนขึ้นสีเล็กน้อยเพราะกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของคนตัวสูง ก่อนสูดหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อตั้งสติ เพราะอีกนิดหนึ่งหน้าจะแนบกับแผ่นอกกว้างอยู่แล้ว

“แบบนี้ตัวเราก็เปียกอยู่สินะ”

“ดีกว่าไม่มีอะไรบัง” อคินตอบแล้วพานรินทร์เดินออกจากป้ายรถเมล์ ใบหน้าที่มึนนิ่งอยู่เสมอปรากฏรอยยิ้มที่แสนอบอุ่นออกมา กลิ่นหอมอ่อน ๆ ที่แสนคุ้นเคย ความใกล้ชิดที่มากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งหมดนี้กำลังส่งผลให้หัวใจของเขาเต้นแรงอย่างไม่เป็นสำ

ขอบ...

หลังจากกินข้าวที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเสร็จฝนก็ดูเหมือนจะเบาลงไปมาก ทั้งคู่จึงตัดสินใจเดินออกจากร้านอาหารแล้วเข้าไปในตลาดที่ไม่ไกลจากร้านอาหารมากนัก เมืองหลวงที่เต็มไปด้วยรถราและผู้คนมากมาย ในวันฝนตกกลับไร้ผู้คน มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ยังคงถือร่มออกมาเดินตลาดกันอยู่

“นรินทร์” อคินยื่นร่มให้กับนรินทร์หลังไปซื้อ

“มีคันเดียวเหรอครับ”

“อืม” อคินตอบไปแบบนั้น แต่จริง ๆ แล้วในร้านมีหลายคัน

“แล้วคุณไม่ใช่เหรอครับ” นรินทร์กางร่มออกแล้วชูขึ้นไปทางให้อคิน “เดี๋ยวคุณไม่สบาย”

“ดีจริง ๆ”

นรินทร์ม้วยหน้าหลุบตาลงต่ำเพราะโดนคุ้เข้า เมื่อฝ่ามือหนาของอีกฝ่ายวางแหมะไว้บน ศีรษะจึงเงยหน้าขึ้นไปสบตา นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มที่มองมาในตอนนี้เต็มไปด้วยความอบอุ่น จนนรินทร์หลบสายตาไปทางอื่นแล้วเม้มปากแน่น

นรินทร์จะตายไหม

“ไปด้วยกัน” อคินโอบไหล่ให้นรินทร์ดึงให้เข้ามาอยู่ร่วมด้วยกัน แล้วพาคนตัวเล็กกว่า ที่แก้มกำลังแดงกำเดินไปตามทางในตลาด

นรินทร์หายใจไม่ทั่วท้องแล้วตอนนี้ รู้สึกวูบวาบในท้องเหมือนจะไม่มีเรี่ยวแรงในการก้าวเดิน ทำไมวันนี้คุณเขารุนแรงต่อหัวใจของนรินทร์เหลือเกิน เกิดอะไรขึ้น ฝนมันตกมากไปจนทำให้คุณเขาเปลี่ยนไปหรือ

“คุณอยากได้อะไรไหม” นรินทร์ถามขึ้น

“ไม่มีครับ”

ทำไมนะ ทำไมเสียงอคินถึงนุ่มนวลและน่าฟังกว่าทุกวัน นรินทร์สูดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วรีบเดินหนีไปยังร้านขายข้าวต้มมัด ไม่ได้อยากหนีจากอคินหรอก แค่อลัวอคินจะรู้ว่าหัวใจของเขามันเต้นแรงแค่ไหน

“ข้าวต้มมัดใส่อะไรครับคุณยาย” นรินทร์ถามขึ้นหลังมาถึงร้านขายขนมไทยห่อใบตอง

“กล้วยกับถั่วเหลือง ขึ้นละ 5 บาทจ๊ะ”

“ทำไมคุณยายขายถูกจัง ได้กำไรไหมล่ะครับเนี่ย”

“ก็พอกินพอใช้อยู่ลูกเอ๊ย”

“ผมซื้อของคุณยายหมดเลยได้ไหมครับ ทั้งขนมสอดไส้และข้าวต้มมัดเลย”

นรินทร์ถามคุณยายคนขายแล้วหันไปหาอคิน พบว่าคุณเขากำลังพูดโทรศัพท์อยู่ จึงหันกลับมา

“ได้สิ ๆ ขอขอบคุณมากนะหนูลูก ขอให้เจริญ ๆ เตี่ยยายนับป็นะจ๊ะ”

“ขอบคุณครับคุณยาย รีบกลับบ้านนะครับฝนมันตก” นรินทร์ยื่นแบงก์ห้าร้อยให้กับคุณยายคนขายแล้วหอบขนมสองถุงใหญ่มาเต็มสองมือ ฝนตกแบบนี้ลูกค้าไม่ค่อยจะมีเลย คุณยายต้องมาตากไอฝนอีกคนแก่ป่วยเวลาไม่สบายมันแย่มากนะ

“ไม่ต้องทอนนะครับ คุณยายเก็บไว้ซื้อของอ่อย ๆ กินนะ”

“ขอบคุณมากลูก ขอบคุณมาก” คุณยายรับเงินมาพาลางจับมีอนรินทร์อย่างซึ่งใน
น้ำใจ

“ยินดีมากครับ”

อคินวางสายจากโทรศัพท์เพื่อนสนิทของเขาแล้วมองไปทางนรินทร์ที่กำลังยกมือไหว้
คุณยายชายขมอยู่ สองมือเจ้าตัวมีถุงข้าวต้มและขนมสอดไส้เต็มไม้เต็มมือ ใบหน้าแดงเต็มไป
ด้วยรอยยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่สามารถทำให้คนมองอยากยิ้มไปด้วยมือหนายกกล้องโทรศัพท์ขึ้นมา
ถ่ายแล้วเดินไปหาคนใจดี

“ผมช่วยถือ” อคินแย่งขนมถุงหนึ่งขึ้นมาถือแล้วเบี่ยงร่วมไปทางคนตัวเล็กกว่า ผมเปียก
ไปหมดแล้ว

“คุ้ยโทรศัพท์เสร็จแล้วหรือครับ เรื่องงานใหม่ ด่วนไหม ถ้ามีงานด่วนคุณกลับไป
เลยนะ”

“เพื่อนโทรมา”

“อ้อ ไปหาเพื่อนไหมครับ เรากลับเองได้นะ”

อคินมองใบหน้าที่สวยเล็กน้อย กว่านรินทร์จะถึงร้านตั้งหลายสถานี แคมในรถไฟแอร์
ก็เย็นมาก นรินทร์จะไม่สบาย อีกอย่างจะแน่ใจได้ยังไงว่ากลับไปนรินทร์จะไม่เสียใจคนเดียว

“ไปคอนโดกับผม”

“หา!?”

“เพื่อนเพิ่งว่างตรงกันวันนี้”

“งั้นก็ควรไปหาเพื่อนสิครับ”

“อยากให้นรินทร์ไป”

“ไม่ได้สิครับ เพื่อนไม่ได้เจอตั้งนานกว่าจะนัดเจอกันได้ จะมีเราได้ไง”

“ไม่เป็นไรแฟนเพื่อนก็ไป”

“แต่เรา เรา มะ มะใช่แฟนคุณนะ” นรินทร์พูดพาลางยกมือขึ้นมาเกาท้ายทอย

“เป็นไหม”

“ฮะ?”

“ไปเถอะ กว่านรินทร์จะถึงร้าน อากาศมันเย็น” อคินเปลี่ยนเรื่องแล้วหวานล่อมน
นรินทร์ด้วยท่าทางใจเย็น ผิดกับนรินทร์ที่แทบจะล้มลงกับพื้น

เมื่อที่คุณเขาถามว่าอะไรนะ เป็นไหมหรือ เป็นอะไรล่ะ แยกแล้วนรินทร์จะตายไหม!!

“เราไปได้หรือครับ แน่ใจหรือ”

“ได้ครับ นรินทร์จะได้เอาขนมพวกนี้ไปฝากเพื่อนของผมด้วยไง” เมื่อจัดขนมขึ้นมา นรินทร์จึงมีท่าทีอ่อนลง

“จ้ะฝากเราด้วยนะครับ” โอเคในเมื่อเปลี่ยนเรื่องเร็ว นรินทร์ก็จะเปลี่ยนเร็วเช่นกัน เป็นแฟนकिनนะเขาเป็นตอนไหนก็ได้ แค่นี้เป็นอยู่ในตอนนี้พอใจมากแล้ว เพราะเขาชอบตัวเองตอนอยู่กับकिनมาก

เราจะเป็นนรินทร์ที่สิ้นใจไปตามคุณนะ คุณบอกซ้ายก็จะไปซ้าย บอกขวาก็จะไปขวา ด้วยรักและภักดีต่อคุณเลยนะokin!

นรินทร์ยืนอยู่หน้าประตูห้องของokinด้วยใจที่เต้นแรงเพราะความตื่นเต้น เหนือไปกว่าการจะได้เห็นห้องของokinก็คือเพื่อนokinอีกที่เขาต้องเจอ การมาเจอเพื่อนของคนที่เราชอบมันเหมือนกับเราก้าวเท้าเข้ามาในสังคมของเขาขึ้นหนึ่งแล้วนะ จะพูดจะจายังไงดี จะวางตัวยังไงดี นรินทร์กังวลไปหมดแล้ว

“นรินทร์ ข้างในมีคนหนึ่งที่นรินทร์ชอบ”

“คนที่เราชอบ?”

คนที่เราชอบคือคุณไงเล่า

“ครับ อยากบอกไว้ เตือนนรินทร์ว่าผมไม่บอก”

“ใครล่ะครับ”

okinไม่ตอบแต่ผลักประตูเข้าไปหลังตะแบตรปดล็อกเรียบร้อยแล้ว ข้างในห้องกว้างมาก ตกแต่งโดยสีดำสลับกับน้ำตาล ตรงกลางเป็นห้องรับแขกที่มีเพื่อนของokinนั่งอยู่ประมาณเจ็ดถึงแปดคน เสียงพูดคุยที่ดังขึ้นตอนแรกหยุดลงเพราะการปรากฏตัวของokinและนรินทร์

“เออ สวัสดีครับ” นรินทร์ยกมือไหว้ทั้ง ๆ ที่ถุงขนมยังอยู่ในมือ ทำให้การไหว้ของตัวเองเป็นไปด้วยความลำบาก okinจึงเอามือตัวเองแล้วจูงมือนรินทร์เข้าไปในห้องครัว

“เรายังไม่ได้ทักทายเพื่อนของคุณเลยนะครับ” นรินทร์ถามหลังเข้ามาในห้องครัว ห้องครัวกับห้องรับแขกไม่ได้อยู่ไกลกันมาก มีเพียงประตูกันเอาไว้อยู่

“ไว้ค่อยทัก” อकिनเอาผ้าขนหนูผืนที่ยังไม่ได้ใช้วางเหมะไว้บนम्मของนรินทร์แล้วขยี้เบา ๆ ก่อนจะถอดเสื้อคลุมของตัวเองส่งให้นรินทร์

“ให้เราใส่?”

“อ้อ เพื่อนชอบมองคนสวย”

“อะ?” วันนี้อकिनเป็นอะไรเนี่ย เบากับใจกันบ้าง

“เสื้อนรินทร์เปียก มันบาง”

“อ้อครับ” นรินทร์รับมาใส่แล้วติดกระดุมจนมิดคออย่างเชื่องช้า โดยไม่ทันคิดว่าเป็นคืออาการ ‘หวง’ ของอकिन เพราะเจ้าตัวมัวตื่นต้นกับการมาเจอเพื่อนของอकिनอยู่

“ขอโทษที่ต้องพามาเจอคนที่นรินทร์ชอบด้วยสภาพเปียก ๆ แบบนี้”

“เราชักจะอยากรู้แล้วเนี่ยว่าเราชอบใคร” นรินทร์เซ็ดम्मเบา ๆ ก่อนส่งคืนให้อकिन

“โอเค ดูดีแล้ว” อकिनพูดขึ้นหลังจัดทรงम्मคนตัวเล็กกว่าให้เข้าทรง

“มันขนาดนี้เลยหรอครับ”

อकिनไม่ตอบแต่เดินนำนรินทร์ไปห้องรับแขกแทน เมื่อเข้าไปถึงเพื่อนก็มองเขาสลับกับนรินทร์ไปมาอย่างสงสัย เขาจึงผายมือไปทางนรินทร์ที่ก้มหน้าก้มตาอยู่ด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

“นรินทร์”

เทห์ฟ้าเห็นอकिनแนะนำคนที่พามาด้วยแค่ชื่อถึงกับส่ายหัวให้อย่างเอือมระอา มันไม่คิดจะบอกหน่อยหรอว่านรินทร์เป็นใคร แล้วเป็นอะไรกับมัน แต่เอาเถอะ ดูจากการที่เอาเสื้อตัวเองให้อकिनใส่ก็น่าจะสำคัญระดับนึงนั่น

“สวัสดีครับ นรินทร์เป็น...”

เป็นใหม่

นรินทร์ส่ายหน้าตัวเองไปมาเพื่อสลัดคำนั้นของอकिनให้ออกไปจากหัว แต่ด้วยใบหน้าสีแดงก่ำจึงทำให้เพื่อนอकिनมองนรินทร์อย่างเอ็นดู

“นรินทร์เป็นเพื่อนอकिनครับ”

เทห์ฟ้ายิ้มมุมปากเล็กน้อย เป็นเพื่อนกันยังงี้ให้หน้าแดงไปจนถึงใบหูขนาดนั้น

“ไฮคนสวย ผมเคยเคยเจอนรินทร์แล้ว นั่งตามสบายเลยครับ”

เคยที่เคยเจอนรินทร์ที่คลินิกรักษาสัตว์พูดขึ้น ก่อนจะผายมือแนะนำทุกคนให้นรินทร์รู้จัก เพราะอโศกมันไม่ทำแน่นอน

“นั่นทอยที่เจอนรินทร์พร้อมผมวันนั้น ไอนี้เดือน ข้าง ๆ แพนมันลมหนาวครับ ส่วนไอ้หล่อนั้นเทพฟ้า แพนก็คือฟีโม่ที่อยู่ข้างกัน”

นรินทร์มองตามคนที่เคยแนะนำตัวไปเรื่อย ๆ แล้วส่งยิ้มจนตาหยีไปให้ อโศกเล่าให้ฟังแล้วว่ามีเพื่อนชื่ออะไรบ้าง พอมาเห็นตัวจริงนรินทร์แทบจะตัวหดเหลือสองเซน ก็พวกพี่เขาหน้าตาดีมาก พระเจ้าคงตั้งใจปั้นมากแน่ ๆ

“ส่วนไอ้คนที่กดเกมอยู่นั่นชื่อ ชัน มึงเงยหน้ามารับแขกก่อนชัน”

ชัน? ชันจั้นเหรอ... ตากลมสวยของนรินทร์เบิกกว้างทันที เมื่อชันคนนั้นเงยหน้าจากเกมมือถือนมาสบตากับตัวเองเข้าอย่างจัง ชันคนนั้นที่ว่าเหมือนกับฟีชัน วงสเตรเจเนมส์ (Stage names) มาก เหมือนมาก! ม... ม... ไม่เหมือนแล้ว ไข่เลย!!!

“สวัสดีครับนรินทร์” ชันเอ่ยทักคนที่มากับอโศกด้วยเสียงสดใส อโศกมันพาใครมาละเนี่ยหน้าตาน่ามองมาก ดวงตาเป็นประกายเวลามองมาทางเขามันช่างน่าหลงใหลซะมัด

“อโศกน” นรินทร์ไม่รู้จะทำตัวยังไงจึงหันไปหาอโศกที่นั่งอยู่ข้างกันแล้วบิ๊บนั่นอีกฝ่ายไว้แน่น ฟีชันหล่อมาก เสียงพูดเพราะมาก สูงมาก ตัวจริงไม่เหมือนกับในทีวีเลย ตอนนี้อยู่แล้วว่าทำไมอโศกถึงต้องจัดผมให้!

“เขาชอบมึงมาก” อโศกบอกชันแล้วดันจามข้าวต้มมัดไปให้พวกเพื่อน ๆ

“จริงเหรอ! ขอบคุณนะครับ”

“ฮือ คุณ” สติของนรินทร์หลุดไปแล้ว แต่พยายามไม่แสดงอาการมากเกินไปมากที่สุดคือทำได้แค่เรียกอโศกและบิ๊บนั่นอีกคนไว้แน่นเท่านั้น ฟีชันที่ภาพห้อยอยู่บนผนังห้องเขาตอนนี้ได้อยู่ตรงหน้าแล้ว

“เดี๋ยวก็นะครับ” อโศกเอ่ยปลอบอย่างเอ็นดู มองชันจนตาเป็นประกายแต่มีมือเล็กจับแขนเขาไว้ไม่ปล่อย

“อะไรอะ นรินทร์ทำไมต้องไปเป็นแฟนคลับมันด้วย วงอื่นในโลกนี้มีตั้งเยอะตั้งแยะอะ!” เคยไวยาวนาน ๆ ที่จะมีคนสวยงามน่ารักแบบนรินทร์วนมา แต่ดันมาชอบไอน์กร้องนั่นเลย

“ใช่ะ! ไม่เห็นจะดีตรงไหนเลย” ทอยเสริมบ้าง

“อ้าว นี่พวกมึงจะมาดูถูกความชอบนรินทร์ไม่ได้นะ” ชันเถียง

“แหม พอรู้ว่านรินทร์เป็นแฟนคลับก็ศัพความเป็นศิลปินเลยนะมึง ไม่ทันแล้วโว้ยไอ แสบบบบ”

“ทำไม พวกมึงอิจฉากุละสีที่แฟนคลับกุนารักขนาดนี้อะ!” ชันวางโทรศัพท์แล้วจับร่างของเคย์เข้าไปมา ท่ามกลางสายตาเพื่อนทุกคนที่มองทั้งสองคนทะเลาะกันด้วยความเอือมระอา

นรินทร์ยิ้มให้กับนิสัยชอบโวยวายของนักร้องที่ชอบ เขารู้ว่าพีชันเป็นคนแบบไหน จากที่ได้ติดตามมา แต่ไม่คิดว่าทั้งหน้ากล้องและหลังกล้อง พีชันจะมีนิสัยที่ไม่ได้ต่างกันสักนิด

“อิจฉามึงทำไมไม่ทราบ กูควรอิจฉาเพื่อนรักมึงไหม!!” เคย์จับชันนอนลงพื้นโซฟาแล้วขึ้นคร่อม ก่อนจะขำเลี้งสายตาไปทางอคินเพื่อนรักของมันแวบหนึ่ง

“ปล่อยนะโว้ย ะ” ชันดินขลุกขลักบอกให้เพื่อนปล่อย

“พอได้แล้ว ยังเล่นเป็นเด็กอีก” อคินพูดน้ำเสียงนิ่ง ๆ พลาทหยิบข้าวต้มมัดขึ้นมาแกะใบตองออก

นรินทร์ละสายตาจากชันไปมองคนด้านข้าง สายตาเวลามองเพื่อนของอคินเต็มไปด้วยความอบอุ่นถึงแม้ว่าจะพูดปราบเพื่อนอย่างตำหนิกก็ตาม

“ว่าแต่มึงเถอะคิน ช่วงนี้เป็นไงบ้าง” ชันถามขึ้นหลังจากหลุดพ้นจากการก่อกวนของเคย์

“เรื่อย ะ”

“มีเรื่องราวดี ๆ ไหม”

“มี”

เมื่ออคินตอบแบบนั้นเพื่อนทั้งแก๊งจึงเจียบไปโดยพร้อมเพรียง พวกเขาต่างรู้ว่าอคินผู้ที่มักไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกอะไรออกมา เวลาพูดมันจะพูดในสิ่งที่กลั่นกรองมาแล้วเท่านั้น แล้วนี่ตอบแบบนี้ แสดงว่าต้องมีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นกับมันไม่น้อย นรินทร์คนนี้ไม่ธรรมดาแน่ ๆ

“นรินทร์ซื้อมาหรือครับ” ลมหนาวถามขึ้นหลังเห็นนรินทร์ไม่พูดอะไร เอาแต่ส่งยิ้มและทำตาเป็นประกายมองพวกเขาทุกคน ช่างเป็นคนที่น่ารักน่าเอ็นดูเสียจริง ตัวก็เล็ก ๆ เอง

“อ้อ ใช่ครับ นรินทร์ไปตลาดกับอकिनเลยซื้อช่วยคุณยายมา อันนี้ข้าวต้มมัดไส้กล้วย อันนี้ไส้ถั่วเหลือง ส่วนนี้ขนมสอดไส้ เป็นไส้ที่ทำจากมะพร้าวครับ เพราะไม่รู้ว่าจะได้มาเจอพวกพี่ ๆ นรินทร์เลยไม่ได้เอาขนมมาฝากเลย”

ทุกคนฟังนรินทร์อธิบายขนมยาวเหยียดด้วยสายตาเอ็นดู การพูดการจา การวางตัวชวนหลงใหลมาก พูดเจื้อยแจ้วแต่ไม่มีความน่ารำคาญเลยสักนิด ดูเข้ากันได้ดีเหลือเกินกับอकिनที่แทบจะไม่พูด

“อธิบายละเอียดขนาดนี้นรินทร์ทำขนมเป็นแน่ ๆ เลย” ไมล์ถามขึ้น ถ้าทำขนมเป็นก็ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมอकिनถึงพามาด้วย

“ทำเป็นครับ แต่ไม่ค่อยเก่งเท่าไร” นรินทร์เอ่ยอย่างถ่อมตน

“ขนมที่พี่ไมล์ซื้อมาฝากคินวันนั้นเป็นของร้านนรินทร์ครับ” อकिनพูดแล้วยื่นข้าวต้มมัดที่แกะใบตองออกไว้ตั้งนานส่งให้นรินทร์ คนตัวเล็กกว่าจึงรับมาถือไว้แต่ยังไม่ยกขึ้นกิน เพราะรอพูดกับไมล์จบก่อน การกระทำนั้นของทั้งสองคนอยู่ในสายตาเพื่อนทั้งหมด เป็นการปฏิบัติต่อกันที่ธรรมดาดีมาก ไม่มีขัดเขินเลยสักนิดเหมือนใส่ใจกันแบบนี้บ่อยครั้งจนชิน

“จริงหรอครับ จริงหรอ!!” ไมล์ถามอย่างไม่อยากเชื่อ เขาชอบขนมร้านนี้มากถ้ามีเวลาวางก็อยากไปร้านสักครั้ง “พี่สั่งซื้อบ่อยมาก ทางร้านมาส่งให้เองตลอดเลย นอกจากขนมจะอร่อยยังใส่ใจมาก ๆ อีก”

“ขอบคุณครับ ไว้วันหลังนรินทร์เอามาฝากนะพี่ไมล์นะครับ”

“น่ารักจังเลย” ไมล์เอ่ยชมอย่างเอ็นดู ตัวแค้นนี้เองแต่ทำขนมเก่งเป็นบ้า “กินเลย ๆ ถือไว้ตั้งนานทั้งหมดแล้ว”

“อ้อ ขอบคุณครับ” นรินทร์ยกข้าวต้มขึ้นมากินอย่างเขินอาย เพราะยังไม่กินข้าวเที่ยงก็เลยยกขึ้นมากินจนแก้มทั้งสองข้างพอง ทำเอาพี่ ๆ อัดมันเขี้ยวไม่ได้

“อ่า ๆ ๆ ๆ ขอขอบคุณอะไรบ่อยขนาดนั้น” ทอยพูดขึ้นหลังจากฟังคนน่ารักพูดกันอยู่นานสองนาน

“นรินทร์ดูเกร็ง ๆ อะ ตามสบายเลยนะ เรียกพวกพี่ว่าพี่ก็ได้ไม่ถือเลย” ชันพูดขึ้นพอเจ้าตัวสบตากับเขาก็หลบสายตาทันที หันไปมองทางอकिनกลับพบสายตาเหมือนจะฆ่ากันให้ตายจึงระบายยิ้มออกมา สายตาแบบนี้ อาการเหมือนหวงของแบบนี้ช่างหายากจริง ๆ แล้วมันรู้ตัวไหมนั่นว่าตัวเองทำตัวหวงก้างแคไหน

“ครับ พี่... พี่ชั้น”

“โอ๊ย ภูเอ็นดูน้องเขา” เคยหันไปจับแก้มชั้นไปมาอย่างมันเขี้ยวเพราะเขาทำแบบนี้กับนรินทร์ไม่ได้ แต่แรงสะกิดจากทอยทำเอาเคยหันไปมองตามสายตาของมัน พอสบเข้ากับอคิน จึงแอบส่งยิ้มอย่างรู้กันกับทอยทันที

“อะแฮ่ม” ทอยกระแอมไอเพื่อพยายามเปลี่ยนเรื่อง คือสายตาของอคินตอนนี้เหมือนทุกคนดูออกว่ามันหวงนรินทร์มากแค่ไหน ยกเว้นตัวมันเองกับนรินทร์ที่เคี้ยวข้าวต้มมัดตุ๋น ๆ อยู่ด้านข้างที่ไม่รู้อะไรเลย “แล้วมีงอะเทห์เป็นไงบ้าง โปรเจกต์เป็นไง”

“ก็โอเค อนุมัติให้สร้างได้แล้ว” เทห์พูดพลางยกขนมสอดไส้มานั่งพิจารณาดู

“งี้มีงไม่รวยกว่าเดิมหรือ โปรเจกต์ผ่านการอนุมัติอะ”

“เงินแค่นี้มันจะไปทำให้กูรวยได้ไง”

“จ้ะ ขอโทษที่จบบ้างจ้ะคุณชาย” ทอยเบะปากอย่างอดหยันไส้ไม่ได้

“แต่ก็ไม่ได้สวยงามแบบที่มึงคิดหรอก กูอาจจะแสดงแต่ด้านดี ๆ ให้พวกมึงเห็น” เทห์พูดพลางหลบสายตา คนเราล้วนมีความทุกข์ใจกันทุกคนนั่นแหละ

“ไม่เว้ย มีงแสดงด้านเหี้ยออกมาด้วย” เดือนเอ๋ยขึ้นหลังเงิบฟังเพื่อนพูดอยู่นาน

“มีงไม่เหี้ยเลย? อย่าให้กูเล่าว่า เดือนน่า” เทห์ฟ้าพูดพลางทำหน้าล้อเลียน สมัยเรียนก็ไม่เบานะพ่อเดือนของพวกเราเนี่ย

“มีงพูดคำหยาบทำไม ลมหนาวกับน้องฟังอยู่นะ” เดือนตอบด้วยการรดไม้ตายของแก๊งขึ้นมาสู้

“หิ ขอโทษครับ แต่ไอ้เดือนมันเหี้ยจริง ๆ”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ”

นรินทร์มองภาพพวกพี่ ๆ พูดคุยกัน ผลัดกันถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันไปมา กวนกันบ้าง ตีกันบ้าง แต่บรรยากาศรายล้อมไปด้วยความอบอุ่นปะปนไปด้วยกลิ่นอายของมิตรภาพ บางทีพวกพี่เขาก็ชวนนรินทร์คุยไม่ปล่อยให้เงิบคนเดียวเลย ด้วยความที่เป็นคนพูดเก่งอยู่แล้ว จึงพูดกับพวกพี่ได้หลายเรื่อง มันเป็นบรรยากาศที่นรินทร์ไม่ค่อยได้สัมผัสเลย เขามีเพื่อนแต่เป็นเพื่อนที่ล้วนเข้าหาผลประโยชน์กับเขาทั้งสิ้น พวกพี่ ๆ เขาทำให้นรินทร์รู้ว่าการมีเพื่อนดี ๆ ในชีวิตมันเป็นแบบนี้เอง

อีกอย่าง นรินทรได้เห็นอีกมุมมองของอकिनเยอะมาก อकिनเป็นคนที่เพื่อนมักแกล้งให้พูดเยอะ ๆ อยู่เสมอ เพิ่งรู้ว่าเวลาอकिनไม่ใช่แค่เขาที่ตื่นเต้น เพื่อนอकिनเองก็เช่นกัน ถึงแม้อकिनจะไม่ค่อยมีคำพูดอะไรออกมาแต่อकिनเล็กน้อยมองเพื่อนด้วยสายตาอบอุ่นอยู่เสมอ

“เดี๋ยวฝนจะตกพวกมึงต้องรีบกลับแล้วนะ” เทห์ฟ้าเอ่ยขึ้น จำได้ว่าฝนช่วงนี้เป็นฝนสุดท้ายของปีก่อนจะเข้าสู่ฤดูหนาว สองสามวันนี้จึงค่อนข้างที่จะตกแรงและอาจมีพายุเข้า

“เออ ๆ นี่มึงติดการนั่งฟังพยากรณ์อากาศกับอकिनละสิท่า” ชันแซวขึ้น

“มันเปิดให้กูฟังอยู่ทุกเช้า”

“เออ ๆ จะกลับแล้วเดี๋ยวขับรถไม่สะดวก” ชันพูดพลางทำหน้าเสียใจ ไม่อยากกลับไปใช้ชีวิตที่แสนโหดร้ายต่อเลย อยากนั่งคุยกับพวกมันทั้งวัน อยากนั่งดื่มด้วยกันยันเช้าเหมือนตอนยังเรียนมหาวิทยาลัย แต่ตอนนี้มันทำไม่ได้แล้วเพราะทุกคนก็ต่างมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ

“ไม่ต้องเบะเลย น้องรินทรเห็นหมดแล้ว” เดย์พูดขึ้น เขาเข้าใจมันดี ตารางงานมันแน่นถึงปีหน้าแทบไม่มีเวลาเจอหน้าเพื่อน

“พวกมึงไปคอนเสิร์ตฤดูร้อนซัมเมอร์นี้ให้ได้นะ” ชันพูดขึ้นแล้วอ้าแขนขอกอดจากเพื่อน ๆ

“ทำไมพวกเราจะไม่ไปล่ะครับ” ลมหนาวเพื่อนสนิทของชันตั้งแต่ม.ปลายโผล่เข้ากอดคนแรกแล้วลูบหลังเพื่อนเบา ๆ ชันของลมหนาวเก่งที่สุดแล้ว

“มึงเนียน” เดย์กับทอยเข้าไปกอดลมหนาวกับชันไว้บ้าง

“ถ้าว่างก็พยายามตอบแชต ถ้าเหนื่อยก็โทรมาหาพวกกู” เทห์ฟ้าไม่ได้เข้าไปกอดด้วย แต่คำพูดนั้นแสดงให้เห็นว่าเป็นห่วงอยู่เหมือนกัน

“พวกมึงก็เหมือนกัน มีอะไรก็มาพูดกันได้ทุกเรื่อง มึงก็ด้วย” เดือนขึ้นนิ้วไปทางเทห์ฟ้า

“เออน่าไปได้แล้วว๊าย ดราม่าอยู่นั่น” เทห์ฟ้าดันหลังเดือนและเพื่อน ๆ ออกไป

“โทรมาหาได้ เหมือนทุกครั้งที่พวกมึงโทรมา” อकिनพูดด้วยใบหน้าเรียบนิ่งแต่สร้างรอยยิ้มให้เพื่อน ๆ ทั้งหมด พวกเขามักจะโทรหาอकिनเสมอเพราะอकिनเป็นสิ่งที่เดียวที่เงียบสงบท่ามกลางเมืองที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายแห่งนี้

นรินทร์มองภาพตรงหน้าแล้วระบายยิ้มออกมา เป็นภาพที่อบอุ่นในหัวใจจนน่า
อิจฉา การที่มีเพื่อนคอยรับฟังและสนับสนุนกันแบบนี้ มันหาได้ยากมากจริง ๆ เพราะนรินทร์
ไม่มีแบบนี้เลย

“นรินทร์ยินดีที่ได้รู้จักนะ เราก็ไปดูคอนเสิร์ตซัมเมอร์นี้ให้ได้ละ” ชันพูดแล้วยกมือ
ขึ้นยิมนรินทร์อย่างเอ็นดู ก่อนจะรีบชักมือออกเพราะรู้สึกได้ถึงรังสีสังหาร

“รินทร์จะไม่พลาดแน่ ๆ ครับ”

“ให้พี่ส่งบัตรมาให้ไหม”

“ขอบคุณพี่ชันมาก ๆ นะครับ แต่เดี๋ยวรินทร์ไปกดมาเองให้ได้เลย” ใบหน้าสวย
หวานส่งยิ้มไปให้คนตรงหน้าด้วยแววตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมและภาคภูมิใจ

“น่ารักนะเนี่ยเรา” ชันพูดออกมาเมื่อเห็นสายตาของนรินทร์ สายตาแบบนี้แฟนคลับ
มักส่งมาให้เขาเสมอ เป็นสายตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและหวังดี เขายิ้มให้กับแฟนคลับ
ตัวน้อย ยกมือขึ้นไปหมายจะยิมน้องอีกครั้ง แต่เจอเพื่อนรักอย่างอकिनมองแรงมาเสียก่อน
จึงเปลี่ยนเป็นโบกมือลาเทห์ฟ้าแทน ก่อนจะรีบลากตัวเดียวกับทอยลงลิฟต์ด้วยกัน

“กูว่านะ เจ้าหญิงพิกลทองของพวกมึงโดนนรินทร์ตกเข้าแล้ว” ชันเอ่ยหลังเข้ามาใน
ลิฟต์

“มันรู้ตัวไหมก่อน” เดย์กอดอกคิด ความสัมพันธ์ของอकिनกับนรินทร์เขากำลัง
จะไปด้วยดีเลยนะ

“ตอนนี้ไม่รู้ตัวแน่ ๆ แต่กว่าอีกไม่นานหรอก มันเป็นคนที่ได้พบสิ่งใหม่ ๆ มันจะรีบ
ศึกษา ทดลอง แล้วสรุปอะ” ชันอธิบาย อकिनเป็นคนแบบนี้จริง ๆ ทุกอย่างในชีวิตต้องมีลำดับ
ขั้นตอน

“ก็จริงของมึง มันอาจจะศึกษาอยู่” ทอยพูดขึ้น

“มันคงไม่เอานรินทร์เป็นหัวข้อวิจัยนะ” เดือนพูดบ้าง

“มีความเป็นไปได้ว่าหัวข้อ พฤติกรรมการกินขนมปังของคนไทย มันยังทำมาแล้ว
เลย”

“งั้นก็ปล่อยให้มันศึกษาค้นคว้าวิจัยหัวข้อใหม่ของมันไปเถอะ อ่า ๆ ๆ ๆ”

พวกเขาหัวเราะออกมาพร้อมกันเมื่อนึกไปถึงใบหน้าหนึ่ง ๆ ของอकिन ถ้าหากมันทำวิจัยเกี่ยวกับนรินทร์จริง ก็คงชอบนรินทร์มากพอสมควร เพราะขนมปังที่ที่หนึ่งในใจเสมอมา มันก็ทำ เจอคนทำขนมเก๋น่ารักขนาดนี้เข้าไป อकिनมันไปไหนไม่รอดหรอก

หลังจากพวกพี่ ๆ กลับไปนรินทร์จึงเดินไปเก็บงานข้าวต้มมัด แล้วถอดเสื้อคลุมคืนให้เจ้าของที่ทำหน้าไม่พอใจอะไรสักอย่างอยู่ ไม่รู้จะทำตัวยังไงจึงยืมส่งไปให้ไว้ก่อน ความไม่พอใจของอकिनอาจจะลดลงก็ได้

“จ้ะเราก็จะกลับแล้วนะครับ”

“เดี๋ยวผมไปส่ง”

“ไม่เป็นไรครับ เราเดินกลับเองได้”

“เดี๋ยวเดินไปส่งที่สถานี”

“ไม่เป็นไร เราไปเองได้จริง ๆ”

“นรินทร์” อकिनมองหน้านรินทร์นิ่ง ถ้ายังพูดไม่เป็นไร ไม่ให้เขาเดินไปส่งอีก เขาจะไม่พูดกับนรินทร์แล้ว สบตากันครู่หนึ่งอकिनจึงเดินหนีจากนรินทร์ไปห้องครัว

นรินทร์มุ่นหน้าเล็กน้อยเพราะเหมือนจะโดนงอนเข้าแล้ว เจ้าตัวจึงรีบตามเข้าไปในห้องครัวทันที ที่ไม่อยากให้เดินไปส่งเพราะกลัวกลับมาไม่ถึงคอนโดฝนก็ตกแล้วไง

ส่วนเพื่อนร่วมห้องอย่างเทพฟ้ากับไมล์ยืนมองทั้งสองคนแล้วอมยิ้ม ทำไมบรรยากาศรอบข้างของอकिनกับนรินทร์มันน่ารักแบบนี้

“เราแค่ไม่อยากให้คุณเปียกฝนอีก” นรินทร์พูดหลังเดินมาหาอकिनที่กำลังเคี้ยวข้าวต้มมัดเต็มแก้ม

“...” อकिनยังคงเคี้ยวเต็มแก้มโดยไม่สนใจนรินทร์

“พรุ่งนี้วันหยุดเดี๋ยวเราทำครัวของดีให้” คนตัวเล็กกว่าพูดพลางรินน้ำใส่แก้วยื่นให้คนงอน แล้วยกขนมมาจ้อด้วย ถ้าไม่หายจะไม่ทำให้กินอีกแล้วเหมือนกัน

เมื่อนรินทร์พูดแบบนี้อकिनจึงยกมือขึ้นมายิ้มคนตัวเล็กกว่าเบา ๆ เขาชอบให้นรินทร์ใส่ใจเขา ชอบให้นรินทร์ทำขนมให้ และตอนที่มันนรินทร์อยู่ใกล้ ๆ มันทำให้เขารู้สึกสบายใจและมีความสุข ความสุขในแบบที่เขาเองก็ยังไม่รู้ว่ามันเกิดจากอะไร แค่ว่าทุกอย่างที่เป็นนรินทร์มันหล่อหลอมจนออกมาเป็นความสุขให้แก่เขา

“เดี๋ยวพรงนี้ไปนอนด้วย”

“ฮะ!”

อकिनโน้มตัวลงไปกระซิบอย่างแผ่วเบาข้างหูคนตัวเล็กกว่าด้วยน้ำเสียงนุ่มทุ้มอย่าง
อ่อนโยน

“เดี๋ยวพรงนี้พี่คินไปนอนด้วยนะคะ”

08/09 (Akin): คำพูดของเขา ท่าทางของเขา มันไม่สามารถเอามาตัดสินได้ว่างานของนรินทร์ไม่ดีหรือเปล่า นรินทร์พลาด
อะไรไปหรือเปล่า มันตัดสินตัวเขาต่างหากว่าเป็นคนยังไง แค่นี้ไหน อย่าใส่ใจเลยนะครับ